

ആരാന്നറ കുട്ടി

തൃശ്ശൂർ

അംഗ്യ ചെരുക്കലി.

അമ്മക്കർണ്ണവ്:

കെ. സുകുമാരൻ, ബി. എ.

മുരഖമാമജരി പ്രസ്തുതം 4.

ആരാവർ കൃഷ്ണ

തടങ്ങി

അഭ്യ ചോരക്കടക്കം.

അന്ധകർത്താവ്:

കെ. സുകുമാരൻ, ബി. എ.

പ്രകാശകമാർക്ക്:

കെ. അർ. മുരുക്കൻ

കൊഴിയേക്കിട്ടു

നാലാംപതിപ്പ്

കൊപ്പി 500

8—9—55.

വില 1ക 4ണ.

'പക്ഷ്യവകാശം ഫകാശകമാരിൽ)

അച്ചടി:

കെ. അരു. മുരേഷ്റ്റ് അച്ചടിടം,

കോഴിക്കോട്.

വിഷയ വിവരം.

ശാഖാ.

1.	ആരംബന്നർ കട്ടി.	1
2.	തൊന്തരം ആരംബന്നർ പേടിയും.	44
3.	കെതി—മഹറാജാനോട്ടം.	90
4.	കെതി—തിരിച്ചെത്താടി.	107
5.	കുനിയുടെ ചികിത്സ.	123

ഓമാക്കാലത്തുകിട്ടിയ സമാനം

അമ്മവാ

അറ്റരാഘവൻ കിട്ടി.

ബംഗാളാ

അടിയന്തരാവശ്രഭാഗി മദിരംഗിരിൽനിന്നു വരുന്ന
രഹസ്യ കാണാൻ ഒരുപാടിയായിങ്ങൾ ദതാന്ത് ആനു കേശി
ക്കേട്ടും, തിവിഖലിക്കാപ്പീസിൽ മെന്നാതും, വണ്ണിയുടെ ജാ
ഗ തക്കാഡോം, എൻ്റെ മാടികാരത്തിന്റെ ഉദ്ദേശിനത
കുറഞ്ഞോ, എന്നും ചെല്ലുവുച്ചും” വണ്ണി എന്തിക്കഴിവും എന്തി
രിക്കണും, അതുകൂളിടുന്ന തിക്കം തിരക്കും സഹിത്യും എന്നും,
നമ്മുടെ അരുളും ദാനാവിവാനും ധോണി, ദാരം വണ്ണി
യിൽ എന്നാം നിന്നും ദാനാവിവാദം, വണ്ണിയിലുണ്ടായിരുന്നുവർ
ഞാൻ കേരാൻ ഭാവിക്കുന്നുണ്ടും വിചാരിച്ചു, “ഹും ഒരു
ശുദ്ധ തിക്കത്തിരിക്കുന്നു. ഹും കേരാൻ പാടിപ്പു;
ഈതു പ്രശ്നത്തുക മറിയാണും” എന്നാരെ സാ കൊപ്പത്തോട്
കൂടുതൽ പറയുന്ന വാക്കുകൾക്കുണ്ടും ഉത്തരം പറയാതെ
ഞാൻ എൻ്റെ പരിശോധന മറക്കു നടത്തി. കുറം
പോയാൽ കടത്തിലും ദോഷങ്ങൾ എന്നു പറഞ്ഞതുപോ
ലെ ഞാൻ ഇണ്ടിനും മറിയിലും കുടി ദോഷവി. എന്നാട്ടു,
കുടിശ്ശെന്നുണ്ടും താരുള കണ്ണിപ്പു. എല്ലാംകൂടി നമ്മുടെ

ആരം വണ്ണിയിൽനിന്ന് എറഞ്ഞ വിശ്വാസായിരിക്കുമോ എന്നാൽ ഒരു എന്ന കണ്ണപിടിച്ചു. മതിരാശിയിൽ നിന്ന് വന്ന ശീട്ടുകളിൽ വല്ലതും കഠവുണ്ടോ എന്ന ടിക്ക് റെ° കലക്കരോട് ചോദിക്കാമെന്നു വിചാരിച്ചുപ്പോളാണ് എന്നിക്കെ കാൽം തിട്ടങ്ങളെ മനസ്സിലായതു്. മതിരാശി യിൽനിന്ന് രാത്രെ വണ്ണിക്കെ പകരം മംഗലാചുരത്തിൽ നിന്ന് വഞ്ഞു വണ്ണിക്കാണു് തൊൻ അബുല്ലത്തിൽ ഹാജരായതു്. തൊൻ ഹാജരാകേണ്ണിയിങ്ങനു വണ്ണി ഇരുപതു് മിനിട്ട് മുമ്പു പോകുയും കഴിഞ്ഞിരിക്കുണ്ടു്. അളളാണു കുംഖം അനു തൊൻ കാണാതെപോയി. അണ്ണയാണുകുംഖം കുമ്പാറ്റുപോരം ടിക്കൻറിനും പോയി. സമയമാണു കുംഖം കുറെ വെള്ളതെ പോയി. തൊറം മെല്ലു പോകുട്ടു എന്ന വിചാരിച്ചു അടക്കാത്തുടെ വഞ്ഞേബാധ പെണ്ണാംജ്ഞിടെ മറിയിൽ സെഡന്റുംകൊണ്ടു പരസ്പരം പാതപ്പിക്കാണുരിക്കുന്ന ചില യുവതികളുംകൊണ്ടു എന്നേൻ കള്ളിഞ്ഞേൻ ചിഹ്നതു നിന്നുപോയി. സത്രമായിട്ടും എന്നേൻ വരവു് വെള്ളതെയായിട്ടില്ലെന്നു എന്നിക്കെ തൊന്തി. അവരും നോക്കി തൊൻ പെട്ടുനുവിടെ നിന്നുപോയി. “കം വെട്ടിടിനു കഠവാഴപോലെ” എന്ന എന്നു അറിയി ദി. നോമത്തെ മനി മട്ടിയപ്പോധം, പത്രം മിനട്ടിനു ആളിൽ രണ്ടാമത്തെത്തരും മട്ടിക്കഴിയുമല്ലോ എന്ന വിചാരിച്ചു തൊൻ വ്രഷന്തിച്ചു. അപുഷതാ ഒരു യുവതിരത്തും ഓടിക്കും ണടവക്കും. രണ്ടും വയസ്സായ ഒരു കട്ടിയേയും ഉക്കലിൽ തട്ടിട്ടുണ്ടു്. പെണ്ണാംജ്ഞിടെ മറി ഇതാണുനുന്നു നന്നിച്ചുണ്ടായിരുന്നു ഒരു പോട്ടർ കാണിച്ചുകൊടുത്തു, അതിൽ അവ ഒരു ചില സാമാന്യങ്ങൾ വെച്ചുതുടങ്ങി. അവരും എന്നു

നോക്കി ഒന്നു ഉങ്ങുമ്പിച്ചുപ്പോൾ എന്നു സ്വന്തും ലോകം കണ്ടുപോയി. “മർക്കള്ളിന്റെസ്ഥാപിത്തിയാരാഴ്മായ” ഡാരപെയ്യു്, ഹോലു, “പയവ് ചെയ്യു ഈ കട്ടിയെ കൊ ചിട്ടിക്കൊം. നേരം വൈക്കി. രണ്ടു പെട്ടിയുക്കുടി എടു പൂശ്ചി വരുമ്പണം” എന്നു അവർ എന്നു നോക്കിപ്പുറ എത്തപ്പോൾ, എന്നു രണ്ടു കയ്യും നീട്ടി, അനുമതാർ ഗവ മുഖം ദിനംതന്നെ സ്ഥാനമാനം വാങ്ങുവോലെ, എന്നു ആരു കട്ടിയേയും വാങ്ങി അവിടെ തെളിഞ്ഞുനിന്നു. ഒരു യുവതിരംതാർത്തിനു ഇതുദേഹാളമെങ്കിലും ഉപകാരിയായി തന്ത്രാന്ത സാധിച്ചപ്പോൾ എന്ന ഒരന്നല്ലായ മാരിതാൽപ്പും എന്നു ആരുന്നുമുകളിലെഗ്രനാക്കി. എന്നു ആരു കട്ടിയെ ആരുടിയും മുള്ളിക്കൊതിയും എന്നിക്കൊഞ്ചു പ്രത്യേക രസം തോന്തി. ഉടനെ വരാനിടയിൽ കട്ടിയുടെ അമ്മ ഇതൊക്കെ കണ്ണിട്ടു എന്നു ഇഷ്ടമായിക്കൈത്തട്ടു എന്നായിരുന്നു എന്നേൻറെ തിണ്ടാലത്തെ വിചാരം. എന്നു നാലഞ്ചുപ്പാവഞ്ചും ഇടക്കിടെ താമിഞ്ഞുനോക്കി. അവർ ഇപ്പുഴിപ്പുഴു് വരും എന്നു വിചാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു എന്നു, രാജാമന്ത്രി മണി മട്ടാന്തു കെടുപ്പോൾ ശ്രദ്ധാരം പരിഞ്ഞിച്ചു. എന്നു വാതിലിന്നു കൈ ചെന്നുനോക്കി. അവെള്ളു കണ്ണില്ല. അപ്പോൾ എന്നു കൂളിയാക്കുന്ന മാതിരി ഒരു കുക്കിയും ഇട്ടു വണ്ണിയും നടന്നു. അവർക്കു വണ്ണി കിട്ടാതെ തുക്കൊണ്ടു എന്നിക്കു തുടാലു അല്ലോ സാന്നിധ്യാബന്ധാണി. കട്ടിയേയും ഉക്കലിനു ചാത്തിക്കൊണ്ടു എന്നു രെയിൽവെ തൃപ്പം മുള്ളു യുവതിയെ താരംഞ്ഞുനോക്കി. എന്നു യുവതി! എന്നു യുവതി!! ഇതിലും വലിയ ആരുമുച്ചു നിങ്ങൾ അക്കട്ടുണ്ടാണ്

അരുരാന്നറ കട്ടിയേയുകൊന്നുണ്ട് എന്നെന്നതുവരുളും? പെൻഡ്രാവിലെ മുന്നംചുവല്ലാൻ ദോക്കിൽ തൊന്തരം ശ്രദ്ധിക്കുന്ന ഒരിപ്പുംകൂടുതു ദൗഖ്യത്വം പുംബുമാനം. ഏകന്നറ ഒരുപ്പായ വിഹാരിചുപ്പോഴാണ് “എന്നിക്കു സഹിച്ചുകൂടാതെ പഠിച്ചേംമുണ്ടായത്. അവർ പട്ടപ്പോന്നമുല്ലാതെ ഒരു തരക്കാരഞ്ഞിയാണ്. എന്നിക്കു വേണ്ട ഒരുവള്ളൂടുണ്ടാണെന്നു ഒരു നാല്ലു കൊല്ലുമായിട്ട് അവർ മുന്നിപ്പോലെ വിശദസിച്ച വന്നിരുന്നു. എന്നും മാത്രമല്ല ഇതിനെപ്പുറാറി പലപ്പുംവശ്രദ്ധി, പിണ്ണംവും നിലവിലിരും, സപ്തവാനത്തിലേക്കു പോവാൻമുള്ള ഭാവവും, കുടക്കുന്ന അംഗങ്ങളിലും കാണിക്കാറുണ്ട്. കൂടുംവായ വരത്തഭാഗം കെട്ടിട്ടുട്ടി തുരുത്തുന്നും ലധിക്കുന്നും മടക്കാതെ നമ്മുടെ പരിഗ്രാമം, എന്നാൻ കുടക്കുന്ന ഒരു കട്ടിയേയും തട്ട് എന്നും വെള്ളുന്ന മുള്ളുകാണും എന്നും തന്നെ വെള്ളുതിരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിനേയുംകൊന്നും എന്നും എന്നാൻ വീട്ടിൽ വെള്ളു. ഇതുവരെതന്നെ എന്നും കുഴക്കിയെല്ലാം അട്ടക്കു അപോലി സിപിനുംകാലാം വല്ല വഴിയുണ്ടാംകുമ്മനാം വിവാഹിച്ചു. എന്നും ചുറിതന്ത്രങ്ങളാണും എന്നും കുഴക്കിയെല്ലാം ദുരിക്കിയും പ്രഭവം ചെയ്തു. ഭാഗ്യവശായ ഒന്നരാഥ കണ്ണറ്റുവരാംമാരം സംബന്ധംനുണ്ടും ദുരിയം അവിന്തെന്നുവെന്നു ഉണ്ടാക്കിയുന്നു. എന്നും ഒരു പച്ച ചുംബകമുടൈട്ടുവരാം, സംബന്ധംനുണ്ടും ദുരിയം വാടിയാം ചുംബകമുടൈട്ടുവരാം എന്നും ഒരു പച്ച ചുംബകമുടൈട്ടുവരാം.

സംബന്ധംനുണ്ടും ദുരിയം:—എതാണും വന്നുത്. വേഗം പായ്ക്കുന്ന ഒരു ജോലിയാണും കാണും.

തൊൻ:—ഒരു സംശോധിച്ച ഫ്രെംപ്പുംവിന്നുകൊണ്ടു.

സബ്രൂ':— സംശയം ചോദിപ്പാക്കോ? ഇതിനു മറ്റാരെങ്കം കണ്ണില്ലെന്നോ?

തൊൻ:— ഈ നിജീദം തീരുക്കുന്ന സംശയമാണ്.

സബ്രൂ':— സംശയമില്ല.

തൊൻ:— സംശയമില്ല.

സബ്രൂ':— എന്നാൽ ഒവഗും പറയു.

തൊൻ:— എൻ്റെതല്ലാത്ത മുതൽ വാഹിൽവെള്ളുഷ്ടിൽ നിന്നു ദ്രുതിക്കു കിട്ടിയാൽ തൊൻ അതു മുതൽ ആരു ഒരു വക്കൽ ദ്രുതിക്കണം?

സബ്രൂ':— നിശ്ചയച്ചരായിട്ടും, താൻ പോലീസു കാര്യക്രിയ ക്ഷയം ദ്രുതിക്കണം.

തൊൻ:— ദ്രുതി പോലീസിന്റെ മുതൽ വക്കൽ ദ്രുതിച്ചാൽ മതിച്ചേം?

സബ്രൂ':— പൊരാ, തീവണ്ണിഭേദവിൽനിന്നു കിട്ടിയതു കൊണ്ടു ദാഖലിക്കുന്ന വക്കൽത്തരണ ദ്രുതിക്കണം.

തൊൻ:— ദ്രുതിക്കാരണത്താലോ?

സബ്രൂ':— ദ്രുതിക്കാരണത്തു കുറവമായിരിക്കും.

തൊൻ:— അദ്ദേഹം ആതു കിട്ടിയവക്കു നിജീകൾ ദ്രുതി ക്ഷാരം നിവൃത്തിയില്ല.

സബ്രൂ':— ഒരു നിവൃത്തിയില്ല.

തൊൻ:— അഭിരുചിനെ കൊണ്ടുവന്നാൽ നിജീദംക്രൈക്കു കാരണത്തു തിരുപ്പാനും നിവൃത്തിയില്ല.

സബ്രൂ':— അഭിരുചിനെ ദ്രുതാരോട്ടപ്പാനും മറ്റൊരുപ്പെട്ട വക്കൽക്കു ഇവിടെ വച്ചുതു?

തൊൻ:—എന്നെവച്ചാൽ മുതൽ നിങ്ങളെ എല്ലിങ്ങേണ്ണൽ
എൻറെ ദി. മുതൽ എന്നോട് എററഡവാങ്ങേണ്ണൽ
രു നിങ്ങളെട ദി.

സബ്രൂ:—ശരിയെന്നു.

തൊൻ:—ഇതിനു രണ്ടുപക്ഷമില്ലെല്ലോ.

സബ്രൂ:—രവിക്കലം ഇല്ല.

തൊൻ:—അതു! വലിയ ഉപകാരം. എന്നാൽ ഇതാ, നി
ങ്ങളെട മറ ചെയ്യിൻ. വേഗം എറററടക്കവിന്-

ഈഞ്ചനെ പർശ്ചൈക്കാണ്ടു ദോൻ അതു കട്ടിയേയും
മേഖലാഞ്ചെയ്യു, ക്കണ്ണം തിരിച്ചുനടന്നു. കട്ടി സബ്രൂ
ഇൻസ്റ്റൂട്ടുക്കുടെ മഷിയും മറിച്ചു, മുത്തുവും വിത്തി, കറിന
മാൻ നിലവിളിച്ചു തുടങ്ങിയപ്പോൾ ശവിടെ ഉണ്ടായ
ബഹും പാല്ലുന്നയ്യു. “എവിടെ അതു കഴുവേറി, അതു ഭോ
ന്തനെ പിടിച്ചുകൊണ്ടവാ” എന്നൊക്കെ സബ്രൂ“ഇൻസ്റ്റൂ
ടുട ശൗചമസിച്ചപ്പോൾ ഒരു കണ്ണില്ലുവെൽ ശാടിവന്നു
എൻറെ കയ്യും പിടിച്ചു ഒരു കള്ളിനെ എന്നപോലെ
ഇൻസ്റ്റൂടുക്കുടെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടുവന്നു നിത്തി.

സബ്രൂ:—എന്താടോ, തനിക്കു ഭോന്തോ?

തൊൻ:—എന്താവിന്നും സാദേ.

സബ്രൂ:—താനെന്താനു് ഒരു കട്ടിയേയും ഇവിടെ ബുച്ചു
മുമ്മാ നടന്നുകളിന്തുത്തു്?

ഡോൻ:—അതു നിങ്ങൾ ഹറഞ്ഞിട്ടു്.

സബ്രൂ:—ഡോൻ കട്ടിയെ ഇവിടെ എല്ലിങ്ങാണ് അന്നോട്
പറഞ്ഞേതോടു്

തൊൻ്റ്:— ശ്രവിക്കേണ്ടതു എല്ലിക്കേണ്ടതു എന്ന നിഃബദ്ധ പരിഞ്ഞില്ല. എറുവും അഞ്ചും നിഃബദ്ധ ദിവസങ്ങൾ തന്നെയല്ല പരിഞ്ഞയു്?

സഖ്യ്:— എടോ താൻ അസംഖ്യയിം പരിഞ്ഞാം.

തൊൻ്റ്:— ഒരാന്നും സംഖ്യയിൽ മാനു പരിഞ്ഞതു്. തൊന്ത് ഇള്ളതെല്ല പരിഞ്ഞതു്?

സഖ്യ്:— താൻ വൈദതെ തല്ലിനിക്കേണ്ട. കട്ടിയേറും എടുത്തു തന്നെ ധാട്ടിനു പോങ്കും.

തൊൻ്റ്:— അസംഖ്യയിം ഹരയുന്നതു ഇപ്പോൾാരാണു്.

സഖ്യ്:— അതുകൂടിയുമാകട്ട. നീ കട്ടിയേറുമെടുത്തു പോങ്കും.

തൊൻ്റ്:— പിന്ന തൊന്തിനെ എവിക്കേണ്ട കൊണ്ടു പോയെല്ലിക്കേണ്ടതു്?

സഖ്യ്:— അതെന്നും തൊന്തിനില്ല. താൻ തന്നെ കട്ടിയേറും എടുത്തു നടന്നോ അതാണു് നല്ലതു്.

തൊൻ്റ്:— കട്ടി എന്നുന്നതായിരുന്നു എങ്കിൽ സാൻ നടക്കില്ലോ?

സഖ്യ്:— പിന്ന കട്ടിയെ തനിക്കു വിശ്വകിട്ടിയതുണ്ടോ? വൈദതെ വിലക്കാതെ കട്ടിയേറുമെടുത്തു കടന്നു പോവരുന്നോ തൊന്ത് പരയുന്നതു്.

തൊൻ്റ്:— അതുകൂടി കട്ടിയെ തൊൻ എങ്ങിനെ എടുത്തു നടക്കിം?

സഖ്യ്:— പിന്നയും പരയുന്നതു് നോക്കി. നിഃബദ്ധ പരിഞ്ഞിപ്പാലെ കുറഞ്ഞുന്നതോ?

ഞാൻ:— അല്ല സാരെ! എന്നിട്ടുണ്ട് കട്ടിയെ ഞാനിവിരെ
വെച്ചുത്?

സബ്രൂ:—നീ ന്യായമാനം പറയേണ്ണ.

ഞാൻ:—ന്യംധാ പറയുന്നതും തെറ്റാണോ?

സബ്രൂ:—താൻ കട്ടിയേയും എടുത്ത തന്റെ വഴിക്കു പോ
ക്കേണം ഉറിഞ്ഞാ?

ഞാൻ:— അതുശാരം മുതൽ ദ്രോഹനിൽനിന്നുനിക്കി കിട്ടി
യാൽ അത് പോലീസിൽ എല്ലിനേംതു് എന്നുറ
മറക്കപ്പേ? അരുതൊരുട്ടുക്കേണ്ണതു് നിങ്ങളുടെ ദായ
പ്പേ? അതപ്പേ നിങ്ങളുടും ധരണ്ടതു്?

സബ്രൂ:— എന്ത് മുതലാണെന്നോ താൻ പറയുന്നതു്?

ഞാൻ:— എനിക്കു അരുരാഞ്ഞനു മുതലായിട്ടു് ഇവിടുന്ന കീ
ട്ടിയതു് ഈ കട്ടിയപ്പേ?

സബ്രൂ:— കട്ടി അതുകാശത്തിൽനിന്നു് തന്റെ കണ്ണിൽ വീ
ണ്ടാണോ?

ഞാൻ:— ഞാൻ പൂജാര് പ്രോഫൈലു് നില്ക്കുമ്പോൾ, ഒരു
ചെറിയിവനു കട്ടിയെ സ്വന്നം പിടിക്കാൻ പറഞ്ഞു.
പിന്നെ ചെറിയെന്ന കണ്ണികാണാൻ കിട്ടിയില്ല.

സബ്രൂ:— അങ്ങിനെയാണെന്നുണ്ടിൽ ഈ മുതൽ താൻ ഫെറി
ചു മുതലാണു്.

ഞാൻ:— അല്ല, എന്നുറ കണ്ണിൽ പിടിപ്പിച്ച മുതലാണു്.

സബ്രൂ:— താൻ ഫെറിക്കാതിന്നുണ്ടാൽ തന്റെ കണ്ണിൽ ഒരു
കട്ടിയെ ഏങ്ങാണെന്ന പിടിപ്പിക്കും?

ഞാൻ:— ഫെറിക്കാതകനാാം, കട്ടിയെ എനിക്കു ഇട്ടുകൂടി
വാൻ പാട്ടുവന്നും?

സബ്രൂः—താൻ മെടിക്കാതീങ്ങാൽ കട്ടിയെ ഇട്ടുകളുണ്ടോ എങ്കിലും ഒരു അഭ്യർത്ഥിക്കാശയില്ല.

തൊൻഡ്—ഞാൻ ഒരു പിണ്ഡി ഉപകാരം ചെയ്തും തെററു തിപ്പോയോ?

സബ്രൂः—തെററാണെന്നു തൊൻ പറഞ്ഞുതോ? ദേഹം, താൻ ആ ചെങ്ഗോട്ടു ഒരു കട്ടിയെ മെടിച്ചുതും വാണ്ണവമർഹ്യി?

തൊൻഡ്—അംഗത.

സബ്രൂः—അതുകൊണ്ട് ശരതോ താൻ മെടിച്ച ആദംശക തന്നെ മടക്കിക്കൊട്ടുതോളി.

തൊൻഡ്—അതിനു തന്നെ ആളെഴു കാണാണോ?

സബ്രൂः—കാണാനുവരെ തിരഞ്ഞെടുള്ളി.

തൊൻഡ്—അതു വരെ കട്ടിയെ തൊൻ എറബിടെ വെക്കണം?

സബ്രൂः—അതു എങ്ങും അറിയേണ്ടിനു ആവശ്യമില്ല.

തൊൻഡ്—ശാഖാശിനെ ആളുക്കി പറയാം. അതു വരെ മൂന്നു കട്ടിയെ എന്നിക്കെ കിട്ടിയെടുത്തതനു ഇട്ടുക്കുവാനോടും.

സബ്രൂः—അതുവരെ താൻ ചോറാറിക്കോളി.

തൊൻഡ്—അതിനുള്ളി പിലവോ?

സബ്രൂः—അതു കട്ടിയെതന്നു ആണേംടു മെടിച്ചുംഡി.

മൊൻഡ്—അവലെ കണ്ണിപ്പുകിലോ?

സബ്രൂः—കണ്ണികിട്ടുന്ന വരെ കട്ടിയെ സ്പർശമായുംഡി. വേണ്ടതു, കട്ടിയുടെ രക്ഷകൾ തന്നോടൊരു ജാമുറി കൂട്ടി വാങ്ങുകയുണ്ട്. അതുപരേക്കു എങ്ങുംതും

അനീലി. അതുകൊണ്ട് നേരം കൂട്ടുയിൽ. ക്ഷേമം എടുത്തേനാ. നടന്നോ. ലാറ്റോരോ മാലയും കഴുതി വാക്കിട്ട് അത് ബാക്കിയുള്ളവയെ പിരട്ടിക്കു വലി ചുകെട്ടാൻ നോക്കിൽ. അപ്പരിപ്പ് ഇവിടെ വേ വില്ല. നേരങ്കി പറഞ്ഞെങ്കാം. കട്ടിക്കു വല്ലതുടർവ്വാനോയാൽ താനാണുത്തരവാദി.

മറ്റു ധാതൊയെ നിറ്റ്രാഫുമില്ലാതെ തോൻ കട്ടിയെ ആം തട്ടി പുറത്തെക്കിറങ്കി. സമയം കഴിത്തുപോയതു കൊണ്ട് പുറമെ വണിയെങ്ങാം കണ്ടില്ല. നേരം രാത്രിട്ട് നാതുകെട്ട്. ഇടത്തെ ഉക്കലിയൽ കട്ടിയും വലത്തെക്കാര്യിൽ നിവന്ത്തിയ ഒരു കടയുമായി തോൻ വീട്ടിലേക്കു നടന്നു. എ കിക്കു കോടതിക്കാഞ്ഞും പില്ലറ അറിയാമായിരുന്നു. കട്ടി അതു കാണുന്ന മുതലാണ്. അതുരാണുന്ന മുതൽ കിട്ടിയ ഉടനെ ദ വരുമ്പണ്ട് വജാനയിൽ അടക്കേണ്ടതാണ്. അതുകൊണ്ട് കട്ടിയെ വജാനയിൽ അടക്കാൻ ഒരു ഇരുസാലിനപേക്ഷി ത്യാലോ എന്നവെച്ചു” തോൻ ഫ്ലൂഷനിൽ മട്ടിച്ചെല്ലാം നോക്കി. സബ്രൂൾന്റല്ലെങ്കുൽ എന്നിക്കു ധാതൊയെ തുണ്ട് വും ചെയ്യാനിടയില്ലെന്നു കയറ്റി തോൻ മടിച്ചു. തോൻ വണിക്കു കെട്ടിയ കാളിയെപോലെ നടന്നു, വിശ്വേഷം ക്ഷീണവും വർദ്ധിച്ചപ്പോറും എന്നിക്കു വിഭ്രാംവന്നു. വിഭ്രാംവന്നപ്പോറും അതു ഏകക്ഷൈത്രത്തായിപ്പത്രമണി ഭരി അണു എന്നുന്ന പരിഗ്രഹങ്ങയും ചാമ്പവനു. ഭാത്യു ഈ അപിനന്ന ചെല്ലുന്ന എന്നു കാണാനേവാരും എന്നു പഠിയും? എന്ന രിതിയും മേഖലകൊണ്ട് കൂടിക്കുമിറിയുന്ന എന്നു വഴിക്കയ്ക്കു കാണുന്ന പരിചയക്കാരോക്കൈ “കട്ടിയെ എവി ദേക്കുണ്ടോപോയിരുന്നു. കട്ടിക്കു വല്ല സുവാക്ഷൈത്രഭാജാഃ?”

എന്ന അനാവശ്യവോദ്ദേശങ്ങൾക്കും ബുദ്ധിമുട്ടിയും. എന്തു ഏവ ചും? കട്ടിയെ എനിക്കു എറിഞ്ഞതു കളിവാൻ തന്മുഖങ്ങാ? എന്നും ഭേദഗതിയും മനസ്സിലും ഭാരമാണുവ നാഡി മെല്ലു നേന്നു. എന്നും അധികാരം മതിയായി: ക്ലീന് വെച്ചിട്ടോ എന്നവിഞ്ഞിലും എന്നും അത്രായും അതിനു കട്ടി എന്നെന്ന അപ്പോ, അപ്പോ എന്ന വിളിച്ചുതും അംബി. ഇതാഴിശ്രൂരാ! എന്നും തെട്ടിയ തെട്ടും എനിക്കും ഒപ്പുവരുത്തിനും അറിയാം. പെട്ടേന് പിടിപ്പട്ട കോപം കൊണ്ട് എന്നും അന്വനായി. “‘എന്ത്’ എന്നാണെന്നും നിന്നും അപ്പോ? നീ ഇന്തി മേലാൽ അപ്പോനും എന്നു എന്നെന്ന വിളിക്കുമോ? നോക്കിക്കൊ നിനെ എടുക്കുന്ന പണി” എനിക്കിനെ പറഞ്ഞു എന്നും മുഖത്തു റണ്ട് കരുതു കൊടുത്തു. കട്ടി എന്നും ഉക്കിയനിനു തിരിഞ്ഞെടുത്തു. പിരിഞ്ഞെടുത്തു. നിലവിലും പരതിനും വല്ല കണക്കുംബാ? എന്നും ചിലം നാനിപ്പറിച്ചും എന്നും മട്ടി പിടിച്ചുവലി ചും പരട്ടേണ്ടുന്നതാളിം എന്നെന്നും വിട്ടി. ഫേഗമാനം. നിന്തുവാൻ ഭാവമില്ലാത്ത വിധത്തിൽ മറവില്ലിരുത്തി. എന്നും തൈവിയേന തൈ പിടിക്കയിൽ കുറി, കണക്കും മെമസ്ത്രപ്പിം വാഞ്ചിക്കണംതു കട്ടിയെ സമാധാനമാക്കി. അപ്പോറം പിടിക്കയിൽ എന്നൊരു വാഞ്ചാൻവന്ന തൈത്തുള്ള “നില്ലാൽ കട്ടി! അപ്പോനും കോലം തന്നെ”എന്ന ചുറ്റത്തു കുട്ടിപ്പുറം എന്നും ആ തുള്ളെയ ഭൂമാകംപടി തൈ നോക്കേണ്ടി. എന്നും കരുതിയും കട്ടിയെ പിടിപ്പും ആ കരുതിപ്പുറിനെ ശപിച്ചുംകൊണ്ടം, ഇനിയൊക്കെ വരുവേബാലെ വരക്കു എന്ന നിന്നുംകൊണ്ടം എന്നുകുമ്പെട്ടു. എന്നും വിട്ടിരുന്നു പബിക്കേറി. ഏതെന്നും തൈ കട്ടിമേയു

மெட்டு ஹஸினத முவச்சுதாட ஹஸ்டிராய் எதான் வகு
எனது களைப்போர் வெதித்து வாலிப்பான் வெள்ளி கிளை
ரித்துக்கருயிற வகு ஒவுலக்காரன்தி வத்து சுங்கம் காலி
கிழிலைக்கு குதித்து. “ஹஸ்டை, ஹஸ்டை” எடுத்தா ஜெ
கடியேயும் ஏடுத்து வகும்” எழுங பாருத்து. ஹது கேட்ட
போர் ஏற்கிணி கொன்றதிடிஹஸ்டையி. எதான் கோலா
யிற் கேட்டநாவை தருவ ஓஞ்சு கோலாயிற் எடுத்திக்கை
ஷிள்க்கிறிச்சும். அங்கும் அதெடுத்ததேநாட உடுக்காயும் கு
தியேயும் டாம் ஸூக்கி. எவ்வாணம் மிள்ளியிலை. கரும்
வெணு பட்டி, வாலும் முக்கு வில்லையேவை வரையிடக்
வினா.

ஓஞ்சு:—ஹுதேதைவளைய கூடு?

ஏதான்:—அங்குதாக்கை பின்ன பாருமா. யீ ஹு கூடுக்கை
வழித்து தினான்கொட்டக்கை.

ஓஞ்சு:—(கோவசுதாட) ஏது பாளதிடு? ஸாட்டிலுத்து
கூடுக்கூட்டுக்கை ஹுவட்டா தினான் கொட்டக்கை
எனா? அங்குக்கிற அதனுமைக்கை மாப்புடு நினைவு
க்காலாயிற்காக்கிற வேள்விலையிடங்க. ஏதுங்குத்து
த அங்குங்கொலை பாரை அங்குதாம் உரப்புக்கு
ஊ. தான்தாண்தெலைத்துவா பட்டுத்தான் குதியைத்த
ஙுமத்து ஒன் கூடியேயும் கொள்ளுவார்த்தகை.

ஏதான்:—ஹு ஸாபு கூடுக்கை வழுதை விழக்கொ. உயவு
வெணு ஏதுவாக்கை டூ தினான் கொட்டக்கை.

ஓஞ்சு:—விழக்கை ஸ: யூசுட்டுக்கம் துவியிற் ஏதுகுக்கை
வடிவாக அந்தீகொக்கை தினான் கொட்டக்கூன் ஸூக்கு
விவாதிக்கொலை. ஏதுவாக்கை குதியூத்துக்கை.

ഞാൻ:— ഇത്തന്നൊന്ത കട്ടിയുടെ കാൽമല്ലെ ഞാൻ പറഞ്ഞി
ടിഡി.

ഭാര്യ:— എന്നോടൊന്ത കട്ടിയുടെ കാൽവും പറയേണ്ണെ,
വകയില്ലാത്തവരെന്തിനാണ് ദാരോ മാഖകാരം
തോന്തന്തും. എന്തിനാശാരോന്തിനെ ഇങ്ങിനെ
കൊണ്ടവ്യന്തന്തും?

ഞാൻ:— കട്ടി എൻ്റെ കാലിൽ പെട്ടേപായതാണ്. വി
വരങ്ങളിലാക്കണ ഞാൻ പിന്നെ പറഞ്ഞാരുത്രും.

ഭാര്യ:— കട്ടി എങ്ങിനെയാണ് ഒരുള്ളടക്ക കാലിൽ പെട്ട
പോകന്തും? ഇതു ഞാൻ പുതുമയാഴിട്ടു കേരംക്കേണ്ണ
ണ്. ഒരുബവാനം പറയേണ്ണെ, പരമാത്മം എനിക്കിലീ
സ്ഥൂംമുറിയാം. എനിട്ടെ കട്ടിയെ ഞാൻ വിട്ടിൽ
കുറരുകയില്ല.

ഞാൻ:— ഇപ്പോൾതന്നെ നി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞാവോളി.

ഭാര്യ:— ഇസ്തൂപിലും മരറപ്പോഴാണ് ഞാൻ പറയേ
ണ്ടതും? എനിക്കു കട്ടിയെ കാണേണ്ണെ. ക്ഷണം എടു
ത്തുകൊണ്ട പോയ്ക്കാളി.

ഞാൻ:— ഈ വിനെ ഉല്ലാതെ എവിടെയാണ് ഞാൻ കട്ടിയെ
ചൊരക്കണ്ടതും?

ഭാര്യ:— കണ്ണ തോട്ടിലും ഇടക്കിലും വലിച്ചുറിഞ്ഞുണ്ട്.
എനിക്കുണ്ണം അവിന്ത്യസ്ഥിട്ടും. മാത്രാന്റെ കൊക്കെ
യുംകൊണ്ടു ഇങ്ങനെ പോന്നിരിക്കുന്നു. എന്തു കാൽ
മണം ഒരു കട്ടിയെയുമെടുത്തു ഇങ്ങനെ പോകാൻ? നി
ങ്ങളുടെ തവാട്ടിൽ എത്ര കട്ടികളുണ്ട്. അതിനു
നന്നിനെ ചൂടിക്കൊത്തായിരുന്നില്ലോ?

തൊൻ:—എനിക്ക തീവണ്ടിയാപ്പീസ്റ്റിൽനിന്ന കിട്ടിയ കട്ടിയാണ്.

ഭാത്യ:—തീവണ്ടിയാപ്പീസിലെന്നോ കട്ടികൾ വേറിക്കിടക്കുന്നുണ്ടാ? അതുവാ സാങ്കീര്ണ ഉണ്ടെങ്കിൽതന്നെ ബാക്കിയുള്ളവർ കാരാന്നിനെ ചുമനു വീട്ടിലേക്കു കൊണ്ടുവഞ്ചുന്ന കാത്തുണ്ടാ?

തൊൻ:—നിരുത്തിയില്ലാണതിട്ട കൊണ്ടുവന്നതാണ്.

ഭാത്യ:—നിരുത്തിയില്ലാണതിട്ടോ എന്താണ്, കട്ടി നിങ്ങളുടെ സപ്രത്യാഘാടം?

തൊൻ:—സപ്രത്യാഘാടകിൽ തരങ്കെടില്ലായിരുന്നു. അതു രാഖുന്ന കട്ടിയെക്കാണ്ടു വരുണ്ടിവന്നാതിവാണു സ്ഥാം.

ഭാത്യ:—നിങ്ങൾ മനഷ്യരും ഭാഗ്നചിപിപ്പിക്കുന്നു. അതു രാഖുന്ന കട്ടിയെ അരുരാഖുന്നവിടെ ഇട്ടുകൂടുന്നും? ഈ ജീവി പേരിക്കൊണ്ടു വരേണ്ടുന്ന അവവല്ലുണ്ടാ?

തൊൻ:—വാസ്തവം കേട്ടാൽ നീ ഒത്തുപേപ്പാകും.

ഭാത്യ:—ഈതുണ്ടോളം ഒക്കുട്ടതനെന്ന ഒത്തുപേപ്പാക്കണം. വാസ്തവമെന്താണെന്നു ഒരുപാടം മാത്രമറിയും.

തൊൻ:—എത്തുവെയ്യും. ഒരു കഴുതുപെട്ടും ആണെന്ന പററി ആതാണു.

ഭാത്യ:—അതു തന്നു. അങ്ങിനെ പറയിൻ. ഇതിനും ഉള്ളിൽ ഒരു പെണ്ണുണ്ടായിരിക്കുമെന്ന ദോഷം ആണുള്ളതും തന്നു ഉള്ളതുംയും. കാലം നീളം ചെന്നാൽ നേരു താനേ അശ്വിയാണ്. ഇതുനാളും തൊൻ പറയും

ബോധാക്കു കൂട്ടു, കൂട്ടു, എന്ന നിലവിളിച്ചു കാലം കഴിച്ചു. ഇപ്പുഴിൽ കൂട്ടി ഉഭരം പറത്തു വരുന്നു. അവിടുന്നം ഇവിടുന്നം ചുംഗം കൊണ്ടുകൊടുവാൻ ശുനിയും പെത്തത്തു ബാക്കിയിണ്ടാ? എല്ലാ റിങ്ങേയും തെളിച്ചു ഇവിടെ കുംഭാക്കിക്കൊടുവിൻ. എനിക്കിന്താനും കാഞ്ചണം. ഒരാൺ ഇന്നു തന്നെ പോരുംാളിം. എന്നാക്കാണാമെന്നും അലന്തു വേണാം.

ഞാൻ:—കാൽ മഴവൻ കേരംക്കാംമുഖു ഇഞ്ചിനൈതെന്തെ ക്കു പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയാലോ?

ഡാൽ:—ഇനിയെന്തു കേരംക്കാണുള്ളതു? വാസ്തവമല്ല ഇപ്പോൾ കേടുതു? താന്താജീളം കട്ടിക്കളി പുല തേര്ത്തു താന്താജീളല്ലോ? പിന്നു .പെണ്ണെന്തു പററിക്കാണാം. പെണ്ണു പററിച്ചതാണോപാദം. മഞ്ചയില്ലോ ഇഞ്ചിനൈ പറവാൻ?

ഞാൻ:—വെറുതെ ഉഭരം പറത്തിട്ടുന്നാണ് ഫലം?

ഡാൽ:—വെറുതെയാണോ ഞാൻ പറയുന്നതു? കാൽ അണാ തിട്ടല്ല ഞാൻ പറയുന്നതു? കട്ടിരയ എന്നു മന്ത്രി ലിട്ടകെരണം ഏറാൻ പറയുന്നതു വെറുതെയെന്നു വരു തനിയാൽ വരുമോ? വെറുതെപേഡും. ഇതുകൊണ്ടായോ? ഇനി നാട്ടകാർ എന്നും കൊണ്ടുകൊണ്ടു പറത്തുന്നുട ആണും. വെറുതെയായിതിക്കുമോ? എനിക്കാരി കലും ദൈ ശ്രീമാനുണ്ടാക്കുമോ? അയയ്യുവക്കാരും കുഞ്ചി പറിക്കുന്നതു കാണാൻ പോകുന്നതു? എന്നാക്കാണു കഴിയില്ലെന്നും

തൊൻ ഇച്ചുപ്പാറംതന്നെ പറഞ്ഞുതരാം. എന്നിക്കി വിടെ ഒരു വിമിഷംപോലും നില്ലാനിള്ളുന്നില്ല. പറവി തു പെണ്ണിനെന്തെന്നു ഇങ്ങനു മുട്ടക്കേരണടിവന്നൊഞ്ചി. തേരെവാട്ടുന്നാക്കില്ലും കയ്യും കല്ലീയമായിട്ട് കാലം കഴിയേണ്ടാം. ബാക്കിയുള്ള വരെകുല്ലും സുവിള്ളിരി ക്കുട്ട. എന്നിക്കു ദേവം ഇങ്ങിനെയായിരിക്കും കല്ലിച്ചതു്.

ഞാൻ:—നിന്നോടാരെങ്കിലും പോവാൻ പറഞ്ഞുതാ?

ഓത്രു:—എന്താണു് പറഞ്ഞതു. തൊൻ നൊംത്തിട്ടു കേടു ക്കെട്ടു. പോവാനെങ്കിൽ വഴിയും വലിച്ചിട്ടിട്ടു നിന്നോടാരെങ്കിലും പോവാൻ പറഞ്ഞുതാ എന്നോ? ഈ നി മരിക്കുന്ന ഉള്ളപ്പും ശിഖരാദരാടക്കിലും പോവാൻ പറഞ്ഞോ? ഇതുകുന്നാട്ടകാണ്ട എത്തുപെണ്ണാണു് നിംബു കുടുടുടുക്കുന്നതു്. പിന്നെയല്ലെങ്കിൽക്കുന്നതു്? അല്ലെങ്കിൽ വല്ല സ്വത്തും തന്നിട്ടു്, അതു വിധാരിച്ചിട്ടാവിടെ ഇരിക്കാതെന്നു. കല്വ്യാജ്ഞം കഴിവെന്തിട്ടു പത്രത്തിനെയു കൊല്ലുമായി. അഞ്ചിറയെല്ലു, ഒരു മണ്ഡകാശിഭാർത്ത മത്തു തരിക. അതോന്നം ആര്യിച്ചിട്ടല്ലെങ്കിൽ പറഞ്ഞു പായുന്നതു യോഗമില്ലാതെത്തിനു കൂട്ടിച്ചിട്ടിട്ടു ഫവ മില്ല. തുടാളിക്കല്ലുാണിക്കുന്ന ഒരു മാളിക പണി യുണ്ട്. അരല്ലെങ്കിൽ മംഗലം കഴിവെന്തിട്ടു കൊല്ലും ദുന്നു കഴിവെന്തിട്ടല്ലെന്നു. യോഗമുള്ളവക്കുങ്കു കിട്ടും. ഞാൻ വന്നപോലെ തന്നെ പോയ്ക്കാളാം. ഞാൻ എത്ര ചോവിച്ചെടുത്തിട്ടുകിലും എന്നെന്നു നാട്ടു കഴിവെന്നതുണ്ടാം.

ഹ്രസ്വിനെ പറഞ്ഞു എൻ്റെ ഭാഖ്യ കരായവാൻ തുടങ്ങി. ഹട്ടിബട്ടിയന്തിൽപ്പിനെ മഴ പെറ്റുന്നാൽ സാധാരണ നായാഞ്ചാനും പണിഞ്ചായ പണിയിൽപ്പെട്ടു പറഞ്ഞതാണ് അതു പ്ലോറം എന്നുകൊണ്ട് വന്നതു കരായുന്നതിനിടക്കം ഓഫോസ് പറയുന്നുണ്ട്. “ഹൈ കൗൺസിൽ ഹനിയും എൻതാക്കേരയാണീശപ്രഹാ തോൻ കാണേണ്ണെടുത്തു? അന്തുകൊല്ലും മുമ്പു പിടിച്ചു പനിയിൽ മരിച്ചുപോയിരുന്നു എങ്കിൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു. ഭാഗ്യം കെട്ടതിനായല്ലെങ്കിൽ ഹ്രസ്വിനെ നീട്ടി നിന്തു കയ്യളി? ഹവരിങ്കൊനെ കരക്കിക്കുട്ടിച്ചുതിന്തും ചെ സ്റ്റാറു തോനെന്നതു ചെറ്റും? എന്തിങ്കു കിട്ടിപ്പൂയതു്” ഒരു കുരങ്ങുന്നുന്നാണെന്നും വിവാഹംഡിവസം എൻ്റെ വലിച്ചമു പറഞ്ഞതിയുണ്ട്. കുരങ്ങുന്നായാലും ഭേദഭേദിപ്പായിരുന്നു ഒരു വൈത്താനായിപ്പോയതില്ലെങ്കിൽ സമീച്ചുകൂടാതെന്തു്” ഹ്രസ്വി ഒന്നു നിരപ്പരാധിയായ എന്നുകൊണ്ട് ഓഫോസ് പ്രശ്നം സിച്ചു തുടങ്ങിയപ്പോറം ബുദ്ധിമുഖക്കു സാധാരണമാക്കുന്നു. എന്തു എന്ന തോനും വിചാരിച്ചു. ഒരക്കിരുവുംമിണ്ണാതെ കോലാ അഭിന്നുടെ അംബുട്ടം ഹാംബുട്ടം നടന്ന കാലംകഴിച്ചു. ദിവിയിൽ മഴ പെറ്റു ചോറ്റ് പാലെ ഒരു ശാന്തത വന്നുന്നു കാഞ്ഞ പ്ലോറം തെന്നും ഉണ്ണായ കാമ്പായല്ലാം പാതയും. ഏതു തന്നെന്നായിട്ടും എൻ്റെ കൂളിക്കാലത്തിനു തോൻ പറഞ്ഞതു തിൽ എൻ്റെ ഭാഞ്ഞുക്കു വിശ്രദാസം ജനിച്ചില്ല.

കാഞ്ഞ:— എൻതാക്കേരയാണു് നിങ്ങൾ പറയുന്നതു ബുറ്റം ജന്മാദ്ധന ഹടയിൽ വെച്ചു ഒരു മുറി നിങ്ങളുടെ ഒരു തിൽ ഒരു കട്ടിയേറും പിടിപ്പിച്ചു ഓടിക്കുന്നതുനുണ്ടാണു്? ഹാംതാക്കേര വിശ്രദാസിപ്പാനാരാണു് നില്ക്കുന്നതു്? കമ്മകളിലും കുട്ടിക്കുട്ടി എഴുന്നും മട്ടിക്കുണ്ടാണു്

സംഗതികൾ വിശ്വസിപ്പാൻ തക്കവള്ളിം എന്നോ
പ്രൂഹലദയായ ചൊല്ലിതലിയെ നിങ്ങൾക്ക് കിട്ടിയ
തും വളരെ നന്നായി. എന്തു പറഞ്ഞതാലും വിശ്വ
സിക്കമല്ലോ.

ഞാൻ:—പരമാർത്ഥം പറഞ്ഞതായെ വിശ്വസിക്കുന്നതിലെ
ഞാൻനുബല്ലം?

ഭാര്യ:—കഴുവുപറഞ്ഞാൽ വിശ്വസിക്കാതിരിക്കുന്നതിലെ
ഞാൻനുബല്ലം?

ഞാൻ:—ഈതിനു കൂടുവാരെക്കിലും പറഞ്ഞതാം?

ഭാര്യ:—നോരെക്കിലും പറയണ്ണോ?

ഞാൻ:—ചിനു കട്ടിയെ എന്നിക്കുണ്ടിനെ കിട്ടിയതെന്നു
ണ് നീ വിഹാരിക്കുന്നതും?

ഭാര്യ—പറഞ്ഞാലുറിയാമെന്നാലും താൻ വിഹാരിക്കു
ന്നതുകൊണ്ടണ്ണോ ഫലം?

ഞാൻ:—പംഞ്ചത്തു നീ കേട്ടിരെല്ലോ?

ഭാര്യ:—കേട്ടതു നിങ്ങൾ കണ്ണിരെല്ലോ?

ഞാൻ:—കാര്യം നീ നല്ലവള്ളം മനസ്സില്ലാക്കണ്ടതിട്ടണോ?
ഉണ്ടായപ്പകാരം നിന്നുക്കു വിവ്രിച്ചു തന്നായും തോ
നല്ല അതും തന്നെ ചരവിപ്പൂക്കമെന്നു നിന്നുകുറഞ്ഞു
ഒന്നും വരും!

ഭാര്യ:—എന്നോക്കു നിങ്ങൾ പറയുന്നു.

ഞാൻ:—നീ ആലുവെച്ചു കൊടുക്കുമെന്നോ? താൻ ഉണ്ടോ?
യാതെനോടു കൂടാൻമുള്ളത്രാം. ഇതു ഇതു ചുമത്തു തി

വണ്ണിയാണെന്ന വിചാരിക്കുക. ഈ വരത്തിൽ പൊ സ്റ്റോൺഡ് മറിയുടെ വാതിലാണെന്നും വിചാരിക്കുക. ഞാൻ ഈ അഭിനേ ഇവിടെ നില്ക്കുകയായിരുന്നു. പിന്നു എന്ന പറമിച്ചു ആ കൂളിക്കുവട നീഡാ ദാഖലാണും വിചാരിക്കുക.

ഓൺ:—എന്നാണ് പറഞ്ഞതു? ഞാൻ കൂളിക്കുവടയാണെന്നോ? നിംബുഡ് കമ്പിച്ചു വന്നിട്ട് അഭിനേ ഒരു പു നിയ അപരാധവും ഞാൻ കേരംക്കേണ്ടിവനും. അവട താഴെന്നാറിണ്ടിട്ടു പിന്നു ഇതുവരെ എ കൂനവെച്ചു പൂശിക്കാനായാണെന്തു? ഒരാളു കണക്കുടെക്കിൽആയാ രംകു വേണ്ടാൽ അപരാധമാക്കു ഇണ്ടാക്കിന്നും ക്കണ്ണും? എന്നുറു ഉള്ളിവരാമെക്കിലും കേരംക്കേയായിരുന്നു എങ്കിൽ നിംബുംകും വംശ പറവാനരക്കു മോ? ഓരോന്നിനേയും പേരീക്കാണു പോകുവോരും കലാചാരാണെന്നും തപ്പിപ്പുറക്കുന്നോ? ഒരിശ്പേരുന്നു ല്ലൈ ഇതോൻ്നു കേരംകുന്നോ? ഓരോളുത്തിവന്നുരു കു സ്റ്റോൺഡ് സാധിക്കില്ലല്ലോ. മറ്റാരേയും പേടി അല്ലെങ്കിൽ ഇതുപരന്നെന്നെങ്കിലും പേടിവേണ്ടും വായിൽ തോന്തിക്കുതോക്കു ഓരോയിതുരുക്കാണു പറയുവോരും ആരുംണാം? സഹിക്കുക?

ഞാൻ:—നീ കലാചാരാണെന്ന വല്ലവയും പറഞ്ഞോ? ഇ ചാരിക്കു എന്നല്ലെ ഞാൻ പറഞ്ഞോ?*

ഓൺ:—എന്തിനാണ് ഓരോയിതുരുക്കാണു ഇല്ലാതെന്നു വിചാരിക്കുന്നു? ഉള്ളിതോന്നും വിചാരിച്ചുണ്ടോ പോരു? അവിടെയും എന്തിനാണു കുഞ്ഞുക്കും? അല്ലെ

കിൽ ഇങ്ങിനെ വിചാരിക്കുന്ന് തൊൻ വല്ല ഫോറു
വും ഉണ്ടാക്കിയിരുന്ന എക്കിൽ വേണ്ടില്ല. കലടപോ
ലും, ഇനിയും എന്തൊക്കെ തൊൻ ഇരു ചെവികോ
ണ്ട കേരംക്കണംപോലും. എൻ്റെ വകയും എന്തു
കലടപ്രമാണ് നിങ്ങൾ കണക്കു്? അതോള്ളി ഒന്ന്
കേരംക്കേണ്ടതു. വെറ്റെതെ എന്തിങ്കു നാവിന്റെ
ഉള്ള കെട്ടത്തുന്നു?

ഇങ്ങിനെ പറത്തു ഭായ്യു രണ്ടാമതും കുച്ചിവിനം
വട്ടം ക്രമിക്കപ്പോരു അനും അവക്കാടാനം പറയാതെ
തന്നെ തൊൻ കഴിയു.

ദിവസം പതിനെല്ലു കഴിത്തു, ഭായ്യുക്കു എൻ്റെ
കമ്മാർ വലിയ വിശ്രദാസം വിനിട്ടില്ലെങ്കിലും കട്ടി നിര
പരാധിയായതുകൊണ്ട് അതിനോടാണും വിരുദ്ധയും കാ
ണിച്ചില്ല. മുമ്പില്ലാത്ത പോലീസ് ഇരു കാഞ്ഞത്തിൽ
വല്ല മുമ്പും ഉണ്ടാക്കുന്ന ശുഭിച്ചും എന്ന മുന്നറിയില്ല.
അതാണെന്ന് കട്ടിയെപ്പാറുന്നതിൽ എന്തിക്കും ഒരു കണ്ണു
തൃശ്ശുകായി. അങ്ങിനെ ഇരുക്കുവോരു ഒരു ദിവസത്തോന്നു
ഒരു കണ്ണശലാമേൽ ഇരുന്നു, സന്നാനമുണ്ടാക്കുവിലക്കു ഇരു
കട്ടിയെപ്പാറുവാൻ എല്ലിച്ചും നന്നായിരുന്നു എന്ന
സംഗതിചെല്ലുവാറി ആലോച്ചിക്കുവോരു പട്ടിയും കടനു
ഒരു തപ്പായശിപായി ഒരു റജിസ്ട്രർക്കുത്തും കൈബന്ധവന്നു.
തൊഹോനു വാസ്തവായി. എന്തിക്കാരാണു് റജിസ്ട്രർ കാരിയു
കാരണമുള്ളതു്? എന്നും ഏറ്റിക്കിയക്കു മുൻ്നിട്ടു കാരണ ചെണ്ടു
ഡി. കാരണ വാച്ചിച്ചു നോക്കിക്കപ്പോരു തൊൻ വിധത്തു
പോയി. കാരണ താഴെ ആഴ്ചായിരുചുവു ആയിരുന്നു.

മാലപ്പ് 19—
കോഴിക്കോട്.

കോട്ടയം താല്പുകൾ നഗരം ആംഗം തലവേദ്ധരിയിൽ പാക്കിം ചുറ്റാണിച്ചുനിന്നു മകൾ കല്പാണിക്കുവെണ്ണി വൈദികക്കാട്ടുവക്കിൽ വെച്ചുവരി രാമൻനാഥർ ബി. എ., ബി.എൽ. എഴുതി അറിയിക്കുന്നതു. ഒല്ലുറങ്ത കല്പാണി യിൽ നിങ്ങൾക്കു ഒരു ചുരുന്ന ജനിച്ചിട്ടുവെണ്ണം, ആരു ചുരുന്നു വിലവിന്നു കാഞ്ഞുതെപ്പറ്റി നിങ്ങളാട്ടു സംസാരിച്ചതിൽ നിങ്ങൾ മേപ്പടി കല്പാണിയെ അനാവശ്യമായി ശക്തിച്ചു എന്നും, പോരാങ്ങതിട്ടു മേപ്പടി കല്പാണി അറിയാതെ നിങ്ങൾ ഒരു ദിവസം അരുളുടെ വീട്ടിൽ വെണ്ണ ആരു കട്ടിയെ ചുട്ടുത്തുകൊണ്ടുപോയിട്ടുവെണ്ണം ആരുകട്ടി ഇപ്പോഴും നിങ്ങളുടെ കൈവശത്തിലിരുപ്പുവെണ്ണം മറ്റും സംഗതികൾ നാശപറ്റി നല്ലവുണ്ടും അനാശ്വരിക്കുന്നതുണ്ടും. കട്ടിയുടെന്നുയൊരു കക്ഷിയിൽ മേപ്പടി കല്പാണിയായിരിക്കുന്നു കട്ടിക്കു കീഴുക്കുന്ന കിട്ടുന്നതുയും വിലവും 300 കു ഭേദം കട്ടിയെ തുട്ടു യായു കല്പാണിക്കുതുന്ന മടക്കിക്കൊട്ടുകുമ്പോതുവെണ്ണം മാസത്തിൽ 25-കു മുകാരം കട്ടിയുടെ മേലായു വിലവിനു വേണ്ടുന്ന ഉറുപ്പു ആരുണ്ടതുവെണ്ണം നിങ്ങളെ ഇതിനായു അറിയിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ടും. ഇതു കാരണം കുമ്പുകട്ടി മുന്നിലിവിസാതിനിന്നുള്ളിൽ അറിയിച്ചു ചു മുകാരം ചെയ്യുന്നതിനും നിങ്ങളുടെ മേൽ സീവി ലാക്കും തുമിനാലായും വ്രവശാരം കൊട്ടശ്വന്നതുവെണ്ണം ആരു കാഞ്ഞത്തിൽ നേരിട്ടുന്ന എല്ലാവകച്ചിലവുകൾക്കും നിങ്ങൾ ഉത്തരവരാചിയായിരിക്കുന്നതുവെണ്ണം കൂടി നിങ്ങളെ അറിയാച്ചിരിക്കുന്നു.

മുപ്പ്—സി. രാമൻനാഥൻ.

“ശ്രദ്ധാ ഇതെന്തു കമ? അമരിയും തിന്ന ആശാൻ തുഡിയും കടിച്ച പിന്നോയും നാൽ മുന്നാടു? തൊനെന്തു മന്ത്രം അറിതെന്തു. തൊനെന്തു കല്യാണിക്കൈ അറിഞ്ഞു? മൃഗാറിലും ചൈഷ്ടന്മാർ. ഇതൊക്കെ ഏൻ്റെ ഭാത്തു അറി യേണ്ടിവരുന്നതാണ്”. അവരിൽ എഴുതു വിഹംഗികൾ? എ അംഗാൾ കിടക്കുന്ന ഒരു പെൺനീനു ഉപകരം ചെയ്യാൻ ഭാവിച്ചിട്ടു എനിക്കു കിട്ടിയ കുലിഡാ ഇതു?” ദ്രുതനാക്കു വിഹംഗിക്കുന്നോരിം ഭാത്തു എൻ്റെ സംഭാരത്തുവന്ന “ശ്രദ്ധാ ഒട്ടുവായിയുണ്ടു നിങ്ങൾക്കുവെള്ളു കൊണ്ടുവന്നു തന്ന തു? എൻ്റെ ശാമധ്യം കുടായിരിക്കുമോ? കുറെ നാലു മി നാട്ടിയുണ്ടു കുറു വന്നിട്ടു. വലിയമുഖം നും കുടിവെച്ചുവരുവാൻ ഒരു ദാനിക്കാണി. തൊന്തു എഴുതിക്കൊണ്ടു വിവരം പാരഞ്ഞുകൊടുത്തുവും എഴുതുവാൻ മുച്ചു ലജ്ജകൊണ്ടു കൊപ്പകൊണ്ടു ചുവന്ന ദ്രുതം പ്രഥമകിട്ടു പറയേണ്ട തിലുണ്ടു.

ശ്രദ്ധ:—ഒന്നമില്ല ഒന്നമില്ല എന്ന പറഞ്ഞിട്ടു കാഞ്ഞും ഇതു നിലയിൽ എത്തി. ഇതുപറ്റെങ്കു അവരംകു കൊടു തന്ത്രം ബാക്കിയുള്ളവർ എന്തുകൊണ്ടാണ് കുഴിയുന്നതു? അപ്പെട്ടുകുറഞ്ഞുവന്നു ഇവിടെ കടന്നേം കുടായിരുന്നു മാണം. ഇതുവരെ ഇതു മാനക്കുട്ടി ചുറ്റുവട്ടുക്കാണു അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ. ഇനി കോട്ടതിന്തിലും കുടായും എത്തിയാൽ പിന്നു ലോകം മഴുവനും പരക്കം. ഇതു അപ്പ മാനവും സമിച്ചു ജീവിച്ചിക്കുന്നതിനേക്കാം ഒന്നു പറയുന്നതാണ് നല്ലത്. കുഴുവു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ അം ഇനിക്കുണ്ടുണ്ടുണ്ടു. കററെമു ചെയ്തുകഴിഞ്ഞു.

ഇനി വല്ലതും കൊട്ടത്തിട്ട അവളുമായി രാജിയാക്കി നാതാണം” പെടിപ്പ്”

തിരാൻ:—നീറയെന്നാണംയാണം” പറയുന്നതും ഏതും കൊച്ചപ്പാൻ, ആക്കി കൊട്ടപ്പാൻ വല്ലവരും വല്ല കൂദാശം കെട്ടിയുണ്ടാക്കി പറ്റാം പിടിഞ്ഞാൽ നോക്കിയാൽ തിരാൻ സമർത്തിക്കുമോ? ഇങ്ങിനെയാണം എന്നേ ആപ്പാലെയുള്ളവൻ ലോകത്തിൽ എങ്ങിനെ പോകിം?

ഡാങ്ക്:—മതി. മതി. എനിക്കു കൈക്കുണ്ടോ. ഇതോക്കുക്കു ഇനി ഒരിക്കംമുഖം ആലോച്ചിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. അമ്മാതിരിക്കാരുമൊണം ഇനിപ്പുറയേണ്ട. കൊട്ടതിനിർബ്ബന്ധിച്ചു കൊട്ടപ്പുക്കുന്നതിനേക്കാറും നിജീയ സപദേയയായി വല്ലതും കൊട്ടതുകൂടിയുണ്ടാണം” എല്ലാം.

തിരാൻ:—എൻ്റെ കഴുതും തുടർച്ചയും തിരാൻ അറിവതുകൊണ്ട് ഒരു ദിവസം കാഞ്ഞുപോലും കൊട്ടക്കില്ലെ. കൊട്ടതിനെയുണ്ടായി ഇല്ലാതെ കാഞ്ഞുത്തിൽ നിർബ്ബന്ധിക്കുക?

ഡാങ്ക്:—ഇല്ലാതെ കാഞ്ഞുമാണെങ്കിലാല്ലോ?

തിരാൻ:—നീയുംകൂടി ഉള്ളതാണെന്നു വിഹാരിക്കുന്നതാണം” എനിക്കു സക്കം.

ഡാങ്ക്:—എൻ്റെ വിശ്രദാസം എന്നെങ്കിലുമാക്കു കാഞ്ഞും ഉള്ളതോ അല്ലെന്നു എന്ന നോക്കാനല്ല കൊട്ടതി. തെളിവുണ്ടോ എന്ന മാത്രമെ കൊട്ടതി നോക്കുകയുള്ള ഒരു എന്ന നിജീയ തന്നെയല്ലെ പറഞ്ഞത്?

തിരാൻ:—അതു കാഞ്ഞും തന്നെയാണം. ഇരിക്കുടു! തെളിവുണ്ടായി വിധിക്കുടു. എനിട്ടു പറയാം.

ഡാത്രു:—എന്നിട്ടെന്തു പറവാനാൻാം? പണം വേഗം കൊടുക്കാനുള്ള മരഹരിയും ഗതിയാണും?

ബഹുമാനി പറവാനുള്ളിട്ടിരിക്കും മെഴക്കാട്ട് വാഴിൽ ചേരുവും റാബന്റനായർ കുറിവഞ്ചാരുക്കണ്ണ ലാഡ് ഡാത്രു ഉള്ളിലേക്കു പോയി.

വകീൻ:—എന്നാ സാരോ?

തൊന്താൻ:—എന്നാ വിശദമിച്ചും?

വകീൻ:—അയച്ച റജിസ്ട്രർക്കാരും കിട്ടിയില്ലോ?

തൊന്താൻ:—കിട്ടി.

വകീൻ:—എന്നാ മരവടിയെന്നാം അയക്കാഞ്ഞതുതും?

തൊന്താൻ:—വല്ലവയം വല്ല തോന്താവാസവും എഴുതിയയച്ചാൽ സ്ഥാനിനൊക്കെ മരവടി അയപ്പാൻ ബാക്കി യുള്ളവർ ക്രാസ്റ്റിനിട്ടിണ്ണോ?

വകീൻ:—അല്ലോവായി. അപ്പോൾ കാഞ്ഞം നിങ്ങയില്ലോ നാണോ ഡാവോ?

തൊന്താൻ:—നിങ്ങയിക്കണം കാഞ്ഞം നിങ്ങയിക്കാതെ കഴിയുമോ?

വകീൻ:—അല്ല സാരോ! വല്ലതും ഒന്നമില്ലാതെ ഒരു ആളിനെ ഒരു അന്ധായതിനു പുറപ്പെട്ടുമോ? നി അപം കേവലം നിങ്ങയിച്ചാൽ കാഞ്ഞം വെടിപ്പോകുമോ?

തൊന്താൻ:—വല്ലതും ഒന്നം ഇല്ല എന്ന അതർ പറവതും? കുളി അന്ധായതിന്റെ ഒരു കിട്ടിപ്പോയാൽ നേവറംസെ ലഘുതും അല്ലോ കിട്ടാതെയിരിക്കുമോ?

வகீல்:— அரசேன். ரோதம் பாயம் ரோதம் பாயம் அது சபையை பாய்வது தூண். ஸக்லவுா தெலியில் கொள் ஸாக்ஷி கூட்டுள்ளது.

தொன்:— ஒகூல் வெபஸ்கோ பற்றுகிட்டுள் ஸாக்ஷி கூட்டு எடுக்க வாய்ந்திட்டு மூலமிலு.

வகீல்:— அரசையை பாய்வது. ஹவரைக்கை மன்றத்தை ராண். ஹவரைக்கை ஸாக்ஷி அதும் விலாவகங்.

தொன்:— ஸாக்ஷிப்பாக ஏன்னிடையில் அதைம் கொட்டு திலை குடிநேரத் தேரி ஸத்துங்கொய்யு கூலியு பாக ஆணான்.

வகீல்:— அதென்றாதக்கிலுமாக்கட்டு. தொனான் காஞ்சு முடிவைக்கு.

தொன்:— கொலை. ஏராயிரங் பால்வாட்டு.

வகீல்:— நினைப் பை மாநமஞ்சுமிழுக்கி மனஷ்ஜங்கன். அதுகொண்ணான் தொள் பாய்வது. நினைத்துவெட்டுக்கூட்டு கொட்டியில் ரிகாட்டாக்கிக்கொட்டிக் கொரம் காஞ்சு தெருதிக்கொட்டான் நல்லது.

தொன்:— ஏன்று தெர்த்து ரிகாட்டாக்கியை கொட்டிய எட்டுக்கூட்டு ரிகாட்டாக்கிபோக்கானது.

வகீல்:— அது பால்வாட்டிக்குறு மூலம். அதைம் விஶப் பிக்கங்? போரால்வதிட்டு கட்டி நினைத்துவெட்டுப்படு பார்வையான். ஏழிக்குவொன்று கொட்டு விஶப்பிக்க கூலியு. ஏழுதுகொள்ள நோக்கியவும் காஞ்சு ராஜி கொட்டான் நல்லது.

കേരളമോഹരിനിതിൽ കണ്ടാതു. കട്ടി എൻ്റെതായി രിക്കമോ എന്ന നോക്കാൻവേണ്ടി വന്നതാണ്.

‘ഭാൻ’:—ഹി അതൊന്നുമല്ല. അതിനേന്നാണമിടകയില്ല. കട്ടി യെ എൻ്റെ കരുതിൽ തന്നതു ഒരു സ്ത്രീയാണ്. അതുകൊണ്ടു എന്നിക്കു കിട്ടിയ കട്ടി നിബന്ധം കട്ടിയായി വിസ്താർ ഇടകയില്ല.

സ്ത്രീ:—എന്നാൽ ദാൻ വെറുതെ വന്ന എന്ന തോന്നും.

ദാൻ:—സംശയമുണ്ടാ? അപ്പോൾ കൊണ്ടപോയ കട്ടി യെസ്റ്റുവാൻ മുത്തുതോക്കു പരിമോപ്പാനശേഖാ?

സ്ത്രീ:—മുത്തുതോക്കു താമസമുണ്ടായിരുന്ന എങ്കിൽ എന്നിക്കു എഴുതുണ്ടാകയില്ലോ?

ദാൻ:—എഴുതുതോന്നും കിട്ടിയില്ല എന്നും വരും. അതുകൊണ്ടാനും പരിമോപ്പാനില്ല.

സ്ത്രീ:—എതായാലും ദാൻ പണവും ചിലവരക്കി മുത്തുതോളിം വന്നു. കട്ടിയെ ഒന്നു കണ്ണിട്ടു മടങ്ങിയാൽ കൊഞ്ഞുംമെന്നു വിഹാരിക്കുന്നു.

“അതിനെന്തു വിരേഖയും” എന്നും പറഞ്ഞു ദാൻ അക്കരുതപൊഡി കട്ടിയെയും എടുത്തു ചുരുക്കു വന്നു. സ്ത്രീയു കണ്ണ ഉടനെ എൻ്റെ കരുധേഘ്രത്തിനും കട്ടി അനുമ എന്നു വിളിച്ചുകാണു എൻ്റെ കരുതിനിനും സ്ത്രീയുടെ കരുതി വിണും. കട്ടിയുടെ പരമാനുവദ്യം തുപ്പിയും പററിപ്പിടി ക്കാലും ലന്നു കാണേണ്ടതായിരുന്നു. സത്രമായിട്ടും ദാന നവിടു തരിച്ചു നിന്നുപോയി. എൻ്റെ എഴുത്തതിൽ ‘നിങ്ങി വിശ്വിയ സൗഖ്യം മുത്തുതാണെന്നു പറവാൻ

வழுதாயி. கடி அமையேயும் அமம் கடியேயும் கிரை நேரத்தாலும் புவீசனா ராமகாஷ தொன் கோகி நினைபாயி. ஏன்ற ஸஹாயத்தின் ஹவஷை ஹங்கூ நன்தனை அங்குத்தாகிசும் ஏன் ஒரு விழபாஸம் ஏது கிக்க உங்கிலுறுது. கடிசையும்கொள்ள ஹயீர (அதாயினை அவத்தெ பேர்) அங்கதனை போவாதறவால் மோலிறு. நல்காஞ்சும் ஏன்ற ஸாக்கியை அதுவேராபு ஹிடகங்குவாணை? ஏனிக்க தல்லாலும் ஒரு நேரவேபாக்கா ஸாளாயறு.

தொன்:—கடிக்க அவகாசிக்கு வேரெயும் உள்ளது. ஒரு நடி ஏன்றெல்லாம் அவத்தெத்துமாளையை பரியும்; கடி நிசந்ததாளையை நியும் பரியும். ஸங்கூரம் கடிக்க ஒன்வகாசிக்கு உள்ளது. அதுதான் விடுகொட்டக்குதிலையுடைய நினைக்க ஓரத்தின் ஒரு வறுவ மாரம் கவையிழுப்பிலேள்ளுவதை ஒனித்து கொண்டு செல்லுதல்.

ஹலிம:—(ஹிதிறுக்காஷ) வொக்கியது வாட்ட காமலி யும் தொன் தீர் வாஜிகோலை.

தொன்:—அது தனாலல்ல மேடிறுத்துட?

ஹலிம:—தமாஸையைச் சொல்கிறேன். அதுதான் விடுக்குத்தை.

தொன்:—ஒரிக்கலும் பாடிழு.

ஹலிம:—ஏதுத்துக்காஷ?

தொன்:—கடி, நானை கோட்டுத்திரு விழவாக்காஷாமா ஏன் ஏவயல்லை?

ഇൻറിൽ:—കട്ടിയെ രേവംഡാക്കി പദ്ധതാസ്ഥികയോ. അതെ അവിനായാണോ?

ഞാൻ:—അതെഴുപ്പുതിൽ കഴിയും. പത്രക്കത്തുംവാലെ കൊടതിക്കാക്കി ഒരു നിലവിന്റെയില്ലെങ്കിൽ കത്തലുണ്ട്. അതു ഒരു ദിവസം മറ്റുണ്ടാണ്. ഇതു കണ്ണികഴിവിന്റെതാൽ ഇപ്പും അതിനേൽക്കു ഒരു ഫ്ലീറ്റ്.

ഇൻറി:—കട്ടിയുടെ എറുതുളാഗത്താണോ ഇതു കത്തുക?

ഞാൻ:—വൈഷ്ണവക്കോ, പുറങ്ങോ, നെന്നുകുത്തോ എവിടെ ചെങ്കിലുമാവാം.

ഇൻറി:—എറുതുകാണണ്ടാണോ ഇപ്പും ഫ്ലീറ്റ് ക?

ഞാൻ:—സുവിപ്പോലെ കൂത്ത് ഒരു പേനക്കാണോ. പക്ഷേ മറ്റുകിംഭുകൾ നീറാം ചെപ്പാനും ഇടാറില്ല. ഈ ഫ്ലീറ്റ് നമ്മുടെ മണിക്കൂർ തബക്ക തോബികൾ ഇടുന്ന അട അംഗീംപോലെ ഇരിക്കും.

ഇൻറി:—മറ്റുകത്തുംവാറും കട്ടിക്ക വേദന ഉണ്ടാകുമോ?

ഞാൻ:—പിന്നോ കത്തുംവാറും വേദന ഉണ്ടാകയില്ലേ?

ഇൻറി:—ഈരും, എന്നാണിതിനോടു നിലുണ്ടി?

ഞാൻ:—വിഷാദിക്കേണ്ട. വേദനയില്ലാതെ കണ്ണാട്ടുമുള്ള ഏപ്പുംകുഞ്ഞുകെങ്കു നമ്മകൾ ചെയ്യുന്നും.

ഇൻറി:—കൊടതിയിൽ കട്ടിയെ കൊണ്ടപോധായാൽ അനു തന്നെ വീട്ടിലേക്കു മടക്കിക്കൊണ്ട് വരാമോ?

ഞാൻ:—അതാണനീല്ലു. എന്നാൽ മേഖ മടക്കിക്കൊട്ടാൻ ഒരു മാജി കൊട്ടാഞ്ഞാൽ ഒരു സമയം മടക്കിക്കൊട്ടാൻ മാറ്റിവിക്കും.

ഇൻറിരു:— ശരാലൈസ്റ്റിലോ?

തൊൻ:— അഡ്യൂഷിൽ കരുകാലം വെച്ചതിൽ പിന്നെ തി ആവിട്ട് ചുട്ടകളിയും..

ഇൻറിരു:— റ്റാ. കോടതിക്കാരെന്തു രാക്ഷസനാരാണ്.

തൊൻ:— ഏറിക്കൽ പറത്താൽ മതിയോ?

ഇൻറിരു:— നിങ്ങൾ മടക്കിക്കിട്ടാനുള്ള ഫരജി നാലേതന്നു കൊട്ടുക്കണം.

തൊൻ:— അതാണ് തൊൻ പറയുന്നതു, എൻ്റെ സാക്ഷി യായി നീയുംകൂടി വന്നാൽ നമ്മു ഏല്ലാറിന്നും വഴി കാണാം.

ഇൻറിരു:— സാക്ഷിയായിട്ട് വന്നാൽ എന്നോടെന്താണ് ഘോഷിക്കുക?

തൊൻ:— കട്ടിയാൽ ദേതാണെന്നു.

ഇൻറിരു:— സാത്രയല്ല ഉള്ളി.

തൊൻ:— സാത്രമാത്രം നീ പറന്നതാൽമാ.

ഇൻറിരു:— സാത്ര തൊൻ പറയാതിരിക്കുമോ? എൻ്റെ കട്ടി യെ ആരാൻ്റെ കട്ടിയാണെന്നു തൊൻ പറയുമോ?

തൊൻ:— നിഞ്ഞു കട്ടി ആരാൻ്റെ കട്ടിയല്ലാതെ മറ്റൊരാണും?

ഇൻറിരു:— നിങ്ങളെന്താണെന്നു തമാശയാക്കുന്നതു?

തൊൻ:— ഇപ്പുത്തി! കട്ടിക്ക അഭ്യന്തര ഉണ്ടാക്കുള്ളി അപ്പു നംകൂടി വേണോ?

ഇൻറിരു:— രാജാധാരം അതാണ് പറത്തതല്ലോ?

തൊന്ത്:— അറതുതന്നേ.

അന്ന തുകിടിസ്ഥേച്ചുമിച്ചിൽ ആദം നിരഞ്ഞിന്നു. അവശ്യമില്ലപ്പോൾ വിളിക്കണ്ട തക്കവള്ളും തൊൻ ഇപ്പോൾ മയ്യും കട്ടിയേയും കോടതിയിൽ ഒരു മരിക്കിൽ ഇരുത്തി. കോടതിയിൽ എത്തിയപ്പോൾ കല്പാണിക്കാരെല്ലാമായി വികം സാക്ഷികരം എന്നു തൊൻ അതുപയന്ത്രം ചുട്ടി. എൻ്റെ പേരിൽ കേവലം കൂത്തിമമായി കെട്ടിയണാകിയ ഇരു കാൽ്യത്തിൽ അതുരെക്കില്ലും സാക്ഷിപറവാൻ ഉണ്ടായി രിക്കമോ എന്നു തൊൻ സംശയിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ലോകം തൊൻ ഇനിയും അറിവാൻ പോകേണ്ടതിൽ. “കല്പാണി എൻ്റെ പീടികയുടെ അട്ടക്കേയാണ്” പാക്കി നന്ന. ഇരുപ്പും (തൊൻ) നാലുഞ്ചു കൊല്ലുമയിട്ട് അവഴി ഭാത്തുരെയപോലെ വിചാരിച്ചു വന്നിരുന്നു. കട്ടി ഇരുപ്പുംതുണ്ടിനു ജനിച്ചതാണ്. ഒരു ദിവസം ചിലവിന്റെ കാൽ്യത്തിൽ കല്പാണി ചിലതൊക്കെ നിശ്ചിഷ്ടിച്ചു ചെ തന്തു. ഇരുപ്പും അവക്കു വല്ലുതെ ശക്കാരിച്ചു. തല്ലാനോ ഓഡിപ്പോൾ നിലവിലിക്കു തൊൻ ഓടിച്ചുനു ഇരുപ്പും തന്ത പിടിച്ചുവെച്ചു. ഒരു ദിവസം ഇരുപ്പും കല്പാണിയുടെ വീടിന്റെവന്നു ഇരുപ്പുംതുണ്ടെന്നു കട്ടിയേയും തന്തിപ്പോന്നതു കണ്ടി. അരപ്പോൾ തന്തക്കൊട്ടുകുള്ളു മെയിൽ വണി വഹംവായിരിക്കുന്നു.” എന്നും മറ്റും ഒന്നാം സാക്ഷി പാല്പാഞ്ചി മാധവൻ പറയുന്നതു കേടുപ്പോൾ തൊൻ സത്രമായിട്ടും തന്തിപ്പോയി. എനിക്കവൻ്റെ ചെക്കിട്ടു തന്തിക്കാൻ തൊന്തി. ഇവൻ എന്നു വിചാരിച്ചു? കല്ലവും പറഞ്ഞു പോയ്ക്കുള്ളിയാമെന്നോ? ഇവന്നേന്നു എന്തിനെന്തു? കോടതി എൻ്റെ തന്തവാട്ടണ്ണും ഇവൻ മനസ്സിലാ

അണിക്കോ? പ്രസിദ്ധ വകീൽമാരായ പ്ല്യാസ്റ്റി മുഖ്യമാണ് തെമാടിക്കിട്ടിപ്പുറും. ഏതുവിസ്താരം ചെയ്യുന്നതു നിത്രവും കൊഡക്കന്നവനാണ്. താൻ. സാക്ഷിയേ പെട്ടെന്ന പരിഞ്ചിപ്പിച്ചു പിന്നിട പൊളിക്കുകയാണ് ഇവയെ എ വിഭ്ര. ആ വിഭ്ര താനും ഒന്ന് പ്രയോഗിക്കേട്ട എന്നു കയറ്റി താൻ ഏതുവിസ്താരത്തിനോടുനെയുള്ളു.

താൻ:—നീ എന്നോ എത്ര പ്രാവശ്യം കണ്ണിട്ടണാം.

സാക്ഷി:—പല പ്രാവശ്യവും കണ്ണിട്ടണാം.

താൻ:—നീ താൻ ചിരിക്കുന്നതു കണ്ണിട്ടണോ?

സാക്ഷി:—കണ്ണിട്ടണാം.

താൻ:—എന്തു. എന്നിക്കുന്നതു പ്ല്യാസ്റ്റി? ഇതുഡയാങ്കു പറഞ്ഞ നിന്മക്കു അതിന്റെ നിശ്ചയം വേണ്ടി കിട്ടു നിഴിക്കുന്നതു ചേരും പറയു?

സാക്ഷി:—താൻ നിങ്ങളുടെ ദന്തവെല്ലുനായി വന്നിട്ടില്ല.

താൻ:—മോബിൾത്തിനു സമാധാനം പറഞ്ഞതായ മതി.

സാക്ഷി—മോബിക്കാത്തതിനു സമാധാനം താൻ പറഞ്ഞിട്ടില്ല.

താൻ:—എന്തു. അതും നിശ്ചയമില്ല. എന്നോ വളരെ പരിഹരിക്കു ചാലിക്കു? ഒന്നാംകൂടി മോബിക്കേട്ടു എന്നും ദേഹത്തിനേയൽ എത്ര കയവുമകളില്ലെന്നും

സാക്ഷി:—താൻ നിങ്ങളെ ഉടപ്പുചെയ്തിരു കണ്ണിട്ടില്ല.

താൻ:—ഈ കോടതിയാണുന്ന മനസ്സിലാക്കണാം.

സാക്ഷി:—അതു താൻ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കും.

ഈവൻ ഒരു വീരനാണെന്ന വിഹാരിച്ചു തോന്തി പി
നേ എത്രയേബാല്ലരെമാനും മോബിച്ചുപ്പ്. ഉടനെതനൊ
അന്നും റണ്ടാംസാക്ഷി കുട്ടിയേൽ കേറി. “ഈ ദിവസം
തു ദിവസം ഒരു കുട്ടിയേൽ തട്ടി വണ്ണിതൊവളുള്ളതു
വനു. എന്തുവും ഇടക്കാ തുവിക്കു പിടിച്ചു. തൊന്തായിരുന്നു
ഈവരെ തലരുദ്ധരി ചുകവണ്ണി അപ്പുമ്പീസ്സിൽ കൊണ്ടുപോ
യതു” എന്ന ഒരു വണ്ണിക്കാരൻ കണ്ണാരനും കയ്യിള്ളു
കൊടുത്തു.

തോന്തി:—നീ ചുകവണ്ണിയിൽ, കൊണ്ടുപോയ എല്ലാവയ
ഒരു പേരും വിവരവും നിണക്കു നിശ്ചയമെന്തോ?

സാക്ഷി:—ഈപ്പ്.

തോന്തി:—പിന്നെ എന്നെന്നമാത്രം എങ്ങിനെ ഓഫീവുച്ചു?

സാക്ഷി:—നിങ്ങളെഴു ഏഡൻ നല്ലവള്ളും അറിയുന്ന അപ്പിലു
കൊക്കാൻടാ.

തോന്തി:—എന്ന എവിടുന്നാണ് നിന്റെ അറിവ്.

സാക്ഷി:—എത്രയോ ഫൂവൾസും തലരുദ്ധരിക്കാപ്പുമ്പീസ്സിൽ
നിന്നു ഈ നീളുന്ന കല്പരാഞ്ചിയുടെ പീടിയിൽ തോന്തി
നിങ്ങളെഴു കൊണ്ടുപോയിട്ടുണ്ട്.

ഈവൻറെ കാഞ്ഞുത്തിലും തോന്തി തോറു. എന്നെന്നെ
എത്ര പാസ്സാരകേരാണ്ടു അന്നും കാരിക്കു മുണ്ടാണുകുട്ടി
നാമു. സംാന്ന അന്നു കോഴിക്കോട്ടാപ്പുമ്പീസ്സിൽ ഇരഞ്ഞിയ
പ്പും ആരാഡുരു മുതലിനെപ്പുറാറി എന്നും ഇന്നുള്ളതു
മായി ആരുംലാഡിച്ചിട്ടാണ്ടായിരുന്നു എന്ന തോന്തി
കണ്ണിനു ചോഡിസുകാരുമാണ് തെളിച്ചിച്ചു.

തൊൻ:—അതുരാൻറെ മതൽ എന്ന തൊൻ പറഞ്ഞതു തുണ്ട് കട്ടിയേപ്പറിയല്ലോ?

സാക്ഷി:—അല്ല.

തൊൻ:—പിന്ന എത്ര മതൽക്കാണ്ഡാക്കിയെന്നോ?

സാക്ഷി:—മതലൊന്നമില്ല. വല്ല മതലും കിട്ടിയാൽ എത്ര കവണ്ണം എന്ന ഒരു സംശയമോതും ചോദിച്ചുണ്ടോ ഉള്ളിട്ട്.

തൊൻ:—നിങ്ങൾക്കിതിനു സത്രും ചെയ്യാമോ?

സാക്ഷി:—സത്രും ചെയ്തിട്ടുള്ളതുനാണ് തൊൻ ദോഷി പ്രിക്കുന്നതു.

പിബൊ വന്ന സാക്ഷിയെ കണ്ണപ്പൂശാണ് തൊൻ വല്ലാതായ്യോയത്. അവൻ മററാക്കമല്ല തൊൻ സാക്ഷി പറഞ്ഞ ക്ഷണിച്ചിരിക്കുന്ന പോട്ടം യാഥാക്കിയുണ്ട്. “തൊൻ കോ ശിക്ഷാട്ടാപ്പീസ് സ്കൂള് ഫോറത്തിൽ നിന്നും വൈഡ് ഹം ഒരു കട്ടിയേറും തട്ടി തെക്കേട്ടിപ്പോകുന്ന മെരിയൽ വാ ശിക്കിയിരുന്നിനിന്നുണ്ടായ കണ്ണ്. തൊനാണ് തുണ്ടുകുത്തി എൻ്റെ പെട്ടി എടുത്തതും ഒരു ജട്ടക്കവശി എടുപ്പുത്തി കുത്താട്ടതും.” പിബൊത്തെ സാക്ഷി എന്നെന്നും കട്ടിയേറും വിട്ടിലേക്കെ കൊണ്ടുപോയ ജട്ടക്കവശിയുണ്ടോ. എന്ന മുത്തു നല്ലവന്നും ഓമ്പിക്കാൻ സംഗതിയെന്നാക്കിയുണ്ടോ എന്ന തൊൻ ചോദിച്ചുപ്പൂഠം അവൻ ദോഷിപ്പിച്ച സമാധാനം തുണ്ടിനെന്നയാക്കിയുണ്ടോ.

സാക്ഷി:—നിങ്ങളെ ശൊന്തം ചൊർമ്മിക്കാനോ? നിങ്ങളെ തൊൻ ആയുസ്സും ദാനാക്കിയോ? മാക്കുമോ? നിങ്ങൾ ചു

വിത്രയേബാറം ഒരു ഏടുക്കാതെ കാലുടെപ്പീകയും എന്ന് കുറിപ്പിലംകി നടന്നകളുണ്ട്. പീടികയിൽ നിന്ന് മാറാൻ നോക്കിയപ്പുണ്ടാണ് എന്നിക്കു കുള്ളി മനസ്സിലായത്. തൊൻ എന്നിയ ഹടയും ചവിട്ടിക്കു ചട്ടി നിങ്ങളുടെ വിട്ടിയും വന്ന അരു മാറി.

തൊൻ:—എന്തിനാടോ കുള്ളിപ്പറയുന്നതു?

സാക്ഷി:—കുള്ളിവും? തൊൻ ലാമ്മംയുണ്ടാക്കിയതുമെല്ല. തൊൻ വയനോറം നിങ്ങൾ വേലക്കാരന്തി വള്ളിയോടു കൊണ്ടു എന്നോ കണ്ണിട്ടു എന്നോ മരുവാ പറ സ്ത്രീ നിങ്ങളുടെ ഭാത്യം നിങ്ങളോടു ഉറക്കെ പിണ്ണാങ്ങു കയറ്റിയെന്ന. തൊൻ കരുനേരം ഇടയിൽനിന്നു ഈ തൊക്കെ കേട്ട്. പിന്നെ തൊൻ കേരിവന്നപ്പുണ്ടാണ്—പിണ്ണക്കം നിൽത്തിയത്.

തൊൻ വല്ലാതെ കഴിഞ്ഞി. എത്രവിസ്താരംകൊണ്ടു നാം സാക്ഷികരം ചുപാഴിയാതെരുക്കാണു എൻ്നു കരുന്ന സ്ഥാപിച്ചുപോലെയായി. അന്ത്യായം സ്പർശമായിവന്നതും ഇന്ത്യാം എന്നു വകീലും വാദിച്ചു. സാക്ഷികരം പറഞ്ഞെന്നുകെങ്കെ ശ്രദ്ധമേ കുള്ളിവാണെന്നു തൊൻ വാദിച്ചുപ്പോറും കോടതിയില്ലാതായിരുന്ന എല്ലാവരം വിരിച്ചു.

ജൗഡി:—(എന്നെ നേരംകി.) നീ എത്ര പറയുന്നു?

തൊൻ:—മനഃനാറു പറവാനാണും? ഇവനൊക്കെ ഇങ്ങിനെ കുള്ളിപ്പറഞ്ഞാൻ?

ജൗഡി:—അപ്പോറു ഇതു കല്പാണിയെ തൊൻ കണ്ണിട്ടു ഇപ്പോൾ

തൊൻ:—ങ്ങ പിവസം തീവണിച്ചുപെന്തിൽ കണ്ണതിൽ
പിന്ന ഇന്ന കണ്ട.

ജപ്പി:—കട്ടിയാതെടത്താണ്.

തൊൻ:—മുൻറതല്ല. അതുകെ എനിക്ക പറവാൻ സദ
യിക്കയളളി.

കട്ടിയെ എനിക്കെങ്ങിന കിട്ടിയെന തൊൻ വിവ
രിച്ചു പറഞ്ഞതപ്പോറു കേട്ടനിന അതുകുല അസകലം
വിഹിച്ചു. എനിക്ക മാത്രം ഹിരവനില്ല.

ജപ്പി:—ഹാജിനെ കന്നം പറഞ്ഞതാൽ പോരാ കട്ടി തന്റെ
തല്ലുന തെളിയിക്കണം.

തൊൻ:—കട്ടി എൻറതല്ലോ കട്ടിയുടെ അമ്മ തെളിയി
ക്കയല്ലാതെ തൊനെങ്ങിന തെളിയിക്കം.

ജപ്പി:—അമ്മയല്ല പറയുന്ന. കട്ടി തന്റെതാനെന്ന.

തൊൻ:—മുല്ലാണം കഴുവു പറഞ്ഞതാൽ തൊനെന്നതുവെയ്യും.

ജപ്പി:—അന്നുായക്കാരി പറയുന്നതു കഴുവാണെന്ന നിങ്ങൾ
തെളിയിക്കണം.

തൊൻ:—വിശദയമില്ല. അജാഡിനെ വെയ്യാം.

എന്നും സമാധാനം കേട്ടപ്പോറു അന്നുായവക്കീഴും
മറ്റും വിരിച്ചുതുടങ്ങി. തൊൻ ഒര ഘസ്സം മുസല്ലാക്കിയില്ല.
തൊൻ ഹാജിരയേണും കട്ടിയെയും വിളാച്ചുകൊണ്ട വരാൻ
അതുകു ശയച്ചു. ഹാജിരയെ കണ്ണപ്പോറു എന്ന
റിഞ്ഞില്ല അന്നുായക്കാരി കല്പ്പാണിയുടെ കോലം വല്ലാതെ
ഈ മാറി. അവളുടെ ദിവം വാടി. അവർ ഒരേടത്തിനും

പോയി. ഇൻറയോട് തൊൻ കട്ടിയെ വാങ്ങിയപ്പോൾ
അവരും കുട്ടിൽ കേരി സത്രവും ചെയ്തു.

തൊൻ:—എൻറെ കയ്യിലുജ്ജി കട്ടി അരുന്നെതാൻ.

ഇൻറ:—എൻറെ കട്ടിയാൻ.

ഈതു കെട്ടപ്പോൾ കോടതി അരുക്കപ്പാട് എന്ന നട
ജി. കോടതിയിലുണ്ടാക്കിനാവരും കുട്ടിൽ ചുണ്ണക്കിയു
തുടങ്ങി. രാമൻനായർ വക്കിലിൻറെ മുഖത്തുണ്ടാക്കിയെന്ന
പ്രസാദവും അന്റുമിച്ചു. തൊൻ പ്രസന്ന വഭനനായി.
മറ്റും രാമൻനായർ ഏതു വിസ്താരത്തിനെപ്പറ്റിനേരുന്നിന്.
വക്കിൽ:—ഈ നില്ലുന്ന അന്റായക്കാമീയെ ശരിയുമോ?
ഇൻറ:—നല്ലവള്ളും അറിയും.

വക്കിൽ:—ഈ കട്ടി അന്റായക്കാരിയുടെപ്പെല്ലുന്ന നീ പറ
യുന്നോ.

ഇൻറ:—അംഗമിനെ പറയുന്നില്ല.

വക്കിൽ:—അംപ്പാടം കട്ടി അന്റായക്കാരിയുടെ തന്നെ
ധാന്യം. അല്ലെന്നു.

ഇൻറ:—അംഗത.

ഈതു കെട്ടപ്പോൾ എൻറെ ദെയൽപ്പും സകലം അന്റു
മിച്ചു. ഇവളിൽ എന്നെ കല്ലിയുക്കട്ടിപററിക്കാൻ ഒരുപോ
ടി വന്നവളായിരുക്കുമോ എന്ന് തൊൻ വിസ്തുമിച്ചു. എല്ല
ൻറെ സാക്ഷി തന്നെ ഏനിക്കെതിരായാണ് പിന്നെ തൊ
നെന്തിന്ന് കൊള്ളും.

വക്കിൽ:—കരിച്ചുമുന്നു കട്ടി നിന്നെന്നതാണെന്നു പറഞ്ഞ
യു കൂടിവാൻ. അല്ലെന്നു.

ഇൻറിരി:— അല്ല.

വകീൽ:— ചരിത്രോക്തണം. കട്ടി, ഇത് നില്ലുന്ന കല്പരാണി ആട്ടതോ അല്ല നിന്റുന്നതോ. ആരജഭാവിച്ചിട്ട് പറഞ്ഞതായ മതി. ഭോധുപോയിട്ട് എന്തെങ്കിലും പറയേണ്ണോ.

ഇൻറിരി:— എങ്ങനെ രണ്ടാള്ളു ഭേദമുണ്ടോ.

വകീൽ:— ഒരു ചെറിയ രണ്ട് കട്ടിയെ പ്രസവിക്കുന്നോവോ അല്ല ചെറിയതുടാ ഒരു കട്ടിയെ പ്രസവിക്കുമോ.

ഇൻറിരി:— രണ്ട് ചെറിയഡിക്കുടി ഒരു കട്ടിയെ പ്രസവിക്കു മെന്നു എന്നും പറയുന്നില്ല.

വകീൽ:— നീയാല്ലേ പറഞ്ഞതു കട്ടി കല്പരാണിയെടും നി നേരതുമാണെന്നു.

ഇൻറിരി:— എന്നും അതുതനെന്നെയേ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ.

വകീൽ:— അപ്പോൾ കട്ടിക്ക രണ്ടുമും ഒരു ബോംബാ.

ഇൻറിരി:— ഇല്ല.

വകീൽ:— അമ്മ വേണു ഉള്ളത്. അപ്പേ.

ഇൻറിരി:— അതേ.

വകീൽ:— അതു അമ്മ അരുരാണു്?

ഇൻറിരി:— അതു എന്നും.

വകീൽ:— അപ്പോൾ കല്പരാണി കട്ടിയെട അമ്മയല്ല.

ഇൻറിരി:— അല്ല.

വകീൽ:— പിന്നെ കട്ടി കല്പരാണിയെട്ടൊന്നും നീരും ഏറിനും പറഞ്ഞു.

ഹലിരഃ—അംഗു അംഗാംനെ അതയിട്ടുതനെ.

വക്കീൽഃ—നീയെന്നാണ് സംഖ്യയം പറയുന്നതു്.

ഹലിരഃ—തൊനേനാം അസംഖ്യയം പറഞ്ഞിട്ടില്ല.

വക്കീൽഃ—കല്പ്രാണിയും കട്ടിയുമായി വല്ല ബന്ധവും എങ്കിൽ

ഹലിരഃ—ഉണ്ടു്.

വക്കീൽഃ—അംഗത്വാംനെ.

ഹലിരഃ—കല്പ്രാണി കട്ടിയുടെ അച്ചന്നാക്കരകാണ്ടു്.

വക്കീൽഃ—കല്പ്രാണി പെണ്ണല്ലോ.

ഹലിരഃ—അല്ല. എൻ്റെ ഭർത്താവു് ഷുജികൾ മെൻ എന്നു
ന കെ. സി. യാണു്. ഇപ്പോൾ ചേരിച്ചുായ അ
വർ സമ്മതിക്കും.

ഈ കേട്ടപ്പോൾ കോടതി “തു്” എന്ന ദയ അം
ദ്യുത്തിനുവകമായ ശബ്ദംകൊണ്ട് മഴിഞ്ഞു.

വക്കീൽഃ—അധികാരി ഹജാം ചെയ്തെന്തിനായിരിക്കും.

ഹലിരഃ—പണം പററിക്കാൻ വേണ്ടി മാത്രം എന്നാണു്
എന്നിക്കെ തോന്നുന്നതു്. ബാക്കിക്കയാക്കു അധികാരി
പറയുന്നു.

തിരാൻഃ—ഫേ. വേണ്ട. ബാക്കിയുള്ളതെന്തോക്കെ തോൻ പറ
ന്നു കൊടുക്കാം. അന്നുായം കൊടുക്കുന്നതു് കട്ടിയെ
ഉപാധനത്തിൽ പിടിപ്പിച്ച അള്ളിയന്തിനു പത്തിന്നു
രഘൂക തട്ടിപ്പറിക്കാമെന്ന ഇവൻ ഉണ്ടിച്ചു. അ
തായിന്നു ഒരിന്നുംനോട്ടിസയച്ചതിന്നശേഷം രാജി
സംസാരിക്കാൻ എൻ്റെ അടക്കണ വക്കീലിനെ

അയച്ചതു. ഞാൻ തുട്ടാക്കിയില്ല. അപ്പോൾ അന്നും
യം എക്കാട്ടക്കാരെ നിറുത്തിയില്ലാതായി. അന്നും യം
കൊട്ടത്തതിൽപ്പിരോ എന്നോട് കട്ടിഞ്ഞ ശത്രവല്ല,
പ്രേക്ഷാൽ കളി അന്നും കൊട്ടാത്തിനാ താൻ
തിരിച്ചടിക്കും എന്ന് ഇവൻ ബോഡ്രുവമായി. അ
പ്പോൾ വരുമ്പോലെ വരട്ടേ എന്നുവെച്ചു അന്നും
യം നടത്തി. കട്ടിയെ എങ്ങോന്നായായാലും മടക്കിക്കി
ടാതിരിക്കില്ലല്ലോ. അങ്ങിനെ ഒഴിയാമെന്നാകിങ്ങനു
വിഹാരിച്ചിരുന്നാതു. അന്തും സാധിച്ചില്ല; അന്നുനെ
പററിക്കാൻ നോക്കുമ്പോൾ വിലസാമയം താഴോ.
അം തന്നെയാണ് പററിപ്പോക്കന്നാതു..

ഇങ്ങിനെ ഒക്കെ താൻ പറത്തുപ്പോൾ എറ്റവർ,
മീരസ്സിൽ ദഭവനാർ പുജ്ജയും ചെയ്തുതന്ത്രത്തെന്നാണെ,
അം എന്നിക്കുന്നും മുന്സ്സിലായിട്ടില്ല.

തൊറം എന്നുവേണ്ട പേടിയും.

ഓരോയുതക്ക് ഓരോതരം പേടിയാണ്. പാമ്പിനെ
കാണുമ്പോൾ മുസലിപ്പാതെ വിലർ, പുഴുവെ കാണു
മ്പോൾ പേടിച്ചു പായുന്നതു ണ്ണാൻ കണ്ണിട്ടുണ്ട്. കൂടി
അതിൽചൂടി മരിച്ചുകളുംവാനോങ്ങുവെട്ടു ഒരു ദിനേക്കു
ലിഡൈക്കണ്ണു മടങ്കിപ്പുണ്ടതുരും യടാത്മതിലുണ്ടായ ഒരു
കാൺമാണുണ്ടു. കൂറയെക്കാണുമ്പോൾ പുതച്ചു മണ്ണു കൈകു
ക്കുവാൻി കൊടിക്രൂപോലു ചുഴിറിക്കുണ്ണു പേടിച്ചുവി
റയ്ക്കു പെണ്ണുങ്ങളിൽ നമ്മിടെ മുടക്കിയുള്ള. വണ്ണിനെ
കാണുമ്പോൾ കതിച്ചു മണ്ണന്നു വണ്ണാർക്കണ്ണലിശാം തേവ
ലമിപ്പുന്നില്ല. വിടകളിൽ ചുമരിക്കുലും മനഷ്യരുടെ ഒരു
ഹത്തിനുലും, വല്ലവിധത്തിലും പററിക്കേറി പ്രതിഫലം
മുട്ടുകാതെ മന്ത്രത്തിയായി മേലോട്ടിച്ചുന്ന, കണക്കിലെരു
ക്കാലുള്ള ഒരു സാധ്യച്ചുട്ടുനേയും വള്ളരു അരുളുകൾക്കു
പേടിയാണ്. മുടിച്ചുള്ളം കേരംകളിനുമ്പോൾ പടിനേതാററ
യിൽ അടച്ചു പുട്ടിക്കിടക്കുന്ന “നമള്ളിവായ” എന്ന പാര ആ
ണും ചെയ്തുകൂടുന്ന ചില പുരാജകേസരികൾക്കും നേരാൻ
അഭിവും, ചുണ്ണബിഡൈ കാണുമ്പോൾ ചുണ്ടും ചുളിച്ചു
അടഞ്ഞുള്ള മെശമേലോ കുസൈമേലോ പാനത്തുകേറി ഉര
ളിനേരു കേരിയ ഉറുച്ചുപണംപോലു, തിരിന്തു കളിക്ക
നു തജണിക്കിട്ടും എനിക്കു രസം പിടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടും ഒ¹
മിക്കയു മരിക്കുന്നുപോലും എന്ന വിചാരിച്ചു അണ്ണത്തിനും
ഒരു ചില്ലുംപുകർപ്പായ ഉരക്കവും ഏകിന്ത്യു വേഗംതീരു

യികം “ശവശാരാക്കന്നവരായും” എത്രയെങ്കിലും കാണാം. പിലക്ക് ഒദ്ദേശത്തെ വളിരെ ഭയമാണെങ്കിൽ പിലക്ക് പിശാചിന അതിലും ഭയഭാണ്. പിലക്ക് കവിതപരമി സ്ഥാതര ഒറ്റോക്കാളിലും ഭയമാണെങ്കിൽ മറ്റൊരു പിലക്ക് സംസ്കൃതപരിശീലനാനംകൊണ്ട് മാത്രം സ്വർഖഭാഗാരാധിപ്പോയായ എന്ന നടപടിനു പില വന്നുന്നാതെയാണ് അയം. മന്ത്രാദയേ തെള്ളേപ്പുട്ടനു പില വലന്നുതുണ്ടെങ്കിൽ അപമാനത്തെ ഭയപ്പെട്ടുന്ന പില ബുധനായം ഉണ്ട്. ഇങ്ങിനെ ഓരോ ദിനത്തിൽ വെള്ളുവര മുച്ചുവരായ ഉള്ളിപ്പോലെതന്നെ ചെറുവര പേടിയും കാരണവും ദിനമായിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനേക്കണിക്കിയും കൊള്ളാത്ത എന്നുകാണുക്കും ഒരു തരം പേടി കല്പിച്ചുതുക്കവാൻ നമ്മുടെ ജഗദ്ദിപ്പരന്ന ഒന്നും വിളിപ്പോയിട്ടില്ല മറ്റൊള്ളിപ്പോലെതന്നെ തൊന്തര ഒരുവക്കു പേടിക്കുവയ്ക്കാനും. എന്താണെന്നുറെ പേടിയെന്നു ചുന്നതു ചരവാനുംകൂടി പേടിയാക്കും. നിങ്ങളായും ചിരിക്കില്ലെങ്കിൽ എന്നും വാസ്തവം ധരണ്ടുതരാം. എന്നിക്കു കുഞ്ഞുക്കുണ്ടും കാണാം “വലായ പേടി”. ഓൺ യൂട്ട് അമ്മയെ പെണ്ണുംകൂടി ഉണ്ടാക്കുന്ന പാടിക്കുണ്ടില്ലെന്നും ആരുണ്ണും അരുണാംഖലം ഉണ്ടാക്കുന്ന പാടിക്കുണ്ടില്ലെന്നും ആണിക്കു എൻ്റീ പെണ്ണുംകൂടിയും ഒരുപോലെ വലിയ എന്നിക്കു എൻ്റീ പെണ്ണുംകൂടിയും ഒരുപോലെ വലിയ പേടിയാണ്. ബാലിക്കു ഒഴുകുകാവലേതെങ്കുടി ഇതു പേടി കണ്ണുകയില്ല. രാവണനും നൃഷ്ഠിബാരനും ഓൺ ക്കു പേടിയുണ്ടായിരുന്നോ എന്നും സംശയമാണ്. പ്രൂഢം ഇതു പേടിയുണ്ടായിരുന്നോ എന്നും സംശയമാണ്. പബ്ലിക് മനവനും അംഗ്രേഖത്തിനും ദിവാനും വലിയ കാരണാവദ്യമുണ്ടായിരുന്നു എന്നും കൊണ്ടു പേടി കണക്കില്ലെന്നും കാരണാവദ്യമുണ്ടായിരുന്നു എന്നും കൊണ്ടു പേടിയില്ല. മൊട്ടുകാണുവോം പേടി പിടി

പെട്ടു ഒരു ഉള്ളാവാനിടയുള്ള കാൽൻമോ എന്ന നി അള്ളായം ശങ്കിക്കേരു. പൊന്നക്കുട പേടിച്ചുപോയിട്ട് പണ്ട് പാക്കനാർ പറത്തെതാമ്മകില്ലോ! പൊന്നപോലെ യഴു പെണ്ണോ! ചെന്നേചുപോലെയെല്ലു പൊന്നോ! ചെന്നേ ചുപ്പാന്നം, പാലും വെള്ളം പുംപോലെ ഇടകലാന്തിട്ടുപാത ഓരോനായി വിചാരിച്ചുപോരാൻ എൻ്റെ മനസ്സിന സാ ഡിക്കന്നില്ല. മധുരം മരനിട്ട് പദ്ധതിയെ എങ്ങിനെ വിവാഹിക്കും. കോകിലത്തെ മരനിട്ട് വസന്തത്തെ എങ്ങിനെ നെ വിചാരിക്കും. ഇങ്ങനെ മരനിട്ട് കിളിപ്പുട്ട് എങ്ങിനെ വിചാരിക്കും. വെള്ളത്തെ മരനിട്ട് പാലിനെ എങ്ങിനെ വിചാരിക്കും. പാലിൽ എത്രയെക്കിലും വെള്ള വെക്കി, നാതിനെ പാൽക്കായം പെണ്ണിൽ എത്രയെക്കിലും പൊന്ന ചെക്കിന്നതിനെ പണക്കായം മടിയ്ക്കാവില്ല. മടപ്പും കാണി കാറില്ല. ഇതാണോ വലിയ ഗോപ്പ. പൊന്നൊട്ടക്കുടി പെണ്ണേക്കാണബോദി, സോധയേഠക്കുടി വിസ്ത്രി കാണം ദിവാലെ ചിലക്ക് ഉണ്ടായവും, കഴുപ്പടക്കുടിപ്പുംവിനെ കാണബോലെ എന്നിക്കു പേടിയും പൊങ്ങിപ്പുകുന്നു. പെണ്ണിൻ്റെ തലയും മുലയും അഴീകളുള്ള സൗധനങ്ങളുണ്ടെനു കിൽ പാമ്പിൻ്റെ വരയും കറിയും അഴീകില്ലാതെ സൗധനങ്ങളും. തോൽചുറുമെന്നാണകിലുക്കുടി ഇത് റണ്ടുതരം അഴികും അഴീകില്ലാതെ മരംബന്നമല്ല. ഇതു റണ്ടിലും കു രണ്ടാണ്ടിൽ വലിയ വൃത്തരൂപം ഇണ്ണുകുണ്ടിലും കാൽന്തരിക്ക് കുറഞ്ഞ കാണാകയില്ലതാനും. പേടി പേടിയായാത്തനെ നില്ക്കുന്നു. അഴികു കുണ്ടാണെനു എന്നിക്കു പേടി തോന്ന നീരു മരംബന്നകുണ്ടമല്ല. അഴീകളുള്ളവളോട്, അണ്ണഭൂത ക്ഷുഖ്യവിശ്വാ പൊന്നുടിയംണെ നേതു, എന്നിക്കു ആക്കുവി

പ്രിയരു സ്നേഹമാണ്. പനികൂത്ത സന്നിധാക്കവോലെ, സ്നേഹം മുത്തു ഭേദമാക്കാം. “ഫോസ്റ്റ്” മുത്തു “വൈജ്ഞാനിക്കും കുറവാലെ, ഭേദം മുത്തു ചാപല്ലർമ്മൻകാക്കാം. വാക്കു മുത്തു തസ്മാക്കംഡവാലെ, ചാപല്ലർ മുത്തു ശ്രദ്ധിച്ചതപ്രകാശം നാ മഴത്തു ഭോഗിൽ വെന്നുവാട്ടും. സ്നേഹം അഭിയന്തനിനിന്നു ചു രഹപ്പെട്ട വശളിത്തപ്രതിഭാവം വെന്നു ചാട്ടുന്നതു ഏനിക്കൊരു സാധാരണാസംഭവമായിരിക്കും. പിന്നു പെണ്ണീം ഒഴി അഭിനന്ദന പേടിക്കാതെയിരിക്കും. മാനന്തര ഭയപ്പെടുത്തു വൻ മാനിനിയെ ദയപ്പെട്ടുണ്ടെങ്കയോ! എൻ്റെ അനുഭവമേഘം എന്നു പരബ്രഹ്മതു. ക്ഷാരഭാജനത്തിനിന്നും പെണ്ണീനേ ക്ഷാണ്ട താൻ രക്ഷയില്ലാതെ ഉണ്ടാവുതിട്ടുണ്ട്. രണ്ട് മുഴന്നടത്തിയിരിന്നു പെണ്ണീനേക്കാണ്ട താൻ, ഉണ്ടാവും കാതെ രക്ഷപ്പെട്ടുവായിട്ടുണ്ട്. മൃട്ട നിലയിലും പേട്ടി ചു അഭ്യന്തരത്തിലും വലിച്ചു. സപതവേതനെ പേടിയുള്ള വ നായ താൻ ഇപ്പോൾ ഒരു പേടിക്കാവലനായിത്തീർന്നിരി കുണ്ണം* “മരപ്പുണ്ണം” അവബന്നു വെമ്മരണതിയും എന്ന ഫോലെ താൻ എന്നും എൻ്റെ പേടിയും വേർപ്പിരയാതെ നട ക്കലായി. പെണ്ണീ എന്ന കേരംക്കവോംതനെ, പേടി കൊണ്ടു താൻ മുന്നുകെട്ടു തളിൽശ്വാക്കാണ്. പെണ്ണീനെ ദയാഭാൻ കണ്ണുമട്ടിയാലോ നാണാക്കാണും നാണായാ കിപ്പോകയും ചെയ്യുണ്ട്. അനുകൊണ്ടു പെണ്ണീനെ കാണു കുവാഴാക്കു വല്ല മുകാരന്തിലും ശീംതുകളുകയാണ് എൻ്റെ പതിവ്. ഇതു സാമ്പാധം സാറിഞ്ഞതിന്തോ എന്ന റിഞ്ഞതില്ല ആ സരസകൾ എന്ന കാണാംവാഴാണം വെ രതെ വിട്ടു പതിവില്ല വാനിനേക്കണ്ടാൽ കല്പിച്ചതെന്തു.

*കാവുകളിൽ കെട്ടിയാടുന്ന വേദത.

വിബാൺ തോന്തിപ്പോകന കട്ടികളേപ്പോലെ അവർ ചില തകരാറകരങ്ങൾ കഴുകെടുത്തിരിക്കാറില്ല. ഓമിലൈപ്പുകിൽ ഒരു സോട്ടിക്കാണ്ട് നടക്കുകയോ ഒരു പുഞ്ചിരിക്കാണ്ട് മിട്ടക്കയ്യാ വെള്ളുതിരിക്കയില്ല. “ഇടത്തൊം” പെണ്ണും ഇംഗ്ലീഷും മാതിരി പ്രയോഗങ്ങൾ പ്രധാനമായും സഹിച്ചുകളിലും, സൂദരാംഗികളിലും സുക്ഷ്മം പൊയേനമെങ്കിൽ തോന്ത് കണക്കിലേറെ കഴഞ്ചിപ്പോകനും. സാധാരണക്കാലത്തെ ചട്ടിപ്പോലെ മുന്താനിനു ഒരു പെണ്ണിന്റെ മുഖം, പ്രത്യക്ഷമാക്കുവാൻ തോന്ത് ഒരു യംകാണ്ട് അജ്ഞന്നന്റെ പത്രംപേരുകളിൽ എറബ തവണ ചോലിക്കുട്ടിയുടെയും. ഏന്നാട്ടം ഫലമിലൈപ്പുകിൽ അരീരാ മനുഷ്യർ പരമധാനസന്നർ മുമ്പേ, സ്വന്തം വിഭവകാനും നേരു വേദാന്തത്തപദ്ധോനിത്രചിച്ചു, സന്ദർഭം മാറ്റാൻ പരിന്മിക്കുന്നു. ഏന്നാട്ടകുടി, മനസ്സിലും മിഴിയിലും മിച്ചു നിയന്ത്രണതു പെണ്ണിന്റെ പോർട്ടഡിവം തന്നേയാണെങ്കിൽ, “എവം ദ്രോഷ്മാകാരം”—“സുനേതമാംസം നമി”—“സുവൻമുരുള്ളിനം.....” ഇങ്ങിനെ കണ്ണ തന്റെ മഹിയുടെ മറ്റൊക്കും അംഗങ്ങൾ ഉച്ചരിച്ചുംകൊണ്ട്, വരുന്നതു വരട്ടെ ഏന്ന ഭാവത്തിൽ ആനോട്ട നടക്കം. കുറുംപട്ടടി ആപിച്ചുംകൊണ്ട് നടന്നുകൂടിന്നതായക്കുട്ടി ഇവയുടെ അടി തേജസ്സുവോദം ആരംഭിച്ച ഏന്ന വെറ്റതെ വിട്ടുകളിയാറില്ല. ബാലകളാക്കുവാം ഏന്ന പരിധാസിക്കുന്നിലൈപ്പുകിൽ, ഏന്നന്റെ മേൽ ഒരു പരിധാസംനാട്ടമെങ്കിലും വെക്കുന്ന ശാകം. ആവത്തികളാകുവാം പരിധാസത്തിനു ഒരുവെച്ചു കുമുനു മാത്രമല്ല പരിധാസത്തിനു തീരുമ്പുത തെല്ലുത്തി വന്നാട്ടം. വില്ലാർത്തമിനികളാകുവാം പരിധാസാ

അതിയും അതിക്രമിച്ചു, ശകാരത്തിൽ കടന്ന, കളർത്തിൽ മുറഞ്ഞിയ നുക്കപോലെ, വൈഴളിം കലക്കിമറിയ്ക്കുന്നവാക്കം മെയ്വാൻ പോകുന്ന സാധ്യ നാല്ലുാലി, കണ്ണവദ്ദോ ടൊക്കേ ഏറ്റും തല്ലിം വാരിക്കൈട്ടി മിണ്ണംതെ കടന്ന പേരു കുവോലെ തൊന്തര എൻറെ പേടിയും, ഗാന്ധിയും അയാളിടുട ത്രാഗവും എന്നപോലെ കിക്കലും ഭേദപിരിയാ തെ നടന്നിക്കാറിക്കയും ചെയ്യും.

എത്തെല്ലാം മുലയിൽനിന്നാണ് തൊൻ വഷളാക്ക നാതു. എത്തെല്ലാം വിധത്തിലാണ് എന്നിക്കു ഭോധാശേന തിട്ടന്നാതു. കരുതുകളാണെങ്കിൽ മലയാം കലത്തുക്കിൽനെ ഇതുയധികം കിട്ടാറില്ല. ഒന്ന് ഭ്രംഗാകരംഡിയുടെതാണെങ്കിൽ മറോരു ചിത്രവേദവയുടെതായിക്കും. ഒന്ന് “കൊപ്പുംട്ടു കമ്മിനിയുടെതാണെങ്കിൽ മറോരു “ചുണാട്ടു പാരു”വാ നേരതായിരിക്കും. പുത്രന്നപറവിന്റെ ഇംഗ്രേസീക്കാ സ്ഥിര നില്ക്കുന്ന ഒരു പാരിജാതത്തിട്ടിയുടെ കൊന്തായും പിടിച്ചു മുഖന്ത്രിവസം ഇതു മണിക്കു കാത്തുനില്ക്കുന്നവാക്കം എന്നം, അന്ന ആരു മലസ്സിലാക്കാമെന്നം, ശേഷാമാ കൈ ടീനിലയുള്ളവായ എൻറെ കൈയിൽ കിടക്കുന്ന എന്നം ഭ്രംഗാകരംഡു അറിയിച്ചിട്ടിട്ടാക്കം. വയസ്സു കരെ ഇംഗ്ലീഷായിട്ടിണ്ണെങ്കിലും പ്രായം രുചം മതിക്കില്ലെന്നം, യൈസ് വസ്ത്രത്തിനു ചാനിയില്ലെന്നം, പാപകരുത്തിയിൽ നജ്ഞൻ തനെ, തനിക്കു താണ പട്ടിയിലാണെന്നം, ശിന്റുചരിപ്പാ ലന്റരാസ്സുത്തിൽ ഒന്നാട്ടോസ്സായി ജയിച്ചിട്ടിണ്ണെന്നം, ഒരു വിട്ടിനു തനെന്നപ്പോലെയുള്ള വഴിാണ് അലങ്കാരമെന്നം മരംഭാധിരിക്കം പത്രനംഗവെന്നു പത്രനമെന്നു ചരാക്കാവുന്ന നമ്മുടെ ചിത്രിലവയുടെ ലേവനു. നിഃബന്ധ എൻറെ

കല്പനാം കഴിച്ചിരിക്കണ്ണ എന്നം, നമ്മുടെ ദാഹനം കട്ടി പിറന്നിട്ടണ്ണും, ഒരു കട്ടിക്ക സ്വവകേടായപ്പോറും ന മറം രണ്ടാളം ഏകാസനത്തിൽ ഇരുന്നു ഉറക്കു കുറ ഞതിട്ടണ്ണും, കുറച്ചിൽ കേട്ട എൻ്റെ ഉറക്കം ഉണ്ട് സപ്ലൈഡണ്ണനിത്തു വേദിപ്പുപോയെന്നം, ശാത്രുക്കു ണ്ട വാധിവിഹിതം ലംഘനം ചെയ്യുന്ന് ശ്രമിക്കാനെ ഡേ ണ്ടു പ്രവൃത്തിച്ചുകൊണ്ടുണ്ടതാണെന്നം മററായും മാതം ഗാമിനി എഴ്തി അറിയിച്ചിട്ടണ്ടാകും. “ശത്രുയിൽ പതി പ്രതകൾ ചാരം ചെയ്യായിപ്പുറന്നവളായിരിക്കുകാണു ഇരുപത്തിനാലു മണിക്രമിന്നുള്ളിൽ താനപേക്ഷിച്ചു കൂട്ടും നിരവേറ്റാതെ പോയാൽ നിജങ്ങൾക്കു എൻ്റെക്കിലും കയ അത്രാപത്രം നേരിടാനിടയുണ്ട്” എന്നം മററം പറ നെയു ഭേദപ്പെട്ടതിച്ചാണ്ടാകും മററായും ഭാസ്യരാംഗിലു ടെ പറപ്പാട്. ഇങ്ങിനെ കരുതുകയില്ലെങ്കിൽ, അവതികളുടെ നാവിക്കനിയും ചുറപ്പെട്ടുനു ശൈലീക്കൂട്ടം, അവതികളുടെ കണക്കില്ലാതെ, കാത്രിയും കാരണവുമില്ലാതെ എന്നു ഭ്രാഹിച്ച തുടങ്ങിയപ്പോറും താൻ എന്നിക്കു വരുന്ന കരുതു കാരിക്കാശേ പൊളിക്കാതെ മടക്കിത്തുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെ മട കിക്കുളംതു കരുതുകളുടെക്കുട്ടത്തിൽ എൻ്റെ കാരണവക്കു കഠിനസ്വവകേടാണ്—ക്കണ്ണം ചുറപ്പെടണം—എന്ന ത റവാടിയുണ്ടെന്നുമായയച്ചു വരു കരുതും എൻ്റെ കാളിക്കാലത്തിനു പെട്ടേപായി. എന്തിനു പറയുന്നു—കാര ണവർ കാലയമ്മം. പ്രാവിച്ച വിവരം രണ്ടാംവസം കഴി എത്തിട്ട് ഒരുപ്പുതന്നു വന്നായിച്ചുപ്പോഴേ എൻ്റെ സാഹസം എന്നിക്കു മനസ്സിലായുള്ളൂ. തറവാടിൽ ചെന്ന റോട്ടിയ

പ്രസാദം, കാരണവയങ്ങൾ പെട്ടിയിൽ കണ്ണിക്കുന്ന, അരും അഭ്യർത്ഥിമന്ത്രവിത്തോള്ളു റിറ്റീഫ്ലൈക് പതിനൊന്നാം അഞ്ചു പത്തും, കാരണവയങ്ങൾ പെട്ടിയിൽ കാണാതിക്കുന്ന എൻറെ ഒരു വൈറിയ ചെപ്പും ഫോംബാഡിയും ഒക്കക്കലാക്കി അമ്മായി കൂൺ കടവും കടമും തന്റെ ദിവനത്തിന്റെ പട്ടിശ്രദ്ധാരായിൽ രക്ഷപ്രാപ്തിയും കഴിവത്തിരിക്കുന്നു. അതു ചെപ്പും ഫോംബാഡിയും, ഒരു സാധാരണ ചെപ്പും ഫോംബാഡിയും സൗഖ്യ വിഹാരിച്ചുള്ളൂ. അടിയന്തിരത്തിനു പോവാൻ ദോഖിയാണെന്നു ചരിത്രകാണ്ട എന്നോടു ഇരവു വാഞ്ഛിക്കാണ്ടുപോയ ഒരു ജോട് വൈരക്കമെൽ കാണാതെ പോകുന്നു പിറേറ ലിവസം കരണ്ണുകൊണ്ടുനു അറിയിച്ചു വെള്ളിയൻ കല്ലുണ്ണിയോടു “സാരമില്ല, അതു സ്വീം തൊന്തു സഹിച്ചുംജാം” എന്ന പറഞ്ഞു അവരുടു സമാധാനപ്പെട്ടതിയപ്പോൾ, എൻറെ ഒപ്പായ്ക്കുന്നിന്റെ സ്ഥാരകമായി അവരം പകരം തന്ന ഒരു സദപസ്തുവായിരിക്കുന്നുണ്ടോ തൊന്തു വളിക്കു വിലമതിച്ചു സ്വക്ഷിച്ചുവായും ഒന്നതനുന്നയാക്കിക്കുന്നു, എൻറെ മന്ത്രിയും വാനിക്കുന്നു കരണ്ണുകൊണ്ടു കൂട്ടുന്നിൽത്തുള്ളികളായ എത്ര വിലയേറിയ ദിനുകളാണു് അവരുടെ നില്കുന്ന വസ്തുവും വരുമാനവും സക്കടവിഹാരം അതു ചെപ്പും ഫോംബാഡി കാണാനേവുംകൊണ്ടു എന്നിൽ അജാരിച്ചു കൊണ്ണിക്കുന്നിക്കുന്നു. അതാണോ അതു ചെപ്പും ഫോംബാഡി പോതിയും എൻതിനു ഇതു വലിയ സക്കടം.

അതുകൊണ്ടു ഇടയിൽ ചുവന്നക്കാഞ്ഞും അവിടെ വില്ലോടു. ചെണ്ണാഡിടെ ഭൂമാം മുൻഗുംബാവിന്റെ കോച്ചംപോലെയും മുൻഗുംബാവിന്റെ ലോംപോലെയും അതുനും ഒഞ്ചിച്ചു. എന്തിനു പറയുന്നു. ആമുഖം എൻതിനു

നാട്ടിൽക്കൂട്ടു നല്ലവള്ളം നടക്കാൻകുട്ടി കഴിയാത്ത മട്ടിലാണി. എവിടെന്തിരിഞ്ഞാലും പെണ്ണേംപോളുന്ന പരിഹാസം തന്നെ. എത്രനേരെത്തും എന്നിങ്കിൾ ശല്യംതന്നെ. കുറുക്കിളാ കുദേബാറം എൻ്റെ വിട്ടിൽ ഒരുപട്ടികയിൽനാണ് എന്നാലും സ്പർശമായി സഹിച്ചുണ്ട് മതിയായിരുന്നു. കുറുക്കം പൊളി അഭൈന്ത മടക്കകയാണെന്നു വിവരം (അപാർശിപായിയിൽക്കൊഡുവായായിരിക്കുന്ന ദഹിക്കലും ധാടില്ല. വീടിലെ ദേവല ക്കാരന്തി കാളിയുടെ മുഖേന ശ്രദ്ധിക്കാനെന്ന തന്ത്രജ്ഞിളി.) കേടുവിബാധപ്പോറും മേഖാൽ മുദ്രവിലയെങ്ങില്ലും ചുരങ്ഗി അടിക്കയണ്ണു എന്നു തുള്ളിപ്പെട്ടു, കുതെത്തുതാഴുള്ളവരും ഏതു കൂതാനെവരും ദേഹാലെ നേരിട്ടിവന്നു എന്നു നിർണ്ണയം പരിഹാസിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഇടവഴിയിൽക്കൂട്ടു നടക്കകയാണെങ്കിൽ തങ്കമായ തെ മുക ബാക്കിയുള്ളുവരെ വിളിച്ചുവരുത്തി എന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു വിതിക്കുന്നണാകും. ദേവനെ ഒരു ദേഹമെന്നും കുള്ളു പതിശ്രദ്ധേയായതു. ഒരു താണിയുടെ മിഡാറവിലുന്നതിലുംബന്നക്കിൽ അഭവം സ്ത്രീമാരി എന്നു മാടിവിളിച്ചു ചിരിച്ചുകൊണ്ടു ഓടിക്കുള്ള ഘനാണാകും. മരുഭാഗെത്തു തിരിയുവോരും “നിങ്ങൾ തും കുട്ടിയെ കല്പ്പാണും കഴിച്ചെന്തുള്ളു”എന്നു പറഞ്ഞു കൊണ്ടു സമൃദ്ധംകൂടായ പിലസരസകൾല്ലജ്ജകാണ്ടുരക്കുതാനുന്നയിരുത്തു ദുർഘടംകിടാവിനെ എൻ്റെ മുള്ളിയിൽ ചെന്തുക്കുവള്ളം മുന്നാട്ടു തജ്ജിവിട്ടുന്നണാകും. അവിട്ടുന്ന തലയുടെ നാല്പതി മുംബേംബു തിരിയുവോരും നിങ്ങൾക്കു ചുറവിയ ചെണ്ണു ഇവരുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു, ഒരു ചുള്ളം കോലായിന്നനിനു ചാണകം തേക്കുന്ന ചുളിന്തു മുളിപ്പെട്ടു ഒരു മുന്തിനെത്തുകൂട്ടു ചുളിക്കാണിച്ചു ചുറാ

മിക്ക വർഷിക്കുന്നതു കുസാതെ എത്തുവയാ ഗൈരവദാവ
തേരാടെ എന്നു നോക്കുന്നണാക്കും. കാൽപ്പനിക്കാൽ വല്ല
വിട്ട് ദ്രോ കേരാന്നണഞ്ചുകിൽ ചായ കൊണ്ടുതുക്കുന്നതു ഒരു
പരിഹാസചുമ്പിയും പുറത്തിരക്കിക്കൊണ്ടു കല്പാണം കഴി
യാതെ ഒരു യുവതിയായിരിക്കും. “പെണ്ണുകാണാൻപോക
യാണുകും ഇതു വിട്ടിൽ വന്നകൊമ്മാഡിനു” എന്നു പെ
ണ്ണിനു കാണാതെ കഴിക്കാൻ വിചാരിക്കുന്ന എന്നു പ
ബങ്ങം നിന്ത്തുക്കുണ്ടും ക്ഷേമിക്കുന്നണായിരിക്കും. “പെണ്ണു
കേളുത്തു ഇതു കണ്ണികാണാൻ കൊള്ളാൻ പണ്ടതെതകയ
റാത്രു”എന്നു. കതിരകുള്ളേപുംബു മതിന്റെ ഒരു ദിവസൻ
വിഭാഗം കഴിയാതെ കൂപ്പുകൾക്കുടെ വല്ലുത്തു എന്നു ഒരു
കാരിക്കകയും ശപിക്കകയും ചെയ്യുന്നണാക്കും. താതനാ
രെന്നാറിയാതെ പുറത്തിരഞ്ഞിയ കട്ടകക്കേക്കാണ്ടം താതൻ
മരിച്ചപോയ കട്ടകക്കേക്കാണ്ടം അവാറായുടെ തജ്ജമം മാർ
മരിച്ചപോയ “അട്ടി” എന്ന വിജീപ്പിച്ചു വിശോഭിക്കുന്നണാ
എന്നു. “അട്ടി” എന്ന വിജീപ്പിച്ചു വിശോഭിക്കുന്നണാ
കും. “ഇട്ടുമാം ഒരു പെണ്ണുണ്ണുന്ന തോന്തനു. പിന്നെ എ
ന്തിനാണു” ഇതു ആണ് സ്ഥാനം ഏഴുത്തിൽ നടക്കുന്നതു. ഇതു
ഉഖ്യതയിനു വല്ലുത്തുവിശേഷം സ്വീകരിച്ചു മനസ്സുന്നു
കോലത്തിൽ നടക്കുന്നതു “എന്നായിരുന്നു ദിവസം ദേഹം
ഒക്കെ ഒരു തരംബന്ധം അഭ്യുത്തു സവിശ്വേച്ഛ പറഞ്ഞതു. ഒ
രു രാത്രിയാണു അഭ്യുത്തു കുടാനുവാദിക്കിൽ ശ്രദ്ധകുടം നുണ്ടാക്കുന്നതു
എന്നു പിന്നിൽനിന്നു നടന്ന സഃഭാഷണം ഇങ്ങനെയാണു
യിരുന്നു.

“ഇട്ടുമാത്തിനു പെണ്ണു സ്വീകൃതി കണ്ടിക്കും” എന്നു
അവധി പറഞ്ഞത്തിനു “എന്നായ പെണ്ണുപ്പില്ലാതെ രാജൂ
ത്തിൽ ചെന്നോടെ” എന്നു മററവും. “പെണ്ണുപ്പില്ലാതെ

മാജ്ഞംമെതാണ്ടാണ്” ആലും പറഞ്ഞുവെള്ളും “വിശ്രാമിതു മഹൻ യേക്കാട്ട ദയ എതിയ രാജ്ഞം ഇംഗ്ലീഷ്യൻ സിന്റ്മാച്ചുകൊട്ടക്കാൻ ദൗണും ശ്രദ്ധാർച്ചവയ്ക്കും” എന്നു രണ്ടാമതൊന്ത ഇത്തപംകെട്ടുവെള്ളും, “ഇത്രയോക്കു നീ അയാ സപ്പേട്ടിട്ടു അവിടെ ഇംഗ്ലീഷ് പോന്നില്ലെങ്കിലോ” എന്നു ഒന്നാമതൊന്ത സംശയഗ്രന്ഥയും “എന്നാൽ ആ മഹൻ കോപിച്ചിട്ടു ഇംഗ്ലീഷ്യൻ ദയ പെണ്ണും കുട്ടി” എന്നു രണ്ടാ മഹേന വരും വരും “ഇപ്പോൾ തന്നെന ഇധാരം ദയ പെണ്ണും ല്ലോ ആരു കുട്ടി. നേരിയാതെ വിടക്കു” എന്നു ഒന്നാ മയ്യും “ശരിയാണ് പറഞ്ഞതതു്” എന്നു രണ്ടാമയ്യും അബി പ്രായപ്പേട്ടേന്നുട്ടി നന്നിനും മടിക്കാതെ ഇംഗ്ലീഷു യു വരികളും, സർത്തിനും, സന്നദ്ധകളായ ഇംഗ്ലീഷ് വിഭ്രാ ത്രമിനികളും എന്നു തുടരുമ്പോൾ മനോന്ത കാലടി ചെ പ്രാണം സമർത്തിക്കാതെ പിടിച്ചുനിറ്റതി നാരാധാരി! നാരാ ദാസി!! എനിക്കു പേടിയും രോമാശ്വരവും എക്കകരലത്തിൽ അനിച്ചുപോയ ഇനി എന്നതാക്കയുണ്ടാണ്” ഇവൻ ചെയ്യുന്ന ദാവിക്കുന്നതെന്നൊരു തൊനു നേരത്തിട്ടപ്പോരുടെ നില്ക്കു ചേവാരു മഹരായ മുല്ല അഞ്ചുനു വരുന്നതുകളും എനിക്കു അഡ്സും അടക്കമെന്നായി. അവരെ കിണംപ്പോരം യുവതികൾ നിന്നും തിരിത്തുന്നുണ്ട് അവരുടെ നേരത്തിന്തു തൊട്ടുകൊണ്ട് “ഇംഗ്ലീഷു, ഇംഗ്ലീഷു മല്ല മല്ല പുരുഷകുട്ടിവന്നേരുണ്ട് ദാസരി ചെണ്ണിക്കുട്ടികൾ കുട്ടികൾ കുട്ടികൾ സെപ്പത്രുപോരു വഴിനടക്കാണ്ടുട്ടി സരയിക്കുന്നില്ല. ദൈഡാരി ബലമായി തടരുന്നിട്ടതി ഏതൊരു ക്ഷയോ തോന്നിയവാസങ്ങൾ സംസാരിക്കുന്നു” എന്നും പറഞ്ഞു അവൻ അവരുടെ പാട്ടിനു പോയി. അപ്രയുക്തി വന്ന മുല്ല എന്ന ശക്താച്ചുവിട്ടുന്നുണ്ട് ഒരു

അതിനും അളവും ഉണ്ടായിങ്ങനില്ലോ. എൻ്റെ പത്രത്വമുറ മദ്ദേശ മരിച്ചു മണ്ണാഖിപ്പുായ ചുവർപിതാക്കരോക്സിഫോലം ആ തഴ്ത്തു സൈപ്പത്രം കൊടുക്കില്ല. തൊന്തു നിംബോഫിയാ ശണ്ടാം ചൈൻകട്ടികൾ എന്നു ചതിച്ചുതാശണ്ടാം ആ ധൂലധൂടു കാലംപിടിച്ചു ഷോയിപ്പിച്ചേരുകിലും, തൊന്തു താഴ്ഫോട്ടേരാളം ധൂലധൂടു പരാങ്കുമം പൊന്തിത്തടങ്കി കുത്തേരുള്ളു. തൊന്നും എൻ്റെ പേടിയും തീയും അതിനും പുകയും എന്നുപോലെ ചുട്ടെക്കാശഭാജണന്നപ്പോറും വു ലഘാബന്ന് നേരു മനിയും നിൽക്കുന്നതുനു കണ്ണു, പേടി കു പിന്നുയും പുരാഷ്ട്രത്തേക്കാറും രേക്കി വശിച്ചു. തൊന്തു തല്ലുകട്ടിയും ചുട്ടുയേപ്പോലെ ഇളില്ലനായി ശ്രദ്ധമില്ലോ തെരേടുതൊതുള്ളൂ. ഇങ്ങിനെ തൊന്നും എൻ്റെ പേടിയും, മീനും അതിനും കഞ്ഞുജല്ലും എന്നുപോലെ ഒരു തുണിക്കുളിഞ്ഞതുതുള്ളുകാണും വുലധൂടു തല്ലും മാനും ചവിട്ടും കുള്ളും കിട്ടാതെ ശ്രീജന്തു എന്നുമാത്രം പറയാം. പെണ്ണും ഓടി ഇങ്ങനെന്നുണ്ടുമെന്നു കാട്ടിക്കൂട്ടിയാൽ ദൂരം എന്നും ചെയ്യും. അബുലകർഡു എന്ന നാമവും ദഹിച്ചു ഇം യക്കി കുറം രാത്രി നടക്കാതെ പുരാഷനാരെയും വന്ന ബാധി ചുംബക്കും ദഹിച്ചുവരുകയും ഗതിക്കെന്തു? പെണ്ണും ബുദ്ധാവിനമാവത്തല്ലുനു പണ്ടിള്ള കാരണവന്നാൽ പറ ഞത്തു സപ്പിന്നലിപിതിയും എഴുകി ത്രസിലപ്പുട്ടേന്തണ്ണനു ഒരു പ്രമാണമാശണ്ടാം എന്നിക്കു തോന്തു. തൊന്നും എൻ്റെ പേടിയും കയറം ഒരു കൊന്തും നോക്കി ഒരു ആത്മഭാവന കഴിച്ചു. ആത്മമഹത്രചെയ്യുന്നവക്കു നുകക്കാമാണും തുകാണാം. ഇനിയും ഇവിടെ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതു പ്രധാന പാശാം മാശാം കുടുതിയും തുകാണാം. ഇനിയും ഇവിടെ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതു പാശാർത്ഥവും അതിനും

നിഫലം എന്നപോലെ ബധിച്ചുപോയ തൊന്തരം എൻ്റെ പേടിയും അനുതന്നെന്ന രാജുംവിട്ട്.

ആനിയും അവൻ്റെ വികിതസ്ഥിയും എന്നപോലെ തൊന്തരം എൻ്റെ പേടിയും മററാരേംതെന്തെന്ത്. തൊൻ എന്നുണ്ടാക്കുന്ന വെന്നല്ലോ എന്ന ദിക്ക് കേളുത്തിൽ കേളി കേട്ട ഒരു ദിക്കായിരുന്നു. ഇവിട്ടേന്നുവാക്കരഹമായ ശീതോഷ്ണസമിതിയും സുഖവുകളായ പെൺപിള്ളകളും എന്നിയും ഏറ്റവും ഉസ്താസകരങ്ങളായിരുന്നീൻ. തൊൻ ഒരു പറ ബിന്റു മല്ലരക്കിൽ നിന്നിരുന്ന ഒരു ചെറിയ ഷംഗ്രാവു കുലിയും വാദി അവിടെ താമസിച്ചു. ഇവിടെയുള്ള വ കൊന്നും കാന്തും അതിന്റെ തുന്തും എന്നപോലെ ഉള്ള തൊന്തരം എൻ്റെ പേടിയും തമിലിലുള്ള കൂട്ടകെട്ടിനേപ്പുറി അറിവില്ലാത്തതുകൊണ്ടും ഇവിടത്തുകാശായം എന്ന പരിഹസിക്കാൻ പുരപ്പുടാത്തതുകൊണ്ടും പാന്തും അതിന്റെ ധോട്ടം എന്നപോലെ വാന്നും എൻ്റെ പേടിയും ചില പ്രൂഢാളക്കു അകുന്ന തുടങ്ങി. എന്ന മാത്രമല്ല തൊൻ പെണ്ണാജാലൈ കെറുകതേരാട്ടുടെ, കടാക്കിക്കാനും തര മുജുപ്പും അവരോട് ഓരോന്നു മറഞ്ഞാസിക്കാനും തക്ക, വണ്ണം ഡിനോറിത്രടങ്ങി. എനിക്കു ഒരു പുതിയ ചെവ തന്റെവെച്ചു. എൻ്റെ വിട്ടിന്റെ കിഴക്കു ദാഗത്തുള്ള ഒരു ഉണ്ടവഴിയിൽത്തെയാണ്' വടക്കുംഘട്ടജീ പുഴക്കടവി ലേക്കു പെണ്ണാജാലും കലിക്കാൻ പോകുന്നതു'. രാവിലെ ഒരു ചുരുട്ടു വലിച്ചു വാങ്കരസവുമെന്ന കിടന്നായി സിനി മയ്യട രംഗത്തിൽ എന്നപോലെ ഉണ്ടിച്ചും അസ്തുചിച്ചും കുലിയുന്ന സ്ത്രീവൈപത്തുംഘേശ്വരാജാം എനിയും വെള്ളഭോജം സെഴുകുന്നും അവസ്ഥരവും ഉണ്ടായിരുന്നു.

“അമര്ത്തന ദർന്മാതുകാമാ-ദ്രോപ പരിഷപംഗര സൗക്രാന്തികവോലാ” എന്ന പറഞ്ഞപോലെ പടിവാതിലി കുറ അടച്ച ചെമ്പ് നിന്മാൽ തെള്ളകുടി സ്വാസ്ഥ്യമായി കാണാവാനുള്ള ഭാഗ്യവും സിലിക്കൈ തീപ്പേ എന്ന പിച്ചാരി തു തൊന്ത്ര എൻറെ പേടിയും അച്ചും അതിനും ചുമടം എന്നപോലെ ഇരിഞ്ഞിരിഞ്ഞവിടെചെച്ചുന്ന നാഴികകളും പോലെ ഒരു ദിക്കിൽ സ്ഥാനം ദാപ്പിച്ചുനിന്നും, എൻറെ പറമ്പിനും നേരെ തെങ്ങേതിൽ പാക്കിന രണ്ട് പെട്ടീസും ഇംഗ്ലീഷ് കുടക്കുന്ന ദ്രോപ്പിയിൽപ്പെട്ട മുഖപരിചയയുകോണ്ട് എന്നിക്കു എടുറവും അറിവായി വന്ന ക്രൂർ. അവൻ മണ്ണം കുഴിക്കം, പടിഞ്ഞാറംപോലെ തിനയും നമ്മയും പാലെ കണ്ണ വിപരിതമട്ടിൽ സ്വാസ്ഥ്യക്കുപ്പേട്ട സത്പാദാളായിരുന്നു. നന്നിനേ സ്വാസ്ഥ്യം കാബനാണെങ്കിൽ മരുന്തിനെ സ്വാസ്ഥ്യം മാരുന്നാണ്. ഒന്നു കെട്ട മത്സ്യം തിനു ഭർത്തു ന്യാംപോലെയാണെങ്കിൽ, മരുന്തു വിഹിശു ചുത്താളി യുടെ സൗഖ്യരംഗംപോലെയാണ്. രാത്രിയും പക്കലുംപോലെ, രാക്ഷസിയും ദേവസ്ത്രിയുംപോലെ, എന്നമയും മാൻപോട ധൂപോലെ, കരിക്കലും മാണിക്കുമണിയുംപോലെ, കാക്കയും ഹംസിയുംപോലെ, തൊന്ത്ര എൻറെ പേടിയുംപോലെ ഇതു രണ്ട് പെട്ടീസുംജും നന്നിപ്പി നടക്കുന്നതു താമതമും കോണ്ട ഒരു ഭക്തിപ്പേട്ടു ചെവഞ്ഞുപും ഭയക്കരമാക്കാനും മാറവ തുടെ സൗഖ്യാഗ്രഹം എഭ്യംഗമമാക്കാനും വേണ്ടിയേരു എന്ന തോന്നിപ്പോകം. നന്നാമനേത അവർക്കു പ്രായം നാല്പു തിൽ ഒട്ടു കരയുകയില്ല, നിറം അനീക്കുണ്ടാവുവാൻറെ നിറ തേരക്കാടം എത്തും കുത്തിയും അതും അതും. സ്വധീനിയും പോലെ

ഇരിക്കുന്ന ഇശകളോടുകൂടിയ നീളമില്ലാത്ത വികവിഞ്ചി, കാട്ടിരോമം ചെറുരി മതലായവയുടെ സഹായംകൊണ്ട് ഗഡിനിയുടെ പദ്ധതിപോലെ വേണ്ടതില്ലയിക്കും ഒന്നുംവെ പ്രിച്ച മുൻലാബിനു കുത്തനേ നില്ക്കുംപട്ടി ഇടിവിഴാതിമി പ്രാണിക്കു യന്ത്രക്ഷേപ്പും എന്ന തോന്നമാറു, കെട്ടിനിരു തനിയരു കണ്ണാൽ തലയിൽ ഏറെനും ദയത്തരം ഭാരംവെച്ചു താണ്ടനു വിചാരിച്ചു അരുന്നം പേടിച്ചുപോകും. കണ്ണകൾ വെള്ളിയ്ക്കാപോലെ തുറിച്ചുനില്ക്കുന്നതു കാണുന്നോരും അവ റീ സ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നും ഇപ്പഴിപ്പും ഉത്തരിത്താഴേ വിശ്വാ പോവാനിടയിണ്ടനു തോന്നിപ്പോകും. ഇങ്കു അടിച്ചു പരതിയപോലെ പരന്നിട്ടാണ്. കാതിൽ ഓഫോ തജ്ജയോ കും പോയനു ഇരുന്നും വേഗത്തേപ്പോലെ ചുംബം കിടക്കുന്നുണ്ട്. അവല്ലുകൾ വിറിപ്പുട്ടാനനുവദിക്കാതെ വിധത്തിൽ നൊന്നുണ്ടും കുത്തനേ പന്നിയുടെ തേരു പോലെ എറിച്ചുനില്ക്കുന്നു. കയ്യിന്നീറയും കാലിന്നീറയും മട്ടിക്കുളവും തുണിക്കുളവും തട്ടുനു ഉംഭരതിനേലും, അരുന്ന തേരാലുപോലെ തടിച്ചു കുറത്തെ ചൊറിയുടെ പാടകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ വകു കാതികളോടുകൂടി നാളികേരം പോലെയുള്ള കൃതതിലെ മഴയും, നാലിവരെ തുണ്ടിക്കിട കുന്ന ചീഞ്ഞതു സമ്പിഡോലെയുള്ള വുളിന്തെ സൂനങ്ങളും, അരിനിറച്ചു പാക്കപോലെ വീത്തു ഉംരും, ചക്കിന്നകറി പോലെ തടിച്ചു പഞ്ചപത്രത വലഃതെതെ പെരിക്കാഡം മുടി ചേച്ചത്താൽ ഇന്ത ദേങ്കരിയുടെ കോലം എക്കുഡേരും മനസ്സി ലാക്കാവുന്നതാണ്. ഇന്ത രാടക്കാഡേ കുന്നാൽ സത്രമായി കും വിഷ്വവിക ബാധിക്കാതെയും ഉംഭം തുണ്ടിപ്പോവും. മുന്നാൽ മററവള്ളും ആല്ലും പുറത്തെവള്ളുടെ വൈദ്യുത്തു

അതിന്റെ ഒരു പരിധാരമോ എന്ന തൊന്ത്രപ്പൂർവ്വകനാ ഒരു ഇന്ത്യൻവദതന്നെന്നയായിരുന്നു. കൂദമായ ദേഹത്തിനേരൽ മശച്ചുനില്ക്കുന്ന സ്കൂളാദ്ധ്യാത്മകയും നിതാംബന്ധത്തിന്റെയും വലിപ്പവും, ചുണ്ടിന്റെ ഇടപ്പും, പല്ലിന്റെ വൈദികയും, പുരിക്കത്തിന്റെ മറ്റൊം, മട്ടിയുടെ നീളവും, മാവത്തിന്റെ സന്തതമദസ്തിതസപ്രഭാവവും അവക്കു എത്രയോ ആനന്ദ സപ്രത്യേപിണിക്കാക്കിത്തീക്കിന്നുണ്ട്. വയസ്സ് ഘട്ടിനെന്തിൽ കാലെടുത്തുവെച്ചു എന്ന സംശയമാണ്. മന്ത്വിവരിപ്പു കാളരാത്രിയുടെ വഴിയേ നടക്കുന്നതു ഈ നിന്തുലയുടെ ക്രീഡകൊള്ളാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടിയായിരിക്കുമെന്നു ബോ കിരുളിയും വർക്കയും കയ്യതാനിടയില്ലെന്നു. ഈ ജഗദ്ദോഹിനിയേ കുണ്ടപ്പേരും തൊന്ത്രം എൻറെ പേടിയും ബഹുശ്രദ്ധം കുണ്ടപ്പേരും അഭ്യന്തര അവക്കുന്നു വാഴിം എന്നപോലെ മേരകൊണ്ട് വിരക്കാൻ, മറ്റൊം, അനന്തപശ്ചിമിച്ചുണ്ടാക്കിപ്പേരും ആലിപ്പം പറഞ്ഞതു ബഹുപ്രതിന്റെ കുമ്പാരവും, പിനിടപറഞ്ഞ ഉച്ച മാനന്തിന്റെ സപത്ര പണവും, ഔദ്യോഗം ലക്ഷ്മിയും എന്ന പോലെ, ജ്ഞേയ്യത്തിയും അനാജത്തിയുമാണെന്നാറിന്തു തൊന്ത്രം എൻറെ പേടിയും, ആനന്ദം അതിന്റെ അക്കം ബുദ്ധിപ്പേരും എന്നപോലെ സപരാച്ചുച്ചുക്കിപ്പോരെ നിന്നപോകി. നോമത്തെ മഹാപിഡിയുടെ പേര് വാഴ്ത്തി എന്നം രണ്ടാമത്തേ മംഗളിയുടെ പേര് ലക്ഷ്മിക്കട്ടി എന്നം ആയിരുന്നു.

പുളിക്കൽ ചുള്ളിക്കൽ ഗോപാലന്നന്നായർ ഒരു നല്ല ജനിക്കാൻമാണ്. നോമത്തെ കിമിയത്തിൽ നായങ്ങമാണ്. അഞ്ചേരിയത്തിന്റെ അല്ലെന്നതു ഭാത്ത് മരിച്ചിട്ടു കൊല്ലും ഇല്ലെ കഴിഞ്ഞത്തുകിലും രണ്ടാമത്തേ വിവാഹം കഴിക്കാൻ തങ്ക വണ്ണും ഈ മഹാന്മാരു പ്രേരിപ്പിച്ചതു ലക്ഷ്മിക്കട്ടിയുടെ മരന്ന

ഹശമായ ഗ്രൂപ്പവാദന്നും ഒന്ന് മാത്രമാണ്. ലക്ഷ്മീക്കട്ടി സ്ക്രൂജാതിയാകക്കാണ്ടം തറവാട്ടിൽ ഓഷ്മമേം കഴി വാൻ വകയില്ലാത്തവളാകക്കാണ്ടം ഭാരമായി അബ്യസ്സു മാത്രമാണെങ്കായിക്കന്ന ശോപാലൻ നായർ ആക്കം “അവലുസമവും” അലട്ടും വേണ്ടണവെള്ളു എന്ന് താമ സിക്കന്നതിന്റെ തൊട്ടു തൈക്കേതിലും തന്റെ പൂമാര ഏന്ന കൂദ്ദുരയിൽ എ സുഭ്രൂവക്കേണ്ടവന്ന താമസി പ്രിച്ചതാണ്. ചുറവമും യുഖരാനാതെ അക്കുപാത ഔദിക്ക. കേരുമായിത്തിരാനിടയും കട്ടി, സപകാത്രമാക നാതു ശരിയപ്പെന്നറിഞ്ഞിട്ടും, ലക്ഷ്മീക്കട്ടിയുടെ അമ്മയുടെ അട്ടം സംബന്ധക്കാരനായ അനുസ്പട്ടരിൽ ജനിച്ച ആ ഗംഗിരാക്കുവിള്ളിയേയും വരുത്തി, “നിധി കാക്കന ഭ്രതം കണക്കേ” എനിച്ചു താമസിപ്പിച്ചതാണ്. ജോലി തിരക്കുകൊണ്ട ശോപാലൻനായക്ക് എല്ലാ ദിവസവും ഒരു മാലക്കളിൽ താമസിക്കാൻ സംയിക്കാറില്ല. മുക്കാലം ദിവസങ്ങൾ അലേമും വേരെയായിരിക്കും താമസം. പ്രതി ത്രാ കോപിസ്സും പരിപ്പൂരഖാധിവായില്ലാത്ത അല്ലെങ്കിലും അലേമുത്തിനു ലക്ഷ്മീക്കട്ടിയെ വളരെ പ്രേരിച്ചുവും വിശ്വാസവുമാണ്. എന്നാൽ പതിനേഴു വയസ്സിലെ പ്രകടിപ്പുകളും കൊടുക്കളും ആടലും ആരഡംബന്ധവരങ്ങളും പരിപൂരിതിയായി തെളിഞ്ഞു വിളക്കുന്ന നമ്മുടെ ലക്ഷ്മീക്കട്ടി, സൗകര്യങ്ങളും വർന്നക്കുതെന്ന നാളിനേരും ആസംഗി ച്രാലും അബ്യസ്സു കഴിഞ്ഞെന്നു രാജ്ഞിക്കുക്കാണ്ടി തുണ്ണി പ്രേക്ഷിച്ച പതിപ്രതാധനം പരിപാലിക്കുമോ എന്നാണ്. തോനും എന്നെന്നു പേടിയും, മാരിവനും അവബന്നു മായയും എന്നാണോപാലു പരിപ്പോധിക്കാൻ ദിവസവും നേരിക്കാനും

ലക്ഷ്മീദിവിയേക്കാറം ലക്ഷ്മണം തിക്കണ്ണത ലക്ഷ്മിക്കട്ടിയിൽ
ബാക്കിയിള്ളവർ വിചാരിക്കം പോലെ വലിക്കുന്നവരല്ല
മൊന്നം കാണാറില്ലെങ്കിലും ദുരാട്ടിയും ശക്രമേഖനാണ്
എന്ന സൗമാനിക്കായ ഒരു ചെറുപ്പുക്കാരൻ—മടിയും നിട്ടി,
കടമയും വെട്ടി, മേൽനിശ്ചയും ബെച്ചു്, രഖവസ്ഥക്കാരൻ—
ഷട്ട് വേഴ്ത്തിയും ധരിച്ചു് ചുറ്റാനിരഞ്ഞകയിള്ളു് എന്ന പി
ടിതക്കാരൻ—പൂരാലക്കേട്ടിൽ രഹാപ്രവസാനക്കാരനാ
ണെന്ന ഒരു ശ്രദ്ധ കേവലം ഇല്ലാതാരുമല്ല. തൊൻ തന്നെ
അഭ്യുമാനണ പദ പ്രാവശ്യവും അവിടെ പോകുന്നതു
കണ്ണ ടീണ്ട്. അതു സമയത്തും അഭ്യുമം അവിടെ ചെല്ലു
വണ്ണോ എന്ന തൊൻ അറിക്കില്ല. ലക്ഷ്മി, ചപലയാണെന്നു
വന്നാൽ തന്നെ ആദ്യത്തെപ്പട്ടാനമില്ല. അതൊക്കെ ആ
ഡോച്ചിക്കേണ്ടുണ്ടോ’ കാഞ്ഞു് എന്നിക്കും ഇല്ല. ‘തൊൻ താമസി
ക്കുന്ന വീട് ശ്രാവാവനനായരോട് വാടകക്കു മെടിച്ചതു
കൊണ്ടായിരിക്കുമോ എന്നറിയുന്നില്ല ലക്ഷ്മിക്കട്ടി എന്നെന്ന
ക്കാണാണവാജ്ഞാക്കു ഒരു കളിവായ കടക്കിക്കൊണ്ടും ഒരു
മനോജ്ഞതാമായ മഞ്ചഹാസക്കാണ്ടം സരസമായും സല്ലി
ചു വിട്ടുക്കൊന്നതു്. അതു സമയത്തെരംക്കു തൊൻ എൻറെ
പേട്ടിയും കടലും അതിന്റെ തിരയും എന്നപോലെ കെട്ടി
തറിത്തു പോകാറണ്ട്. ഇങ്ങിനെ തുടക്കുടെ കണ്ണമട്ടിയുടു
ണ്ണിയപ്പോൾ പരിചയം വല്ലിക്കുകയും പേടി പിന്നവാങ്ങു
കയും ലക്ഷ്മിക്കട്ടിയുടെ മദ്ദാസം മടക്കിക്കൊണ്ടുക്കാൻ
തക്കവണ്ണിം തൊൻ ദൈത്യപ്പുട്ടകയും തുടിചെയ്തു്. എ
നൊന്തു സധിക്കുവരും ചുണ്ണാറിയാണു് ലക്ഷ്മിക്കട്ടിയുടെ
പുഞ്ചി. എന്തൊന്തു സ്നേഹിക്കുവരും കെടുതുകമാണു്
അതെന്നിക്കുണ്ടാക്കിത്തീർന്നുണ്ടു്. ഒരു ദിവസം മെക്കിലും ആ

മനോഹരമാവാശം കാണാതിരുന്നാൽ എന്തിക്കു എന്തോ ഒന്ന് മറന്നപോയപോലെ ഉള്ള ഒരുപാടിന്ത വന്ന ചേങ്ങൻ. മുഖം വീണ്ടില്ല നടക്കുന്ന അ അസ്ത്രം വിഷ്ണി ദയ കണ്ടിട്ട് വെരുപ്പു പിടിപെട്ടു. ക്ഷണത്തിൽനാനു മറുറ ശോണാധരിച്ചുട മറന്നുതാണിതമായ വിനിപ തുമം എന്താരാശപാസമാണ് തനിയേതനു തയന്തു. ക്ഷായം കടിച്ചും അതിന്റെ കയ്യുസം ശ്രദ്ധിക്കാൻ പണ്ഡിതാർ വായിലിട്ടുന്നതുപോലെ വളരുന്നുണ്ടെങ്കണ്ടു വെരുപ്പുംപായും ലക്ഷ്മിക്കട്ടിയേ നോക്കി വെരുപ്പു തീക്കാം. എത്ര ആവശ്യമാണ് ലക്ഷ്മിക്കട്ടിയോട് ലോഹം ചറവാൻ തന്നെതാനുണ്ടാകുന്നതു കാണിപ്പോയ തോന്ത് ആ വരാഹി വളരുന്നുണ്ടെങ്കണ്ടു ഭൂപ്രസ്തു ചിന്നവാൺ തയ്ക്കു. എത്ര തവണ ധാരാ ശാശ്വത ആ അന്യകാരാവരണം ക്രിംഗര ഇം ആഭ്യർ മരത മാത്രം കാണാൻ തോന്ത് കാക്കിയും കൊണ്ടിക്കു യും ചെയ്തു. എന്തല്ലാം അന്യലജിളാണ് എന്തെന്റെ വഴി പാടുകൾക്കാണു നിറവത്യേപായതു. എന്തല്ലാം സുത അഭിളാണ് എന്തെന്റെ മനസ്സിൽ ഉള്ളാണെങ്കിൽ കഴിഞ്ഞതു. ചുരുക്കിപ്പുന്നതു നിലാവും അതിന്റെ കലയും എന്നപോലെ ശോഭിച്ചു. അന്നതാനെങ്കിലും കുടി തോന്തം എന്തെന്റെ പേടിയും ക്ഷണകാരാംകൊണ്ടു ഒഴുകണം അതിന്റെ അഴുകണം എന്നപോലെ കലാജീമറിഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു.

ഒഡമായി മനസ്സുകൊണ്ടാലോചിക്കുന്ന കാഞ്ഞം വന്ന ദിവിക്കാതിരിക്കില്ലെന്ന സ്രായത്തെ ഉഭാഹരിക്കണമ്പെന്നും നാലബ്യ ദിവസം കഴിഞ്ഞെപ്പോരു ലക്ഷ്മിക്കട്ടി എന്തെന്റെ പടിഭാതിലിന്റെ അടക്കാ, രാറക്കു വന്നുന്നുന്നതു കണ്ണു ഏറാൻ ആനന്ദമത്താനും അഞ്ചുട്ടുനാണ്. എന്നു

കണ്ണമ്പുരാം ആ ദുപ്പചത്രത്തിൽ സുരിച്ച ഉദ്ഘാസം നേരതന്നെ, എൻറേറ്റ ജന്മം സഹാലമാക്കിപ്പൂശേന്ന, തൊന്ത കാരണത്തോടുകൂടെ ക്രാനിത്തണ്ണിവന്ന. കണ്ണ പരി ചയം ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് സംസാരിപ്പാൻ മരിയാൽ പരിചയത്തിന്റെ സഹായവും വേണ്ടിയാണില്ല. ലക്ഷ്മിക്കട്ടിയും തൊന്ത പലഭോധ്യങ്ങളിലും ചരിത്രത്തിൽ പിന്നെ, അവളുടെ വീടിൽ ചെല്ലാത്തതിനെപ്പറ്റി ആ വരം എൻറേറ്റ മേൽ മരുന്മരമരക്കുംബളിം ഒരു കരിം ചു മരക്കി. ലക്ഷ്മിക്കട്ടിയുടെ നേരെയുള്ള സ്ഥലാനക്കോണാടം വള്ളിയുടെ നേരെയുള്ള അറേപ്പുകൊണാടം, വീടിൽ ചെല്ലുന്ന കാൽപ്പം വേണ്ടിനു വെച്ചുകൊണ്ടും, ഒരൊറ്റ ദിവസമൊഴി ധാരെ തൊന്ത ലക്ഷ്മിക്കട്ടിയും കണ്ണ സംസാരിക്കുന്ന ചു തിവി ഞാക്കോണാടം ദുരിണ്ടുനു വെക്കാനുള്ള ദൈത്യത്തും ചു നിക്ഷണായിരുന്നില്ല. തെങ്ങാളുടെ നേരുമും തിരവാതിര തൊറുവേലയിലെ വെള്ളംപോലെ വല്ലിച്ചു. ഈ സ്കീര താങ്കോടു ഒന്നരണ്ട് നീമിഷം സംസാരിക്കുന്നതുതന്നെ, എനിക്കു ആറു മാസം സൃഷ്ടിക്കിച്ചു ഫലവും ആറാണ്ട് ആലുവായിൽ കളിച്ചു സുവിഡം ഉണ്ടാക്കുന്നു. പിന്നെ നോന്ത് ഇവഞ്ചി വിട്ടോഴിവാൻ എങ്ങിനെ രക്തതന്നുകും, സപ്ലീത്തിലുംപുട്ടി ഇവഞ്ചി കാണാനുതു ഒരു അനുഭവ ചോറുമായ അവസ്ഥയായിട്ടും എൻറേറ്റ ആനന്ദം എ നേരാനിയിക്കുന്നതു. ഏപ്പറം തുറന്ത എന്തു, സംസാരി ക്കുവാൻ തെങ്ങാഡിക്കു മട്ടി ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. വീട് തന്നെറ്റ താക്കുവൊരി ബുക്കിയുള്ളവരെ ആരുരെയും ദയപ്പേടു ണ്ണുന്ന ആവശ്യമില്ലെന്നും, പിന്നെ സംബന്ധം കഴിഞ്ഞതുനേപ്പറ്റുവരി അപരാധം പറഞ്ഞാൽ തനിക്കു വലിയ

കേടുന്നതം നേരിട്ടാനില്ലെന്നും, തൊൻ നിശ്ചയമായിട്ടും അം ഒരു ചെല്ലുണ്ണമെന്നും ചെല്ലുണ്ടുന്നതും ചായ കടിക്കും എന്നും അനുഭവിക്കാതും മറയാണെന്നും, ആ ശാ തൊൻമി ഓമ്മുപുട്ടുന്തിയപ്പോൾ, തൊനും എൻ്റുന്ന പേടി യും വൈഴിയിലായും അതിലെ വൈഴി വും എന്നപോലെ, മുട്ടകെട്ടു കാവായിത്തുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെ നിഷ്ടപ്പിച്ചപ്പോൾ ഇം സുദാരിക്കു കൈ സമയം എൻ്റുന്ന നേരെ അനന്തരാഗം വിശ്വാപോധ്യാ എന്ന ശക്തിയും തൊൻ തന്ത്രങ്ങൾ അനുകരതു വെന്നു ചുമതിനേൽക്കു തുക്കായ കൈ കള്ളാടി എടുത്തു, എൻ്റുന്ന മുഖം നേരു പരിശോധിച്ചു കള്ളാടു കൈ കോലാഴി തനിൽക്കു കിടക്കുന്നു, കുവിറ പാടുളേളുടുന്നും ദ്രിയിരി കിട്ടും, നരയും ജനയും തൊനോ നീഡോ എന്ന മത്സരിക്കു കയ്യും ചെയ്യുന്നു. പാലി² ദാനങ്ങളും എന്നെന്ന വെടിയുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഫോറെ. അഞ്ചും ദിവസാംകാണിംഗും ഒങ്ങവും സുദാരാഹായിപ്പോകയില്ലെന്ന ഇട്ടുംബന്ധത്തോടു തൊൻ കള്ളാടി അവിടെന്നെന്നും തുക്കി. എങ്കിലും എൻ്റുന്ന മനോഭ്യുണ്ടുന്നതിൽ സാക്ഷാത് ലക്ഷ്മിസ്പത്രപം മാത്രം പ്രതിവിംബിച്ചു. എൻ്റുന്ന മേഖലയും കൈ ഭരാലോ ചന്ദ്രാ മേഖലയും കേവലം ഇല്ലാത്ത കൈ നിഷ്ടിക്കുപുണ്ണയം മാത്രമായിരുന്നു. കൈ ഉക്കനും ഇംഗ്രേസ്, കിം മേഖലയും പോലെയും, കൈ പ്രതിശിഖാനും, പ്രാണിക്കുമുഖം മേഖലയും, പോലെന്നു കുടാനു കൈ പരിത്രാലും മാത്രമായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കു വേബാൾ കൈ രാത്രി ആരോ ലക്ഷ്മിക്കട്ടിയുടെ വിട്ടിന്റുന്ന വടക്കേ വാതിലും കടനും പാഠത്തുപോരെന്നും, അയാൾ റാഡിരേമേനോനും സംശയിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും അന്തിമ ഇടങ്ങി

ഗോപാലൻനായക്ക് ലക്ഷ്മീക്കട്ടിയെ വിശ്വാസമില്ലാതെയായെന്നും ഒരു ജനങ്ങളിൽകേട്ട് എന്നിക്കു കലശലായ വുസന്നം ജനിച്ചു. ആ മഹാലക്ഷ്മീക്കു അലോഹ്യത്തിനു വഴി ഉണ്ടാക്കിത്തിൽ രൈത്രേഖേന്നു എന്നിക്കു തറിച്ചുകളിയാമെന്നു തോന്തി. അവളുടെ ദവമാക്കണ ശ്രീരംഗത്തിൽ അല്ലെങ്കിലും വാട്ടം ബെപ്പിച്ചു ആ അധികനുകരിച്ചുമട്ടക്കാണ്ട് വിക്കേണ്ടതാണെന്നെന്നിക്കു തോന്തി. ലക്ഷ്മീക്കട്ടിക്കവേണ്ടി മരിച്ചുകളിവാനുംതുടി തൊന്തി സർവ്വഭാസനാലുന്നയിരുന്നു. എന്നിക്കു ആ കോമളയോടു അതു അധികം ഫ്രും ജനിച്ചുപോയി. എൻറെ പ്രസന്നയം മഴുവനും ആ പ്രതിമയിൽ പ്രതിജ്ഞിച്ചുപോയും. തൊന്തി ആ മുഖപ്രതിഭയെ മനസ്സുകാണാരാധിച്ചുപോയി. തൊന്തി ആ പ്രസന്നയുടെ ചുരുക്കം രെടിമയായിരുന്നു. തൊന്തി എഴുപ്പം കകാണ്ടം പ്രാജിതനായിരുപ്പായി. തൊന്തി എൻറെ പേടിയും കാമിയും അവൻറെ നാണ്ഡാവും എന്നഫോലെ അത്രുന്നും അകന്നപോയി.

ഇങ്ങിനെ ഒരവസരത്തിലാണ്, ലക്ഷ്മീക്കട്ടി അല്ലെങ്കിലും സന്ദരിക്കുന്നതും വന്ന കണ്ണിട്ട് തൊന്തി നട്ടാണിപ്പോയതു. ഈ മെത്രമുത്തിനു കാരണമെന്നെന്നു തൊന്തി നേഞ്ഞിടിപ്പോടെ ലക്ഷ്മീക്കട്ടിയോടു ചോദിച്ചു “അതു വിജയാട്ട പറവാൻ തന്നായാണ്” തൊന്തി ഇപ്പോൾ വന്നതു. എന്നിക്കൊരാപത്തു വരാൻ ഇടയുണ്ട്. അതുപോക്കാനു നിജങ്ങൾ വിധാമിച്ചാണെല്ലായിക്കുള്ളൂ. അതെന്നെന്നു തൊന്തി ഇപ്പോൾ പറയുന്നില്ല. നിജങ്ങൾ എൻനെ വിശ്വസിച്ചിട്ടും ഒരു കാഞ്ഞം ചെയ്യുന്നതു നട. വലിയ പ്രയാസമുള്ള കാഞ്ഞമൊന്നും തൊന്തി നിജങ്ങളാട്ടു ആവശ്യപ്പെട്ടനില്ല. നിജങ്ങൾ ഇന്ന്

രാത്രി പത്രമണിക്കു വീട്ടിന്റെ വടക്കേ വാതിൽ വഴി യാതി അടക്കാളിയിൽ കടന്ന അതിലെ വടക്കേ അക്കദേശ കട്ടിലിനേൻ ചെന്നിങ്ങനാൽ മതി. ആപത്തിനിന്ത്യാണെങ്കിൽ നിങ്ങൾ എന്നാട്ടിള്ള സൈൻ വിളിച്ചുകൊള്ളാം. നിങ്ങൾക്കു എന്നാട്ടിള്ള സ്കൂൾവാംകൊണ്ടാം എന്നിക്കു നിങ്ങൾ ഒളം കൂടിയുള്ള രേഖയാംകൊണ്ടാം മാത്രമാണ്” തോൻ നിങ്ങളോടു ഇതുണ്ടായിം ദയവകാരം ചെയ്യാനപേക്ഷിക്കുന്നതു. എന്നാലോരു കാഞ്ഞം മാതൃഭാഷ. തോൻ നിങ്ങളോടു വരാൻ പറഞ്ഞ വിവരം കൂടുതൽബന്ധവും ചുറ്റുപറക്കയില്ലെന്ന ക്കു സത്രവുക്കുടി ചെയ്യുന്നും. എന്നാലേ എന്നിക്കു മന സ്കൂൾ സമാധാനമണ്ണാകയുള്ള്.” ഇതോക്കേ കെട്ടപ്പോരി തോൻ പിരിന്നായും നീ കാഞ്ഞമായും കലശലായും നട്ടാണ്. തീയം അതിന്റെ ധാരണയും എന്നപോരാലെ, ഏറാറും എന്നറു പേടിയും നീ ആലോചനയിൽ മഴുകി. “രഹ സ്വകാര്യൻറെ മട്ടിൽ നല്ലപേര് നിലനിറത്തെന്നുണ്ടെന്ന നിന്റെ വീട്ടിൽ വരാൻ യുനിക്കു രണ്ടുവും മനസ്സു വയ നില്ല. നിന്നും ഇല്ലാതെ അപരാധങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിത്തീക്കം നീരു അതു വെടിപ്പുല്ല. ഇനി അമ്പവാ നിന്റെ വീട്ടിൽ വരാൻ തോൻ ഇല്ലപ്പുട്ടാലും നിന്റെ ജേരുജ്ജത്തി വളക്കിയു തു കാലങ്ങേരായിം എന്നിക്കു ദെയന്ത്രമറിയുന്നില്ല. ലോകാ പവാദം ആരും ദയപ്പുടേണോ.” എന്നിങ്ങിനെ തോൻ ഉറപ്പിച്ചു ഉത്തരം പറഞ്ഞപ്പോരാം “ജേരുജ്ജത്തി അറിയാ തെ ഗ്രാമംകു വന്നപോരാം. തു അബുലയുടെ അപേക്ഷ അതുവേഗം നില്ക്കാസിക്കുന്നതു ചുംബയമ്മല്ല.” എന്ന പറഞ്ഞ ആ മോഹിനി പിരിന്നായും എന്ന നില്പന്നിച്ചു. തോൻ വേണ്ടതിലായികും അന്നുളിച്ചു. എന്നറു സദ്ദൈ

ഈ എന്ന വെട്ടിത്തറില്ല. വശ്രദ്ധിക്കായിട്ടുള്ള കമ്മണ്ണരും ചെല്ലാൻ തൊൻ ദീക്ഷവും ക്രാങ്കമില്ലെന്ന വണ്ണിച്ചു പറഞ്ഞപ്പോൾ “നിങ്ങളെ മാത്രമേ തൊൻ ഒരു സക്കായ മായി കുറതിക്കിയാൽത്തു. നിങ്ങളും അടി എന്ന വെട്ടിക്ക നാണ്കെങ്കിൽ എന്നിക്കു ജീവിതത്തിൽ ശത്രുവില്ല. നിങ്ങളും ഒരു മഹത്തിൽ എന്നിക്കരു വിശ്രദിപ്പാസമന്നായിരുന്നു. എന്നിക്കു നേരിട്ടിവാനിടയ്ത്തു ഇരു ആവശ്യത്തിൽ നിങ്ങളും അടി എന്ന വെട്ടിയുകയാണെങ്കിൽ വരുന്നതുവരെ സഹിക്കുവാനും ഇരു പാവപ്പെട്ടവരിക്കു നിറുത്തിയുംതു.” എന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു നിലവുംനോക്കി ലക്ഷ്മീക്കുടി എക്കിട്ടു കരയുവാൻ തുടങ്ങി. അവളുടെ ക്രൂരനിർക്കണ്ണായ എന്നു പ്രായം അടങ്കിയുണ്ടും. അവളുടെ എക്കിട്ടു കേട്ടാൽ എന്നു പ്രായം അഭ്യർത്ഥനപ്പേംല്ല ചാടാതിമിക്കം. അവരിക്കു എന്നതാപത്രാണ് “അവിടൊന്തിയുംതു. ഇവശ്ശേരാറും തൊട്ടമോ? “തൊന്നൊരുപ്രായംനിന്നായുധതോടു തുടി ശ്രാംനോടിരിക്കുവോക്കായതു ഡെക്കരുമോ” എന്ന ഉറപ്പും അടിയും “വല്ലുനേ അനാനുമവല്ലുനാക്കിട്ടിവാൻ-വല്ലുനാക്കിട്ടിവാൻ എന്നമവല്ലുനേ” എന്ന മദ്ധ്യതാടക്കു ടിയും തൊൻ എൻറെ നേന്തരത്തു കൂട്ടംവെച്ചു് അവരിം കുളിക്കണംപുകാരം ആവരിക്കാമെന്ന നാഴീകലോചനവെന്നും പാദം പിടിച്ചു ഒരു സത്രം ചെയ്യു് അവശ്ശേ ആപ്രോസിപ്പിച്ചു ദെയ്യുംപ്പെട്ടത്തി മടക്കി അരാച്ചു.

വെവക്കേന്നരമായപ്പോൾതന്നെ “നിന്നെട-സത്രവും പാരം കട്ടതെടോ ഫലം” എന്ന മനസ്സു എന്നും കാരിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ആവശ്യത്തെന്നുണ്ടാണെന്നനിയാതെക്കണ്ണപ്പെട്ടു തൊന്നുംവേണ്ടി സത്രംചെയ്യോയരു. അവരി

ശിഥു. അതിന്റെ പട്ടിഞ്ഞാറെ അററത്തിട്ടിയന്ന കണക്കിൽ ലേരെ വിതിയുള്ള കട്ടിലിംഗത്ത് വിരിച്ചിയന്ന അതുതന്നു വിതിയുള്ള ഒരു ചായകമത്ത് 'ഞാൻ ഇന്നും' "വാതിൽ അടയ്ക്കരു. അവിടെ ഇന്നോള്ളി. ആവശ്യം നേരിട്ട് ദേഖാദ തൊന്ത് അറിയിക്കോം" എന്ന എൻ്റെ ചെവിയിൽ അധികാരം അധികാരം കൂട്ടം ചുണ്ണിക്കുപ്പുകാരം മെസ്പരത്തിൽ മത്രാഥു എതു സുന്ദരി എൻ്റെ മറിയും വിട്ടപോകയും ചെയ്തു

അവരു വിട്ടപോയ നിമിഷത്തിൽ എന്നിക്കു വല്ലാത്ത ഒരു അസ്പാസ്യം നേരിട്ട്. ആരാൻ്റെ വീട്ടിൽ ആണു അജൂഡം അറിയാതെ ഒരു പരിപയമില്ലാത്ത മറിയും തിക്കത്ത് ചാതികാവിൽ ഒരു പെണ്ണിന്റെ വാക്കം കെട്ട് പരമാത്മം പരബാനം പാടില്ലാതാക്കപ്പെട്ടു, പൊന്തനേ പോലെ വന്നുകേറിയ തൊന്ത് എൻ്റെ സാഹസത്തെ ഒരു പിഥുരുടാണ്. ആരാങ്കിലും വന്നുകണ്ടാൽ എന്തുപറയും? എൻ്റെ അഭിമാനം ഒരു യുവതിയുടെ കല്ലീമിന്ന് ഇതു ക്കണ്ണം പിരിവപോയല്ലോ എന്ന വിചാരിച്ചു തോന്ത് പദ്ധതിപിഥു. / എങ്ങനെമല്ലാത്ത ഓരോതരം വിചാരണാഗതിയിൽ നിശ്ചാരായി കരകാണ്ടാതെ ഉഴുന്നുകൊണ്ടിരുന്നു എന്നിക്കു നിശ്ചയിച്ചായി, അടക്കാളിയിൽനിന്നു ആരു ദാരാ അക്കത്തെ കോലായിൽ കേരിട്ടെന്നെന്നു ദോന്തി. ഉടനോതന്നു അടക്കാളിയിലേക്കുള്ള വാതിൽ സാക്ഷയിട്ടുണ്ടും കെട്ട്. ലക്ഷ്മീക്കട്ടി പരിഞ്ഞു ആപ്പത്രുക്കാരൻ ഈ വന്നായിരിക്കുമോ എന്നു കയറ്റി കയറ്റിയും മുടക്കപ്പെട്ടി ശ്രൂക്കൊന്തു തൊന്ത് അഞ്ചെട്ട് നോക്കിയപ്പാറം, അക്കത്തെ കോലായിൽ വടക്കെത്തിപ്പിക്കു അററത്തു തോന്തു ചുറിയുടെ

മനിലാധി ഇട്ടിനന്ന ഒരു പണ്ഡിതനിൽ വന്നിരുന്നു മറ്റൊൻ്റെ കോപ്പിട്ട ഒരു സത്പത്രത കണ്ണഭ്രംഗം എൻറെ സപ്താധിയും തള്ളുന്നു. തൊൻ ഒരു പാതും ബുദ്ധിം വിജയപ്പും ചുഴിയായി പുരത്തിരക്കിഴുവ്വായി. തൊൻ എങ്ങനെന്നു ഒരു പ്രേരണത്തിലിക്കും? എൻറെ ദ്രോജിയിൽപ്പെട്ട ഭയക്കരസത്പം ആരു കാരുംരാത്രി വജ്രിതനും ആരക്കിരുന്നു. മറക്കിക്കാണി രിക്കം മല്ലേരു ആ തൃപ്തിനുവും വിളക്കില്ലാത്ത എൻറെ മറിയിൽ ഇടയ്ക്കിട്ടുന്ന ഓരോ നേരും വൈക്കുന്നതു കണ്ണഭ്രംഗം, തൊന്ത്രം എൻറെ പേടിയും ഉമിയും അതിലെ തീയിം എന്ന പോലെ ഉജ്ജിൽനന്നിനു കത്തിക്കരിയുവാൻ തുടങ്ങി. മുറ മഞ്ചൊണ്ടി വല്ല കാരക്കാത്താലും മറിയിൽ ശ്രദ്ധിച്ചു എന്ന കണ്ണക്കിട്ടുന്നാലോ എന്ന വിവാഹിച്ചു തൊൻ എൻറെ കഷ്ടകാലത്തിനു എവിടെയെങ്കിലും ഒളിക്കാനുറ ചു. മറിയിൽനന്നിനു വിടുതാഴിവാൻ യാതൊരു വഴിയും കണ്ണകിട്ടാണു തൊൻ ക്രൂരിൽ വീണു മെരുവേപ്പാലെ അനാവസ്രഹമാധി കരെ ചുററി നടന്നേനാക്കി. ഒരു ഗതിയു മില്ലാത്ത ഉഴുവുപോയ തൊൻ ആരു വിതിയേറിയ പായ കട്ടിലിംഗേരു നിന്നേന്നട്ടു ഒരുറം കിഴക്കെതെങ്കെ മുല തൊട്ടുക്കുവെള്ളിം പുമരോട്ടുപ്പിച്ചു കത്തനു നിവർത്തി പ്പിടിച്ചു പടിഞ്ഞാരെ അറിഞ്ഞതു ചാരിന്നിനുംകൊണ്ടു സ്വാംഖികരു താഴെട്ടു മെയ്യിൽ ചേപാ മറക്കംപോലെ പായത്തുലയും പിടിച്ചു കിഴക്കോട്ടുകു പകരിതിലിയും ആകാരം രണ്ടുനും തവണ തിരിഞ്ഞതുപ്പാം തെക്കു കിഴക്കു മുലയിൽ പായചുറയാൻ ദുരഘ്രൂട്ട നിലയിൽ എന്നതിനേരുന്ന് എന്ന കണ്ണാൽ ആ മുലയിൽ ചാരിവ ചു ഒരു പായചുരുക്കെള്ളില്ലാതെ ആക്കം തോന്ത്രക്കയില്ല.

അടിയന്തിരവശ്രം നേരിട്ടേം ഉപായം തന്നാലെ
തൊന്നുമെന്ന പറയുംനോലെ ഒരു സ്ഥിരപ്പം മു
ഖ്യാഗിച്ച എന്ന് വാഴപ്പോളുകളാൽ ചുറവെപ്പുട ഉണ്ടിക്കൊ
ന്നുംപാലെ പാലമുന്നായുടെ ഉള്ളിലാലു നിഃഭാവിവൻ്ന് നി
ല്ലെന്നതു. ഇങ്ങനെ വെറും ഒരു പായച്ചുറ ചാരിവുച്ചു
പോലെ ഒരു മുലയ്ക്കു നില്ലുന്നാിവന എൻ്റോ അവസ്ഥ
എത്ര അട്ടാസമായിപ്പോരെന്നു എന്നിക്കെ ഇന്നും വിഹാരി
ചുക്കിട്ടു. ഇതു റഹസ്യങ്ങൾ അഭിമാനങ്ങളുംമായ ഒരു
നിലയിൽ നില്ലുന്നതിനു ഇടവന്നാലും എന്ന വിഹാരി
ചു ക്രീഡിനിനു വെള്ളം വിഴാതവിധിക്കിൽ എന്ന്
കുറഞ്ഞു എന്നതെന്ന പറയാം. രാഹവണ്ണരായും ശ്രീഹം
ണ്ണരായും ആദ്യാദാവചിത്രത്തെപ്പറ്റി പതിവായി മും
ഗിക്കുന്നവനായ എന്ന്—കവലയാനുണ്ണരായും (?) പ്രതാ
പരക്കുണ്ണരായും അഭക്ഷാരമുകടന്തങ്ങളിൽ പ്രലയിച്ചുകിടക്കു
ന്ന ചില രുചാമാലകളെ വിരുദ്ധമാക്കി ബാക്കിയുള്ളവക്ക്
വിന്നും ജനിക്കംവന്നും വ്യാവ്യാസം ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നവ
നായ എന്ന്—സ്രീമതാജിളായി ആദ്ദേതങ്ങളായിരിക്കുന്നു
നു അഭദ്രം ഇന്നിന്നതെന്നു ചുണ്ണിക്കാണിക്കുണ്ടം
ഈരും വരവിക്കുണ്ടെന്നവനാണെന്നു ചില യുവതികളാണ്
അമാത്മിയനിൽ വിഹാരിക്കപ്പെട്ടുന്നവനായ എന്ന്—എ
നേരു സപ്രതാ നടവിക്കൊണ്ടു ബാക്കിയുള്ള സദ്ധേജു
നും മാത്രകാജിവിതമെന്നെന്നു ധരിപ്പിച്ചുകൊടുക്കുന്നവ
നായ എന്ന്—വിഭ്രാത്മിനികളായ യുവതികളുടെ ശക്താ
രഥാരകളിലും വധിച്ച വട്ടംതിരിയാതെ തീരാൻ മഴയേറു
പോകുന്നവന്നുംബാധി, കണ്ണകിട്ടാവുന്ന രക്ഷാസ്ഥലങ്ങളിൽ
പാശ്ചത്യത്താണ് അവത്തെ പഴിച്ച പരിച്ച പരിച്ച അവർക്കു മേഖലി

വെക്കിലും സദ്ദൈലിയും വിനയവും കൊട്ടക്കരട എന്ന ജഗതിരേണാട് പ്രംത്മിച്ച നടക്കശബ്ദിവന്നവനായ ഞാൻ ഇങ്ങിനെ ആരാൻറെ വിട്ടിനെൻറെ രഹകളു എന്നാൻ കിട്ടുന്ന ഒരു മുഖക്ക ഒരു പായച്ചുറയുടെ ഉള്ളിൽ മാംസം അക്കരുളു ഒരു കൊക്കുഡശപാലെ തൃശൂകിടക്കേണ്ടിവന്ന അവസ്ഥ കണ്ണാൽ ഉറിയുന്നുടി ചിരിച്ചപോകുന്ന ചില അവസ്ഥകൾ ഉണ്ടായ്യുന്നതു കേവലം ഇപ്പാത്തത്തല്ലെന്ന ഭോക്കത്തിനു മനസ്സിലാവാൻ വേണ്ടിത്തന്നെന്നാൽ മിഛി മുന്നു പറയുന്നതു ഒരു അതിശയോക്തിയായി വിവാദി പ്പാൻ പാടുണ്ടോ? ഇനിയും എൻതോക്കയാണോ" കഴിത്തു തുടക്കം പോകുന്നതെന്ന വിവാദിച്ചു എൻറെ രോമം ചകിതനായ പന്നിയുടെ സ്വന്ധനാധംപോലെ നിവർത്തി നിന്നു. ഇതു വികടനമാവത്തിൽനിന്നു വല്ലപ്പുകാരത്തിലും ചൊട്ടാതെയും ചൊളിയാതെയും ഒഴിവാണ് വേണ്ടി മുകു യുദ്ധിൽ കരെ കനിക്കുന്നും പ്രശ്നങ്കരവത്തു ഒരു പഴുക്ക് റിയും നേന്ന്. എൻറെ നേരത്തിനെന്നു തുടിച്ചു പായച്ചു രകിൽ പക്കഞ്ഞണ്ണങ്കിലും തൊനവിടുത്തനു അടങ്കി ക്രൂട്ടി.

മുരുക്കം കഴിത്തു ആരു മുൻവ കയ്യും ഒരു തകരവി തുക്കം കത്തിച്ചുപിടിച്ചുകൊണ്ട് നൊന്നുള്ള മറിയിൽ കടന്നു. കടന്ന ഉടനെ ആരി മഴവന്നും കണ്ണിനുള്ളില്ലാകുംപടി ഒരു ഭയക്കരണാട്ടം വെച്ചുപ്പാറും ഞാൻ കിട്ടകിട്ട വിംച്ചു തുടങ്ങി. എനിക്കു എൻറെ ഭോക്കെക്കുമാമിനിയായ ലക്ഷ്മീക്കട്ടിയെ ലാംബവന്നു. അവർ എവിടെ പോയി ഒളിച്ചിട്ടണാകും, എന്തിനുംയിരിക്കും എന്നു ഇവിടെ വിളിച്ചു വരുത്തി നിരുത്തിയതു എൻനൊന്നും തിരിയാതെ ഞാൻ

പായചുറയുടെ ഉള്ളിലാണെങ്കിലും വടി പൊങ്കേയായ കുക്കനേക്കോളിം. പരിശേഷിച്ചു. മറിയിൽ കടന്ന മുഖ്യവിഭയാ വിളക്ക അകത്തുണ്ടായ ഒരു പെട്ടിമേൽ വെച്ചു: വാതിൽ സാക്ഷയിട്ട് “രേഖാനയ! ധാരിതനയ! മദുഹമന! മാധവ!” തൊന്തം എൻ്റെ പേടിയും എന്ന പറവത കുട്ടതിൽ, തൊന്തം നമ്മുടെ വള്ളിയമ്മയും ഒരേ അറയുടെ എക്കാറ്റ തയ്യടെ ഉള്ളിലായി. എലിയും സപ്പ്‌വും ഒരേ മടക്കിൽ പെട്ടുപോയാൽ—കന്നം സിംഗരും ഒരേ മുഹമ്മദിൽ പെട്ടു പോയാൽ—പിന്നെത്തെ കമ സ്ക്രൈനാനാം പറയേണ്ടതു. വാതിൽ സാക്ഷയിട്ട് ഉടനെ ആ വ്യാസ്തി കട്ടിലി നീട്ടുക്കു ചെയ്യുന്ന പായ എവിടെപ്പോരായി എന്ന തന്നോടു തന്നെ പറവതുകൊണ്ട തിരിഞ്ഞെന്നാം. എന്തിനു പറയുന്നു, കാതലായി തൊൻ ഉള്ളിലണ്ണായിപ്പോന്ന ആ പായ തിരികെ കണ്ണ മുഖ്യിൽ കയ്യും നീട്ടി നടന്നവനു മരന്നോടു കൂടി മലയുമെടുത്തു നടന്ന മനമാനേപ്പോലെ എന്നോടു കൂടെ പായചുറയുണ്ടായെന്നു കട്ടിലിന്റെ തന്ത്രം എൻ്റെ അസ്ഥിക്രൂട്ടം വിലക്കമാറ്റ നിർദ്ദിശമായി കൊണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പിന്നെ പായയുടെ രഹസ്യം ചേക്കുകൊണ്ടുനിയിച്ചു ചുംകരം നിവൃത്തിവാൻ തക്കവല്ലം മറുപട്ടക്കു കൊണ്ടു മടക്കിന്ന ഒരു തലള്ള കൊടുത്തുപോറും, രജാമുന്നു തിരിച്ചില്ലും കഴിഞ്ഞുനാടുക്കി പായയുടെ മറുപട്ട അറവുള്ള നീണ്ട ഒരു തലയാണപോലെ നിയുലനായി കിടക്കുന്ന മ. റാ. റാ. കെ. സുരേഷൻപിള്ള ബി. എ. അവർക്കരം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. മറ നീണ്ടി വെള്ളിച്ചുതിൽ വന്ന വേദം പോവെ എന്നുകുണ്ടിട്ട് “ഇതാരും? ഇതുകു കഴുവെന്തി?” എന്ന കണ്ണം മിച്ചിച്ചു എന്ന ഗാക്കിക്കൊണ്ടു ആ ചാട്ട

ണി ചോദിച്ചപ്പോൾ, നല്ലും കിട്ടി ഉറക്കം തെളിയുന്ന കുട്ടികൾ വെല്ലപ്പെട്ടെടുത്തേണ്ടും ചോലവെള്ള അനിൽ വീണ എറുവിയേക്കാളും പരിമരാഗിയായി വിറയ്ക്കുന്ന തൊന്തര ക്ഷണം എഴുന്നേറ്റിയുണ്ട് “ക്ഷമിക്കണം ശാഹന്മ ഒരു ദിവസം മന്ത്രാലക്ഷാരനാണ്” എന്ന ഗതിഗാക്ഷര മായി ആ ദാപ്പാനപിതയെ അറിയിച്ചു. “മന്ത്രാലക്ഷാര നോ? മന്ത്രാലക്ഷാക്കാക്കൈ സംബന്ധം കഴിയാത്ത പെട്ടി ഓളിട്ടുട അറിയിൽ കൂടുന്നരഫ്പാബി കടന്ന വന്നാണു കേണ്ടിന കാര്യമന്തരാണോ?” എന്ന ആ കാഴ്ചരാഞ്ചി ചോ ദിച്ചപ്പോൾ, ലക്ഷ്മിക്കട്ടിയോടുചെയ്തു സത്രം വിചാരിച്ചിട്ടു പറമാത്മാ പറവാനം കൂടി നിവൃത്തിക്കില്ലാതെ വന്ന പോക്കുവന്നായ തൊന്തര ഇളിഞ്ഞായി മേഖാട്ടേന്നാക്കി. “പേ ടിക്കണ്ണ, വാസുവമൊക്കെ എന്തുക്കു മനസ്സിലായി. അപ്പേ പിരുമ്പു! തൊന്തര ചോദിക്കുന്നു. ഇതേനാടിൽ മേഖാഭായി ണ്ണന കാര്യമണംഡായിയുണ്ടോ. എന്നോടിൽ മേഖാഭായി ഒന്നുകും ഗോപാലൻ നായരോടുനേപ്പശിച്ചിട്ടു ന്നായ മായ വഴിയിൽ എന്ന സംബന്ധം കഴിച്ചുകൂട്ടായിരുന്നോ? ജാരനേപ്പോലെ മധ്യ പാതിപ്രതയായ എൻ്റെ ദിവിയിൽ ഇങ്ങനെ കടക്കുവന്നന്തരകൊണ്ടു വല്ലകാർത്തലവു മുണ്ടുവരുവിക്കുന്നോ” എന്ന പറഞ്ഞുകൊണ്ടു എൻ്റെ അട്ടക്കമെ ആ കട്ടിലിനേൽ ഇങ്ങനു, കട്ടിൽ കല്ലുകളും തക്കവണ്ണം പതുക്കൊച്ചിപ്പിലിച്ചു. ഇതുപേരിൽ ഇതുപേരിൽ തൊന്തര രാ! ഇതു വജ്രദാപ്പിയെ—ഇതു ഗംഭീരാക്കിയെ—തൊന്തര രാ! ഇതു വജ്രദാപ്പിയെ—ഇതു ഗംഭീരാക്കിയെ—തൊന്തര രാ! കല്ലുകളം കട്ടിക്കാണോ. എന്നതുക്കയാണിവരം പറ കല്ലുകളം കട്ടിക്കാണോ. എന്നതുക്കയാണിവരം പറ എത്തരു. ചെവിയിൽ തീക്കന്നൽ കോരിച്ചുവരിയുടെവാലെ ഉണ്ടു ഇതു മാതിരി വാക്കികൾ കേട്ടപ്പോൾ ഉണ്ടക്കാണു

നിഃജീവനായിത്തീർംപായ ഞാൻ “അരുളും സംബന്ധം തിന്റെ വിചാരം എനിക്കില്ലായിരുന്നു. ലക്ഷ്മി” — ഈ തേതാളിം പരമാത്മാ പറഞ്ഞപ്പോറം, “സത്രുവിരോധം മാധ്യവന്നണ്ണോ എന്ന മട്ടിൽ ഞാൻ എന്റെ നാകടക്കി. ഈ കേട്ടപ്പോറം ആ ഭക്തരിയുടെ കണ്ണിയ്ക്കിനു തീർപ്പും രികൾ പാറിതുടങ്ങി. “എന്നാ കുള്ളക്കഴുവേറി ചും ഞത്തു? സംബന്ധം കഴിക്കാണത്തു വിചാരവും തുടിയില്ലും തെ ഇവിടെ കടന്ന വന്നതാണെന്നോ? ഞാൻ ഉല്ലശയേ ദിനു പാല്ലും ബാക്കിവെക്കില്ല. പിഞ്ചു എന്നു വിചാരിച്ചു? ഇവിടെ പാക്കിനാവരെക്കു വേശ്യകളാണെന്നോ? എന്റെ പരമാത്മാ പിഞ്ചുക്കു മനസ്സിലായിട്ടില്ല. ഞാൻ ഇതുവരെ സംബന്ധം കഴിക്കാണഞ്ചത്തു എനിക്കു സംബന്ധം കാർ വരാണ്ടിട്ടുണ്ടാക്കില്ല. എന്നെന്നപ്പോരെ സംബന്ധം കാണപ്പെടുത്തുന്നതു ഉണ്ടായ ഒരു വൈശി കിംബാറും ഇതു അടുത്ത ദിക്കിലെവാനുഥാക്കില്ല ത്രിഖിനു മനു എന്ന സപാതിരുന്നാരു വലിയതനുംരാൻ എന്നു അംഗോപശിച്ചു. മലയങ്ങേഖനമന്നയ്ക്കുംവ മഹേദ്രുന്നനന്നു തിരിപ്പാട് എന്നു അംഗോപശിച്ചു. അവരെക്കു വച്ചിയ കുഞ്ഞുമാംബാണുക്കില്ലും എനിക്കുവെരുവെന്നും അതു പിടിച്ചില്ല. എത്ര നിഃജുംപിച്ചിട്ടും ഞാൻ കുല്ലങ്ങിയില്ല. പാന അതിനുവേണ്ടി എന്നും ചെയ്യുന്ന മട്ടു എനിക്കു പ്രജ്ഞിച്ചുകൂടും. നിങ്ങളെ എനിക്കു എന്തോ എന്നറിഞ്ഞില്ല, അസാരം പിടിച്ചിരാക്കുന്നുണ്ടോ. ഇനി പിടിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിയെന്നുടെ എനിക്കു നിങ്ങളെ വിട്ടുകളിവാനും തരഞ്ഞില്ല. എന്റെ അറയിൽ ഇതുവരെ ഒരു ദുരഘയനും കടന്നിട്ടില്ല. അഞ്ഞിനെ വല്ലുച്ചും കടന്നപൊതാൻ അവരെ എന്റെ ഭർത്താവാക്കാതിരി

പുന്നം ധാടിപ്പു. തൊൻ ഇരുംകുതാഴിം ഭദ്രമായിപ്പുരിപാലി
ചുപ്പോന്ന എൻറെ പതിലുതായമ്മതിനു ഒരു കുറ പിടി
ചുപ്പോക്ക്” എന്നാക്കെ അസാഹാ ഉച്ചതിൽ കോരി
ചുപ്പാരിഞ്ഞുടങ്ങിയപ്പോരി “ആരാണ്” അങ്ങെ മറിയിൽ
നിന്ന സംസാരിക്കുന്നതു” എന്ന ഒരു ഇടിവെട്ടപോലെയു
ളി ശബ്ദം അക്കഹരി കോലായിൽനിന്നു മഴക്കിയതു ഒക്കു
തൊന്തരം ധ്യാനറെ പേടിയും വജ്ജനവും (Wagtail) അതി
നീറ പൂർണ്ണവും എന്നപോലെ വിറവിരുചു. “വാളിയേമെ!
വാതിൽ തുറ” എന്ന വാതിലിനു മണിടിയും ഇടിചു
ഗോപാലൻ നാനർ അലറിക്കൊണ്ടാവശ്രദ്ധപ്പേജ്ഞാരി,
യാതൊരിളുക്കരും കല്പവുമിപ്പാതെ ആറു “അംജനാബേശ
ലം” വാതിയർ തുറന്നു. “അഞ്ചരാടാണ്” സംസാരിചുത്തു
എന്ന പറമ്പരകൊണ്ടു തുലനായ ഗോപാലൻനായർ
കഷ്ണേ കൊല്ലുന്ന വന്ന വീഡേംഗേപ്പുാലു മറിയിലേക്കു
കടനു. “രാമ രാമ ഇന്ത മാതിരി അന്തേ ചഞ്ചരിം വന്നേവ
രാഞ്ഞതക്കവണ്ണം തൊൻ എന്നപരാധിയം ചെയ്തു. ലക്ഷ്മീക്കട്ടി!
നിന്നെന്നും കൊണ്ടും നിന്നെന്നു പുഞ്ചിമിയും നാനീനു രോദന
വും എൻറെ ശ്രദ്ധവും ഇന്ത നിലയിൽ കലാശിക്കമെന്നു
തൊൻ അറിഞ്ഞതിങ്ങേന്നോ?” എന്ന വിചാരം എന്നൊ കണ്ണ
ക്കിലേറെ ക്രഷ്ണി. ഗോപാലൻനായർ “അംബരുവന്ന
എൻറെ മുഖം ദൈ നോക്കി. “ആരാണുതു പിഞ്ഞി യോ? എന്നെന്നു
ഇന്ത തെമ്മാടിക്ക വീട് കൊടുത്തതു എന്തു തൊറിപ്പോയി.
ബി. എന്തു ചാസാവു ഇന്ത ചെരുക്കൾ ഇന്ത മാതിരി ചെറാറഞ്ഞ
രത്തിനൊരുവെച്ചുപ്പോ? ഇവൻറെ പബ്ലിക് റാബ്കുമാരു
വെക്കാൻ പഠിപ്പേണ്ടും?” എന്നാക്കെ ദർശജിച്ചുകൊണ്ടു
ഗോപാലൻനായർ എൻറെ കൈ പിടിച്ചിഴച്ചു എന്നു

അക്കദേഹ കോലായിലേക്കായ തള്ളി തജ്ജി. വേദനകൊണ്ടും അപമാനകൊണ്ടും ബോധമറത്തു മിണ്ണാൻ വയ്യാതായിരുന്നിന് തോന്തം എൻ്റെ പേടിയും കഴുതയും അതിന്റെ ഭാരവും എന്നപോലെ, അക്കദേഹ കോലായിൽ എന്നും വീടിൽനിന്നണ്ണായ ഉംഗം കെട്ടപ്പും സമീപസ്ഥിനാരിൽ പലയം എൻ്റെ കഞ്ചുകാലത്തിന് വന്ന ചേന്ന്. ഈ ആളുകൾ വന്ന എന്നു! എന്താ എന്ന മോഡിച്ചപ്പും ഗ്രാഫാലൻനായതുടെ കോപം അത്രുന്നം കലാലായി. എന്നെന്ന ശക്തിചു മടങ്ങപ്പും അദ്ദേഹം വള്ളിയുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞു. “ഈഞ്ചിനേയുള്ള രഹപമാനം ഈ വീടിനു നീ വിളിച്ചുവരുത്തിയില്ലോ? ഇന്നത്തുനു നീ ഇവിടുന്ന ഇറങ്ങണം. നിനു ഇവിടെ കണ്ണി കാണുന്നതു.” എന്നാക്കു വള്ളിയേ ഗോകു ഗർജ്ജിച്ചപ്പും ആ കാക്കാടകി അഞ്ചവിയാർപ്പോലെ കണ്ണിയ്ക്കിനു വെള്ളം ഒഴുക്കിക്കൊണ്ടും ഇട സിട, എക്കിട്ടിട്ടുകൊണ്ടും എല്ലാവരും കേരംകു ഇഞ്ചിപ്പന പറഞ്ഞു. “കാര്യമാക്കു ഇഞ്ചിനു വന്നേച്ചും. ഇനി തോന്തു ഉള്ളതു പറയാം. നിങ്ങൾ വിധാനിക്കുന്നേവാലെ വലിയ കുറവുമാണും തോന്തു വെയ്ക്കിട്ടില്ല. ഒരു പെണ്ണായി പിറന്നവളെ പറഞ്ഞരു വന്നുക്കാണ് അതിനും അഡിക്കു എത്ര വേഗം സാധിക്കും. തോന്തു കുളിക്കാൻപോകുന്നതും കാര്യത്തു ഇട്ടുമും ആ പട്ടിവാതിലിന്റെ അട്ടക്കു എത്ര സമർത്ഥത്തും നില്ക്കുന്നണാകും. നമ്മുടെ അധിക്കരണക്കാരന്നേല്ലോ എന്ന കരുതി ഇഞ്ചുമാത്തിന്റെ ലോഹംത്തിനും തോന്തു എത്രിരാധ്യാനം പറഞ്ഞതില്ല. എന്തിനു പറയുന്ന ഇഞ്ചുമാത്തിന്റെ ഭാഗം മുള്ളു. എനിക്കുഞ്ചുമും പറഞ്ഞതെതെ ചൗന്തം ലജ്ജകൊണ്ടു പുരാത്തു പറയാൻ സാധിക്കുന്നില്ല.

തൊന്തർ ഒരു പെണ്ണം സംബന്ധം കഴിക്കാത്തവളം അല്ലോ? ഒട്ടവിൽ ഒരു രാത്രി തൊന്തർ എൻറെ അറയുടെ വാതിൽ അടച്ചപ്പോൾ ഇള്ളേശ്വരത്തെ എൻറെ അറയിൽ കണ്ണിട്ടു തൊന്തർ അവരെന്നു പോയി. എങ്ങിനെ കടന്നത്തി എന്നു എനിക്കു പറവാൻ സാധിക്കുമ്പോൾ. തൊന്തർ നിലവിളിക്കാൻ നോക്കിയപ്പോൾ ഈ നിജീഷ്വരൻ ഒരു വഘിയും കൂടി എൻറെ കൂടിയും കൂടിയും അഞ്ചു മറിയിൽ പോയി എൻറെ നീ പരംതരകൊണ്ടു അങ്ങേ മറിയിൽ പോയി എൻറെ ശിക്കാർക്കുതിയും എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു അവിടെ കുടിയവ കൂടു കാണിയുംകൊണ്ടു) ഭിണ്ണിപ്പോയാൽ എൻറെ കഴുതത്തോ കുമുമ്പും തിരുനാവായിക്കാണ്ടിരെ പിടിച്ചേരുാൽ സത്രംവേ യും. ഒരു പെണ്ണായിപ്പിരുന്നവരം എടുത്തവയും. തേജസ്സേയും. കൈ മഞ്ഞാദക്ഷാരാബന്നു കരഞ്ഞുപരംതരപ്പോൾ “ഗാന്ധി പ്രമാണ്യും കഴിവുതുണക്ക—രാജപ്പികന്നൂജനമാട്ടു പണ്ണും” എന്നു മററം ചില പ്രമാണങ്ങൾം പറഞ്ഞുതുണ്ടു എന്നു അട്ടത്തെ തീയതിയിൽ തന്നെ ദ്രാവകമായി സംബന്ധം ചെയ്യുകുന്നതും ഒപ്പമാണു ചെയ്യും ചെയ്യും ഹു സാധുവായ എ യുകൊന്തും അമുന്നു ഒപ്പമാണു ചെയ്യും ചെയ്യും സമാധാനിപ്പിച്ചതുണ്ടും. ആനിക്കരെന്നു പറമാ നീ സമാധാനിപ്പിച്ചതുണ്ടും കൂടു ഇനി നിജസ്ത്രിപ്പാവയും തുമം മാത്രമല്ല അറിഞ്ഞുകൂട്ടു ഹനി നിജസ്ത്രിപ്പാവയും കുടി എൻറെ മാനം രക്ഷിക്കാൻ തക്കവണ്ണം ഈ സംബന്ധം നടത്തിത്തുരുണ്ണം” എന്നു എക്കിട്ടു കുറേ ഉച്ചത്തിലും ജാസ്തിയായും ഇട്ടുകൊണ്ടു കരഞ്ഞു പറഞ്ഞു. “ഹതില ഡിക്കം ചുന്നരെന്തോടു കൂടുകും.” ഫീപ്പുവരാമാക്കംതുടി തോന്തരാന്ത ഹു. മാതിരി കരിക്കുവുകൾ നരകത്തിലുംകുടി മതിയായ ശിക്ഷയില്ലാത്തവണ്ണം ഭക്ഷണങ്ങളായ ഹങ്കുട്ടു ചെട്ടുകുട്ടകൾ പെശാവിക്കുവുലിക്കിലും കൂടി ഉണ്ടു

ചൊണ്ടാത്ത നിന്ദ്രാജാളിയ അസ്ത്രവചനങ്ങൾ എന്നാട്
ലധികാരിക്കാൻ നീംവത്തരണം കൂടി നിന്മിച്ചുപോരകാഡി
നാ നില്ലരജാളിയ നണ്ണക്രൂജങ്ങൾ, ഇംഗ്ലീഷ് നിർല്ലജം
പ്രസ്താവിച്ചതു കെട്ടപ്പൂർണ്ണം “സപ്രഭാ മാ, മായഞ്ചാ,
മരതി ഭാനിഞ്ചാ” എന്ന മട്ടിൽ ആദ്യത്തുകാവപ്പു സന്നാംകൾ
ടിമപ്പുട്ടുപോയ തൊൻ ഒരു മാതിരി ഭോധംകരാതെ
അവിടെതന്നു നിന്ന്. ആ മുഖം കൊള്ളാവിയിൽ
നിന്ന് ഇതു മാതിരി വൊറത്തരജൂലീലും മരറാതു ഏ
റപ്പടം. എന്ന എത്തു പററിക്കലാണ് പററിച്ചതു്.
തൊൻ മുതാക്ക നിശ്ചയിച്ചും എന്ന ആർ പിശ്ച
സിക്കം. നിങ്കോപ്പിയായ എന്ന മുഖരാക്കെ വണ്ണിച്ചതാ
ണെന്ന പാതയാൽ എന്നോടാക്കി കോപം ഇനിക്കാതി
രിക്കം. “മുതാക്ക കെട്ടിരില്ല സുഖരംപിശ്ചേരു! നിങ്ങൾ
എത്തു പറയുന്നു” എന്ന ഗോപാലവന്നനായൻ മോഡിച്ച
പ്പൂർണ്ണം, മുതാക്ക സഹിച്ചു മെരുംകൊണ്ട കററം സ
മ്പതിച്ചവഴന്പ്പൂർണ്ണം മുഖാക്കളിവാൻ എനിക്കെ മനസ്സ്
വന്നില്ല “മുഖം പറഞ്ഞതു തുലം ചൊളിയാണ്.
തൊൻ മുഖിടെ മുന്ന നടാടെ വരികയാണു്” — മുതുംനോ
ളം പറഞ്ഞപ്പൂർണ്ണം കോപംകൊണ്ട കൂറി കാണാതെ ക
ലഞ്ചിനംതുചായ ഗോപാലവന്നനായൻ എന്നെന്നു ആ ശീ
ക്കാർക്കന്തി നെന്ന കരുംബാക്കി. “കഴും! നിന്നും കഴുതു
തൊൻ വകയുള്ള കളിയും. മുന്നാം രാത്രി നീ ഓട്ടപ്പൂക
നാതുക്കുടി എന്ന കണ്ണിട്ടിംഗ്സ്? എന്നും പറഞ്ഞു എന്നുറ
നേരം കത്തി റാജിച്ചെപ്പൂർണ്ണം “ശാദ്യേ! എന്നുറ തെന്നാ
വിനെ കൊല്ലുംതെ” എന്നും പറഞ്ഞുംകൊണ്ട ആ ഭേദ
കാളി വള്ളി എന്നുറ അരികെ, തൊൻ ശരംപും ചെറപ്പും

കൊണ്ടു തെട്ടുമാറു, വന്നനിന്നു ശ്രാവാലൻനായങ്ങൾ കുറീയനിന്നു ആ കത്തി പിടിച്ചുപറിച്ചു മുരു എറിഞ്ഞു. ആ ലഹരിയിൽ അവളുടെ കട്ടാരംഫോലയുള്ള ദാസ്യം കൊണ്ടു എൻറെ വലത്തെ ഗണ്യത്തിനേലോങ്കും ദാദേശ റൂ ഫോരേഷാഴക്കിരുന്നുണ്ടി. (പിന്നീട് ആ മരിവും ഉണ്ടാക്കി അവരുടെത്തിനാലും ദാരിയും എഴുഫുത്താരതീത്മസ്സാനു വും വെണ്ണിവനിങ്ങനു എന്ന കാര്യം മുത്തുകംസൂക്ഷ്മനിയ മാണം) “ബാരോദത്തിൽ ബാരോമാതിരി സ്കൂളിക്കളാടാനു” കയ്യും” എന്ന ചിലയും, “കാര്യം ഇതുതേരം എന്നതിനു പ്രോത്സാഹിപ്പേ, ഈ നിലയിൽ ഒരു സാധ്യസ്കൂളിയെ വജ്ജിച്ചു വദ്ധിക്കുന്നതു പുഞ്ചലാക്കം ഉചിതമല്ല” എന്ന ചിലയും, “നാഡിത്തനെന്ന സംബന്ധം നടക്കുട്ട്” എന്ന ചിലയും “എന്താ പിശേഷി! ഇനി അതാള്യും വെടിപ്പും” എന്ന ചിലയും “സംബന്ധം വഴിപ്പേട്ടനിലെല്ലക്കായി ഈ നീവൻറെ രക്തഃകൊണ്ടു എൻറെ വീടിനുവരിയ കൂട്ടം ഞാൻ കൂടുകിക്കളിയുന്നതുണ്ട്” എന്ന ശ്രാവാലൻനായങ്ങം അട്ട ഹസിച്ചപ്പോറി, എല്ലാറിനും വഴിപ്പേട്ടതെ തടിഞ്ഞാ ശിച്ചു ഫോരാൻ നിർത്തുമാറ്റില്ലെന്നു കണ്ണു “നിങ്ങൾക്കും കൈ സമ്മതമാണെങ്കിൽ എനിക്കും വിരോധമില്ല” എന്ന തൊന്തരം “സ്വപ്നവിഷയവസ്ഥേനു” ചായേണ്ണിവനു. ആ പത്തു വലിച്ചിട്ടു ലക്ഷ്മീക്കട്ടിയെ അവിടെനെങ്കും കാണും, നിണ്ണാണിയെന്നില്ല. ഇതുതേരാളിം കുഞ്ഞപ്പുംകരം സഹി ശ്രീകൃഷ്ണക്കട്ടിയോടും വാദത്തം വിട്ടുകൂട്ടിയാതെ നിന്നു എന്നു വദ്ധിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ അവളുടുക്കി പുക്കു കൊണ്ണിയനിരിക്കും എന്ന വിചാരം എൻറെ മമ്മദാരം തോറം കട്ടാരക്കുണ്ടുകുത്തിപ്പുണ്ട്. ഔദ്യോഗിക്കരാണും

ചെയ്യുന്നതുവന്നാണെങ്കിലുംകൂടി രഹംക്കണ്ട ദ്രാഹം ഉണ്ടാക്കുന്നതെന്ന വിചാരിച്ചു നടക്കുന്നവന്നാണെങ്കിലും കൂടി മുൻകളുടെ മാനം രക്ഷിപ്പാൻ സർവ്വാം സന്നദ്ധനാക്കുന്നവന്നാണെങ്കിലുംകൂടി ബാക്കിയുള്ളവക്കാക്കു വെറും നീചവരം, തെമ്മാടിയും, തുച്ഛം ചുപ്പം ധർന്മാശാഖന്നു തോന്തിപ്പോം അവിയത്തിൽ തൊരം എൻ്റെ പേടിയും, മോഗവും അതിന്റെ മുംതിയും എന്നപോലെ എൻ്റെ ഭവനത്തിൽ എന്തിച്ചേരുന്ന്.

“ആകാശവൈദം അമ്മിത്തിങ്ങളും” ഉണ്ടാവാൻ പാടില്ലാതെവയാണെന്ന് ഇന്തി തൊന്ത്രങ്ങിനെ വിശ്വസിക്കും. ലക്ഷ്മീക്ഷ്മിയായ തനാം വെറും ഒരു ക്രപ്പിക്കുകയായിരിക്കു മെന്ന ഒരുരേഖകിലും വിചാരിച്ചിരുന്നോ? ആ സൗഖ്യാശ്രൂഢിയാം ഇന്തി മാതിരി വഞ്ചനയും ചെററത്തരവുംകൊണ്ടു നിരഞ്ഞവഴിയുന്നതാണെന്നു എങ്ങിനെ കുറയും? അവ യാ! “അംഗനാജന്നേതാളം ഭിന്നുംലി മറബക്കുള്ളു” അവ മുട്ടെ അന്നാതെ കണ്ണിൻതുള്ളി കണ്ണിട്ടുപ്പേരും തൊന്തി അല്ലി തെരുപ്പോയതു. ചെണ്ണുജോളുടെ കണ്ണിൻതുള്ളിപ്പോലെ ഇതു വിശ്വാസയോഗ്യമല്ലാതെ ഒരുത്തരം ദ്രാവകം ഭേദിയിൽ കണ്ണുകിട്ടുമെന്നു നിങ്ങളായം വിചാരിക്കുണ്ടോ. അവക്കു വേണ്ടുന്ന സമയത്താക്കു അതു പുറത്തു മാടിക്കാനും സാധിക്കും. ആളുകളെ മയ്ക്കാനും, കാപട്ടും മറക്കാനും, കററം കററമപ്പെന്നാക്കി സമയത്തിക്കാനും, ഇന്തുള്ളിനിൻ പുറത്താക്കുന്നതു കുടാതെ ഉത്തരം മട്ടിയാലും കുള്ളുത്തരം കണ്ണുപിടിക്കുവെച്ചും ഇന്തി നിരീന്റെ പ്രവാഹം തന്നെയാണ് ഇവർ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു. ചെണ്ണുന്റെ കണ്ണിൻ പോലെ കുള്ളിലക്ഷ്മണം തിക്കണ്ടതുനു കണ്ണകളുടെനിന്താടി

ലില്ലുന്ന നിങ്ങളോക്കെ ഉറപ്പുകവിക്കൊട്ടവിന്. കരയും പെണ്ണിനേയും ഉംഗുന സപ്പുചതയും ഏകിക്കലും വിംഗ് സിക്കയ്ക്കു. തൊൻ അനുഭവംകൊണ്ട പറയുന്നതാണ്. ലക്ഷ്മിക്കട്ടിഖാണ് ഇന്തത്തോം എനിക്കെ നല്ലവള്ളും മനസ്സിലാക്കിത്തന്നു. അവളുടെ, അതുണ്ടം തിരിഞ്ഞെന്നു കാണുന്ന അതു അസ്ഥാനത്തു വളരുക്കു ഒരു സംബന്ധമാരനു ഉണ്ടാക്കാൻ പ്രയോഗിച്ചു ഒരു സുതും തന്നെയോ ഇതു? അവധിക്കുവെണ്ണി മരിക്കാനംകൂടി ദൈക്കമായ പ്രാണ ദാരു ഹിതനായിരുന്ന എന്നു ഇണ്ടിനെ ഒരു കുടകിലാക്കാൻ തക്കവള്ളും ദയയും അനുകൂലയും അവധിക്കു ഇല്ലാതായി പ്രോഡപ്പോ. എൻറെ പദ്ധതിയും എൻറെ അഭിമാനയും ആവലും കണക്കുവെക്കാതെ ഇണ്ടിനെ ചവിട്ടിത്തേച്ചു അഭിമാനം കൂടിയും ശംഖംഗംകൊണ്ടും കളിഞ്ഞതേപ്പോ. മാനംഗംകൊണ്ടും ഇച്ചുംഗംഗംകൊണ്ടും എന്നു പല്ലുക്കിച്ചു. തൊന്തരം എൻറെ പേടിയും, പണ്ണി തൊൻ പല്ലുക്കിച്ചു. തൊന്തരം എൻറെ പേടിയും, പണ്ണി തൊൻ അവൻറെ വിനയവും എന്നപോലെ വളരെ ശരിയും നേരം ചുലത്തി. ഇണ്ടിനെ കളിംമടച്ചു കണ്ണിതു യും നേരം ചുലത്തി. തൊന്തരം ദിനിയിൽ ദാരുരോ വനപോ തേനോടെ ദിനിക്കതിയുന്ന തൊൻ ദാരിയിൽ ദാരുരോ വനപോ ലെ തോനി. കളിംമിച്ചിച്ചുപ്പോറും മാമഹാസംകൊണ്ടും മനോധാരിനിയായ ലക്ഷ്മിക്കട്ടിയുടെ സ്വന്തുചും എൻറെ അടക്കക്കു വന്ന നില്ലുന്നാരുക്കുണ്ട്. കോപംകൊണ്ടും സ്വല്പകൊണ്ടും സഹിക്കുവരുത്തുതു പാരവശ്ശും പിടിച്ചെപ്പട്ട തൊൻ “കാഗയാലയിൽനിന്നപോകും, ഇവാൽ ഭേദഗംഗയിൽ” എന്ന ക്ഷേമന്റെ നാട്രുതോടെ എഴുന്നേറു അവളോടു എന്ന ദക്ഷയന്റെ നാട്രുതോടെ എഴുന്നേറു അവന്നു. “വീട് എൻറെ വീടിനിന്നും പുറത്തുപോവരും പറഞ്ഞു.

താഴിക്കം എന്ന വിവരം ജേരുംഗില്ലോ? എന്തിനാണ് ആശുപ്പു! കോപിക്കന്നതു വാസ്തവമാക്കു എന്ന് ജേരുംഗു എന്ന ഉണ്ടത്രിക്കാം” എന്ന ചിരിപൊട്ടംവിധാനിൽ പറഞ്ഞുംകൊണ്ട് അടച്ചരുത്തിനായിരുന്നു ഒരു ക്രാനുലഭമായ, ഒരു ധിക്കാരമുള്ള ധിരം അലക്കുമായി അനുസരിക്കുന്നു. “നിങ്ങൾ എന്നു രക്ഷിക്കം എന്ന വാദത്തം ചെയ്തില്ലോ? ആ വാദത്തം നിറവേററിത്താനുത്തിൽ എന്നിക്കം നിങ്ങൾക്കം ഒരുപോലെ സന്ദേഹം വേണ്ടായോ? നിങ്ങളുടെപ്പോലെ വാക്കിനു വിലയുള്ള ഒരു പ്രത്യഷ്ഠനും എന്ന് കണക്കിലില്ല. ഞാനാണ്” നിങ്ങളെ വിളിച്ചുവരുത്തി ആ മുറിയിൽ മുരുതിച്ചുതു് എന്ന പറയാനുത്തു് ആതു് നന്നായി. അല്ലെങ്കിൽ എന്ന് അമാന്തരത്തിലായിപ്പോകമായിരുന്നു. നിങ്ങൾക്കു് പാട്ടജീവിക്കുന്നും ക്കണ്ണത്തിൽ നാലിപരവാൻ വേണ്ടി മാത്രമാണ് പലാർപ്പംതന്നെ എന്ന് മുവിടെ ടാടിയത്തിയതു്” എന്നൊക്കെ പിന്നുയും ഒപ്പുമിരുക്കിക്കൊണ്ട്, ജേരുംഗത്തിയടക്ക തെരുവും എന്നു സങ്കല്പിച്ചു കൊണ്ടിം മുറ പിഡിക്കാട്ടാരത്തി പറഞ്ഞപ്പോറു ദോൾക്കാളിച്ചും ദഴുവിം ദഴുവിം തിരിയാതെ നിലാവെളിച്ചുത്തിൽ മുട്ടുകൊണ്ടിരുന്നും പുലിക്കാനുത്തരം കുട്ടിക്കാട്ടാരാണ്. ഒരുണ്ടാനുറ ബൈതുക്കുന്നതിനുവേണ്ടി സ്റ്റോക്ക്കുപ്പുട്ടു ഒരു മുട്ടം വിട്ടി അഞ്ചാണ്. ജേരുംഗും മുഖിയതു്. കാഞ്ഞമൊക്കെ എന്ന് വെടിപ്പായി പാഞ്ഞതു് മനസ്സിലാക്കിത്തരും. മുവിടെ തുടക്കിട്ടുന്ന വരുന്ന അതു ചെറുപ്പുക്കാരൻശൈമരുന്നൊന്നു അറിയില്ലോ? എന്നുന്ന സംബന്ധത്തിനു മുമ്പുതന്നെ അംഗീകാരിക്കുന്ന വലിരും സേവകനായിരുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ

ക്രിസ്ത എന്ന കാണാതിങ്ങാൽ ഒരു ദിവസമെങ്കിലും ഉറക്കം വരിപ്പു. ഇന്നാളോടു റാത്രി എൻറെ കഴുകളെ അതിനു പരത്തുമണിക്കു വീടിൽവന്ന ഗോപാലന്നന്നായർ, പെട്ടെന്ന ദയപ്പെട്ട തുളിപ്പായേണ്ടിവന്ന ശങ്കരമേനവനു കണക്കു കാഞ്ഞുതിന്റെ യട്ടാൽമും അസാരം സംശയിപ്പാ നിടയായിരുപ്പായി. സംശയം പിടിപെട്ടപോരായ്ക്ക് കാല കുമ്മണ അതു വല്ലിക്കുകയും, കുമ്മണ എൻറെ ബന്ധം മുറിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്ന എനിക്കു ഉറപ്പായി. ബന്ധം മറിയുന്നതോടുള്ളിട എനിക്കു അദ്ദേഹം തരാൻ വിചാരിച്ച പതിനായിരം ഉറപ്പിക്കുന്നു സപ്രത്യേകമെന്ന വിചാരിച്ച തോൻ ഭയവും പരിശേഷവും നിമിത്തം വല്ലാതെ കൂടണാി. ഇതായിരുന്ന എനിക്കു നേരിട്ട് വലിയ ആപത്ത്. എൻറെ നേരെ ഗോപാലന്നന്നായർക്കണ്ണായിരുന്ന ശങ്ക നിറ്റുപശം നശിപ്പിക്കാതെ കാഞ്ഞുതിനു ഒരു മോക്ഷവുമി ശ്ലോക കണ്ണതി തൊന്തരം എൻറെ ജൈവ്യുതിയും ദയപ്പായം കണ്ണിപ്പിച്ചിച്ചു. അന്ന ചായുന്നതു കണ്ണതു മരുംരാജാണെന്നും, അദ്ദേഹം വന്നതു എന്നു കാണാനെല്ലുണ്ടും ഉള്ള ഭോഖല്ലും വന്നുപോയാൽ ഗോപാലന്നന്നായരുടെ സംശ ദിവാലപ്പും വന്നുപോയാൽ ഗോപാലന്നന്നായരുടെ സംശയമില്ലെന്നു നിശ്ചായിപ്പാക്കം. അഞ്ചിനെ യം സംശയമില്ലാതെ സമാപ്പിച്ചായിപ്പാക്കം. അഞ്ചിനെ ഒരാളെ കണ്ണിക്കിട്ടുമോ? സ്കൂടികരാഞ്ഞ ക്ഷണം സപാധിന മായിപ്പോകുന്ന നിഞ്ഞഭേദപ്പോലെ ഒരു വലിയ ശ്രദ്ധനു അട്ടക്കശ്ചതനു ഉള്ള പ്രോഡി തന്നെ ഉള്ള വ്യാഖ്യാനം എന്നുണ്ടെന്ന അപബജ്ജ യപ്പെട്ടുന്നു. അധികം വിസ്തൃതിക്കുന്നില്ല നിഞ്ഞഭേദം തോൻ ഉപായത്തിൽ ജൈവ്യുതിയുടെ ദരിയിൽ തകാഞ്ഞവന്നിൽ തത്തുകയും, ഗോപാലന്നന്നായരേക്കൊണ്ടു കണ്ണിപ്പിച്ചിക്കുകയും ചെയ്യപ്പോൾ, ഇന്നാം ഓടിപ്പോയ അരും നിഞ്ഞ

ഇംഗ്ലീഷ്, നിങ്ങളോ ജൈവ്യത്തിയുടെ ശസ്വകൾ മാത്രമാണെന്നും ദഗ്ധപാലന്നന്നായക്കു ഭോല്പ്പംവനു. അതു നിമിഷംതന്നെ എൻ്റെ നേരെ ഉണ്ടായിരുന്ന ക്രൂരകക്ഷാക്ഷ അക്കന്ന അദ്ദേഹത്തിനു എന്നോട് പുന്ന്യിക്കം സ്ഥലമാവും ആരംഭവും തുടർവും തുടിയം ഉണ്ടായി. എന്നു ഇംഗ്ലീഷിനെ രഖിച്ചതിൽ നിങ്ങളും എൻ്റെ നാഡിപരിധാതിരിക്കും. എൻ്റെ ജൈവ്യത്തിക്കു ഒരു തെറ്റാവു സ്വന്ധാല്പ മായതും നിങ്ങളുടെ കയ്യണക്കാണ്ടി മാത്രമല്ലോ? എന്നൊ ഒരു അംഗശ്ശമായും നിർപ്പിക്കാണ്ടി മായും അതു രാക്ഷസി വാക്കി ശരം ചൊരിതെന്തുതുടങ്ങിയപ്പോൾ പുരുഷന്മാരുടെ ചിത്രം പുണ്ണിച്ചതുക്കാറി മുട്ടിവാണുക്കാണ്ടി അബുലക്കുട്ടിടു ചിത്രം വാളി തന്ത്രക്കാറി വരുമാണെന്നു വാസ്തുവദ്ദോധം വന്ന പോയ എം്റെ, ഹാബിനേക്കണ്ണ പക്ഷിക്കട്ടിയേപ്പോലെ തരിച്ചുനിന്നുപോയി. “അതുകൊണ്ട് ജൈവ്യ! എൻ്റെ നേരെ ശംഖിച്ചുതുവേണ്ട നമ്മാളും ഇന്നമുതൽ നന്നിച്ചു താമസിക്കുന്നവരുണ്ടോ? ജൈവ്യത്തിയുടെ അപരാജയപ്പറവി അധികം വിഷാദിപ്പാനില്ല. എത്രയും നല്ല ശീലമാണോ. കോപിച്ചുണ്ട് പില സമയം ഇരിന്നുലക്കുന്നെടുത്തു പാല്ലു കുന്തിക്കഴിപ്പാനും, അരിവാക്കുട്ടിത്തു കഴുത്തു മറ്റപ്പാനും തുടങ്ങുമെന്നല്ലാതെ ബാക്കിയുള്ള സമയത്താക്കു നല്ല ശീലമാണോ. അവൻ കല്പിക്കംപോലെ കേട്ട നടന്നാൽ ആറ്റിക്കും ഒരു സാല്പയുണ്ടാക്കുന്നില്ല.” എന്നൊക്കെ പറിനന്നും മറ്റെള്ളുവരുടെ മനോവേദന കേവലം പുല്ലും കിഞ്ചാണ്ടും, ബാക്കിയുള്ള വർഷ ഇനിച്ചുതു ഇവരുടെ വിനോദത്തിനും സാന്നക്കുന്നതിനും വേണ്ടി മാത്രമാണെന്നു അറിയിച്ചുകൊണ്ടും ഈ അല്ലെങ്കിൽ ഇല്ലാതെ അബുലക്കുട്ടിനും

വരദത്തെ കേള്ളുപ്പാടം കോപാധ്യനായ തൊൻ പെറ്റിക്കും ഒരു ദന്താമത്തെ പ്രാവശ്യം തല്ലിക്കുള്ളിയാമെന്ന ഗജ്ഞിച്ചും കൈണ്ട ചാടിയെഴുന്നേറ്റ അട്ടത്തുണ്ണായിരുന്ന ഒരു വഹിയും വയനാടൻവട്ടി കൈക്കലാക്കി, “അവന്തിക്കും വയിക്കും ദോഗ്രമോ താനവമതി ഭൂഷ്മക്കല്ലുകും നംബു” എന്നും ചോല്ലി കണ്ണ, കുണ്ണ, കണ്ണ എന്ന കല്പജിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടും, “അന്നന്തിന് നടമോടിയോട് പട്ടല്ലിക്കൊണ്ടും” അവരും ചുറ്റേതുകൂടി പാഠത്തുപോയി.

കാലത്തിന്നെന്ന ഒരു കളി നോക്ക്. ദയാഗത്തിന്നെന്ന ഒരു ഗതി നോക്ക്. ഈ കളിവാണിയുടെ കാൽ കഴുകിയ വെള്ളുതന്നെന്ന തീര്ത്തംജലത്തേക്കാഡി പുണ്ണ്യമാണെന്നാലേപ്പു തൊൻ വിഹാരിച്ചിരുന്നതു. ഈ പാവനയെ പരിപാലിക്കാൻ വേണ്ടി ചുണ്ണം ചെയ്യുമ്പോൾ വെടിയാതെ പ്രാണനാഫേ ക്ഷാം വേണ്ടി ചുണ്ണം ചെയ്യുമ്പോൾ വെടിയാതെ പ്രാണനാഫേ ക്ഷാം ക്ഷിക്കാൻകൂടി അയാറായിപ്പുറപ്പെട്ടവന്നേല്ല തൊൻ. ഈപ്പറ്റി സ്വല്പിക്കാൻകൂടി അയാറായിപ്പുറപ്പെട്ടവന്നേല്ല തൊൻ. അവളുടെ സ്വന്തത്തിനു നേരയ്ക്കുംായിരുന്നു എന്ന അവളുടെ സ്വന്തത്തിനു വേണ്ടി ബലിക്കിച്ചിപ്പേണ്ടു? അവരും എന്ന ഇതുതോടും നിസ്സാറനായിക്കുന്നതുവാന്നുതക്കവണ്ണം തൊൻ എന്നു കെട്ട നിസ്സാറനായിക്കുന്നതുവാന്നുതക്കവണ്ണം തൊൻ എന്നു കെട്ട കാൽ, ചെയ്തു? വിഹാരിക്കുന്നോടും എന്നിക്കു സർവിക്കാൻ കാൽ, ചെയ്തു? വിരക്കാണ്ട എന്നിക്കു വെറുതെ ഈ സാധിക്കുന്നില്ല. വിരക്കാണ്ട എന്നിക്കു വെറുതെ സാധിക്കുന്നില്ല. തൊൻ അരങ്ങോട്ടും ഈഞ്ചാട്ടും ബലം പൂം തോന്നിയില്ല. തൊൻ അരങ്ങോട്ടും ഈഞ്ചാട്ടും ബലം പൂം തോന്നിയില്ല. അവസാനം പരിക്കുന്നവനാണ് അപജയം പ്പെട്ട നടന്. അവസാനം പരിക്കുന്നവനാണ് അപജയം പ്പെട്ട നടന്. അവിവും വർ പറഞ്ഞുകെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ വരാത്തവനേന്നു അവിവും വർ പറഞ്ഞുകെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ വരാത്തവനേന്നു അവിവും വർ പറഞ്ഞുകെട്ടിട്ടുണ്ട്. തൊൻ രാഞ്ഞുപേടിയും പുംക്കാണ്ട ചുക്കത്തുരുട്ടുണ്ട്. തൊൻ രാഞ്ഞുപേടിയും

ഇന്ത്യൻ അവന്റെ വളരും എന്നഫോലെയും, വിശ്വവും അവന്റെ ചക്രവും എന്നഫോലെയും, ഉത്തരവാക്കംവ ണ്ണം ഉപജപലിച്ചതുടങ്ങി. തൊൻ ആ വീടിലേക്കെ ബാനം ഫോലെ ഒരു പാളിയിൽപ്പാത്തു. കോലംമാറിൽ എന്ന കാലഘേപ്പാദം കോലാക്കിയിനിനിന്നുന്ന ഈ രണ്ട് സഹ്യങ്ങൾ കൂടം, ഗരുഡനെക്കണ്ണ നൃപ്പാജൈപ്പോലെ നേരു നട്ടുണ്ടി. മുരിയംകൊണ്ട് അടിത്തൊട്ട് മട്ടിവരെ വിറയ്ക്കുന്ന എൻ്റെ മനോധിച്ചരം ഈ മംതിമി റിടിവെട്ടംവണ്ണമിക്കുന്ന ശശ്രമരവുരുചയും പുറത്തുകൊണ്ടുണ്ടി. “ചെററുകഴു! വേശ്യകഴു! മദംകൊണ്ട് മതിമരന്ന ചപലകഴു; ഭേദം കൊണ്ട് കലംകളുത്തെ കടിലകഴു! എന്ന നിങ്ങൾ ആരുരുന്ന മനസ്സിലാക്കി. മനോവിനോദനത്തിനു വേണ്ടി മരനാടായ ശ്രവിടെ വന്ന ജാതിദ്ദേശവും നിമിത്തം കെ.എസ് റംപിള്ള എന്ന മരപോരാട്ട ഇതുവരെയ്ക്കും ചോല്ലിയാ കും കഴിച്ചിരുന്നു കെ.സുഖുവമഞ്ചൻവാനാൻ മാത്രമായ എന്നയുണ്ടാ നിങ്ങൾക്കു പിടിക്കാൻ കിട്ടുന്ന.” എൻ്റെ നാവിത്തിനു പുറപ്പെട്ട ഈ ഗ്രഹമാനും നെന്തിൽ തന്റെ ചുപ്പോദി നാണ്ഡും നെന്നരാശ്രവുംകൊണ്ട് ഇതു രണ്ട് പീരപ്പള്ളംകളും നിലയില്ലെതെ നട്ടംതിരിഞ്ഞു. “നല്ലതു സാരേ! നിങ്ങൾ സംബന്ധം കഴിപ്പാൻ ഉയ്പെട്ട രാജ്യം വിട്ടാലോ എന്ന ശക്കിച്ചിട്ട് നിങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ താനം വന്ന ഒരിച്ചിട്ടാണ്ടായിരുന്നു. ഈനും രാവിലെ ലക്ഷ്മിക്ക്ഷേത്രി പറവുത സകല കാഞ്ഞങ്ങളും തൊൻ കെട്ട്. നിങ്ങൾഎൻ്റെ അപരാധങ്ങൾ മാപ്പുക്കണം” എന്ന അപ്പോദി എൻ്റെ പിന്നാലെ വന്നരേക്കുറയും ഗോപാലൻനായിരും പറവതുകു

ക്ഷേപാർഡ്, മരഹായ ഗുവമാനുവും മാറ്റത്വവിശ ഇംഗ്ലീഷ്
വാദവനക്കാരിനികളും ചളിക്കിലെ മീൻപോലെ ഉഴന്ന.
ക്രിസ്തീണിച്ചിയു ജൈവജീവിയായ ഭക്ഷി, ഭോക്തകാണ്ട രാഹപാ
നന്നയായി മേഖലാട്ട നോക്കുന്നതും, ക്രിസ്തീ അടച്ച അന്നജ
തതിയായ ജൈവി, ലജ്ജകൊണ്ട രക്താനന്നയായി കീഴോട്ട്
നോക്കുന്നതും, കണ്ണപ്പേംഡം തൊന്തം എൻറെ പേടിയും
പുരും അതിന്റെ വാസനയും എന്നപോലെ അത്വോളിമാ
മോബിയു.

കെതി

മരറായ നോട്ട്.

നമ്മരു കാദി വലിയവരോട് നമ്മരംക്ക തോന്നന്ന ദൈവക ആദരവിന്നറയം വിശ്രാസത്തിന്നറയും കടപ്പും കൊണ്ട് എല്ലാത്തിൽ ഇനിയ്ക്ക് നാ ദൈ തീയാണ് കെതി. ഈ തീ മനഷ്യവുഡയത്തിൽ സംഗ്രഹം കൂതിക്കാണ്ടിരി കേണ്ടതാണെന്ന തെററവരാൻ ഇനിമാത്രം അവരുടെ തെററാന്ത പിന്നും കളായ സേവകമായം ഫലാശിച്ച കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കെതിയീന്നു എന്നായിരം ജനംകൊണ്ട് മുക്കി കിട്ടുകയില്ലെന്നാണ് ഇവരെക്കു സിലംന്തിക്കുന്ന തു. ഇതു എത്ര മതക്കാരുടെ ശാരൂമാണെന്ന ഗ്രഹിപ്പാ നാഗുഖമജ്ജവർ മുക്കിയിവേക്കത്തിൽ തിരഞ്ഞെടുന്നോക്കുന്ന താണ് നല്ലതു. മുക്കി എന്നത് ദൈവക തീയാനമല്ല. എത്തുതന്നെയായാലും വേണ്ടിപ്പു, അതു കിട്ടുന്നമെങ്കിൽ കെതി കൂടാതെ കഴികയില്ല. കെതി വേണ്ടുന്നവേച്ചാലോ, എന്നായിരുത്തില്ലോ അധികം ജനം നമക്ക ഭ്രിയിൽ എടു കേണ്ടിവരികയും ചെയ്യും. ഇങ്ങിനെ കേടംകുംബവാദം പലഞ്ചം ഭയപ്പെട്ടി പോകാറുണ്ടായില്ലും തോൻ ലവശലയം നട്ടാണെന്നില്ല. വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ ഇതു ദൈ ചീതു അ റബുമായി എനിക്ക തോന്നന്നില്ല. ഇതു ദൈ അനംകൊണ്ട് ലക്ഷ്യത്തിലെവരോഗരിപോലും, കാണേണ്ടതു കണ്ണിട്ടും അ റിയേണ്ടതു അറിഞ്ഞതിട്ടും ചെങ്കുണ്ടതു ചെയ്തിട്ടും ഇല്ല. മ ഉയാളരാജ്യംതന്നെയാണ് എന്നെന്ന അനംകൊണ്ട് ചുണ്ണിച്ചു

പോയ ദിക്ഷക്കില്ലോ, ഒരു രാജ്യം മഴവനും എന്നവണ്ണാ എറനാട്ടിലെ ലമ്പളസ്ഥലവുംകൂടി ഇതുവരെ ഞാൻ കണ്ണി കില്ല. അംഗത്വാർഹി എന്നേക്കാരം മനേ കൂദായു വടക്കേ ഇന്ത്യയിലെങ്ങാൻ കിടക്കുന്ന ഗ്രന്ഥം, ബുക്കാർഡുൽഡുക്കെ ലിംഗർ ജൂഡേക്കരക്ക കിടക്കുന്ന ചില ബാധകാരം മറ്റൊരു മാനും. ട്രേവാക്കേരത്താട്ടോക്കുവോരം മലയാളം എത്ര ചെറുതാണോ. അതുംകൂടി കാണാതെ ഞാൻ ഭക്തി കൊണ്ടു ഇതുവേഗം മക്കി സന്ധാരിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ ബാ ക്കി ഭാഗങ്ങളില്ലോ എന്ന കാണം. അതുകൊണ്ടു ഭക്തി എന്ന കാഞ്ചം മാത്രം എനിക്കു വേണു. ജനമോ, കുള്ളുകടി യൻ തന്നെറ ഇഷ്ടപ്പാണീയങ്ങളുപറ്റി പറഞ്ഞവോലെ, എത്രയെക്കിലുമാവാം. ഏതെല്ലാം ദിക്കിൽ എനിക്കു ജനി കാണണ്ടു. ദരിക്കൽ പരമ്പരാസുകോടിപ്പരനായി ജനിച്ചു കൈ നല്ല പാരിസുകന്നുകയെ വെളിക്കിക്കുന്നു. ദരിക്കൽ തുക്കി സുഖത്താനായി ജനിച്ചു ഗോഷ്യും ശ്രദ്ധാന്വയം അന്നാട്ടിനിന്നു നിത്രം ചെയ്യുന്നും. മരഹാരിക്കൽ സപ്രീഡുസർവ്വാദിൽ ജനിച്ചു, 14000 അഞ്ചി മീതെങ്കിലും ശാന്തതടാകങ്ങളിൽ ചുണ്ണബിട്ടു വിനോദിക്കുന്നും. പിന്നെ ദരിക്കൽ ഇംഗ്ലീഷിലെ പ്രധാനമന്ത്രിയായി ജനിച്ചു, ഇന്ത്യ കിലെ ജാതിവ്യത്രാസം, സതി എന്നവോലെ അദ്ദതിവരു നാികളുംവാൻ കൈ വകയ്ക്കുകൂടി ഇന്ത്യൻശിക്ഷാനിയമന്ത്രി കു ചേക്കുന്നും. ഇതു വക്കാനുംപരം കൈ ജനമകാണ്ണാനും എനിക്കു സാധിക്കുമെന്ന തോന്നുന്നല്ല. ഭാഗ്യവായു വിഷ്ണുവിക, ഇന്ന് ദിവ്യാഭവന്നും മതവായ സാങ്കുമികരോ ഗണങ്ങളുംവോലെ ഭക്തിരോഗം എന്നു ബാധിച്ചിട്ടില്ല. അത്രല്ലായിരുന്നു എക്കിൽ ഇതു ജനമന്നോട്ടുകൂടി എന്നും

മറ്റ് ജനങ്ങളിലും ഒരു പ്രോക്രിയയിൽനിന്നും. അതു, എനിക്കു സഹിക്കവയ്ക്കുന്നതു ഒരു സങ്കടവുമായിപ്പോക്കമായിരുന്നു.

ഒക്കി ഒരു ദിവസം സദാചാരമെന്നാണ് “പലതും പറയുന്നതു. എന്നാൽ ഒക്കി ഒരു ദിവസം സാംക്രമികരോഗമെന്നാണ്” എനിക്കു തോന്നുന്നതു. ഈ രോഗത്തിന്റെ ഒരു നിംഫാനം എഴുതാൻ നോക്കുവോടു അതിന്റെ ലക്ഷ്യം അഡി പല ജാതിക്കാർഷിം പല ജാതിയാണെന്നു കണ്ടു മനോഭ്യർമ്മില്ലാതെ മെരുനമവലംബിച്ചേരുക്കാമെന്നറിച്ചപ്പോൾ എൻ്റെ അല്ലെങ്കിൽ “വിളുനമസ്താരം” ചെല്ലാൻ പാട്ടപെട്ടുന്ന ചില ശ്രദ്ധാഖ്യവന്പരാശ്രാം അവസരം കിട്ടാതെ പോകമെന്ന ശക്തിച്ചിട്ട് എനിക്കു മിണ്ണാതിരിപ്പാൻ മനസ്സു വരുന്നില്ല. നവീനശാസ്ത്രസിലാനമായ അപാരമായ പാരാവാരമെന്നെന്നാറിയാതെ ക്രമമണ്ഡുക്കുന്നെന്നു വന്നാൽത്തുടർന്നിട്ടി, തൊൻ അഭിപ്രായംകൊണ്ടു എനിക്കു നിന്നു വൃത്താസപ്പെട്ടുന്നവരെ, അല്ലെങ്കിൽ വിളിച്ചുനിന്നിക്കുവാൻ തക്കവല്ലോ. അസാരനോ അപരിഷ്ഠത നോ സർജ്ജിതെന്നെന്നു ഭാവമുണ്ടുവനോ ആഞ്ചേരി മുത്തുവരെ അതുവരുതും പറഞ്ഞതിട്ടില്ല. അതു ക്ഷമവുമല്ലാതെ അന്തിമ ഒരു എന്നു എന്ന വാധിക്കുന്നവോ അനും കുതിരച്ചുമട്ടികൊണ്ടിട്ടുള്ള നിരന്തരമായ പ്രധാനവും കുടി ഒരു ലഘുവായ ശിക്ഷയായിട്ടു തൊൻ കുതിരുകയുള്ളൂ.

ഒക്കി എങ്ങിനെയാണ് “നാം പ്രാഥിപ്പിക്കുന്നതു. എന്നാണ്” നാം പ്രഭ്യാഗിക്കുന്നതു. എന്ന ചോദിച്ചുവരുന്നതു “മരിരാനിനുമല്ല. ഈ ശപരാന്റെ പ്രീതി സവാലിക്കുവാനാണ്” എന്ന എവക്കും ക്ഷണം ഉത്തരം പറയാം. ഒക്കി

യുടെ അടിസ്ഥാനം ഇംഗ്ലേഷ് രാജാണ്. ഇംഗ്ലേഷ് കുർഖിൽ കെതിയില്ല. ഇംഗ്ലേഷ് രാജാണ്. ഇംഗ്ലേഷ് എങ്ങിനെ ഉള്ള വന്നയിട്ടാണ് മനസ്സിലാക്കിട്ടുള്ളതു. നമ്മുടെ നാട്ടകായടെ കെതിമാർക്കു തതിലുള്ള നടപടി കാണാവോടു അധിവരാനാം ഇംഗ്ലേഷെന്ന വാസ്തു വന്നെടുട്ട അതിതിയിൽ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കേന്നോ എന്ന സംശയിക്കേണ്ടി വന്നിരിക്കേണ്. സർക്കാരെൻ്റ്, സർവ്വാപി, സർസാക്സി എന്നാക്കേ ഇംഗ്ലേഷെൻ്റെ പത്രാധികാരം എന്നല്ലാതെ ആ സംഘടനകളിലെവാക്കേ അന്തർവിച്ച സാഹത്യം മികച്ചവയും ഗ്രഡിച്ചിരിക്കേന്നോ എന്ന തൊന്ത്രം സംശയിക്കേണ്. മായാ മറയുടെ മറുപാടം ആഗത്തു ഒഴിച്ചിരുന്ന മരണാനന്തരം അദ്ദു ചെല്ലാൻ നോക്കുന്ന പാവപ്പെട്ട മനഷ്യരുടെ പിരട്ടി യും മാടിവിണ്ണു അവരെ ദയവില്ലാതെ ആത്മിയം, ഏകാത്മി യും, കീറിയം, പൊളളിച്ചും ദ്രാഹിക്കാൻ “അനുറദ്ധനോടു” കൊണ്ടു സർപ്പം കാത്തുനില്ക്കുന്ന ഒരു പ്രത്യേക രാക്ഷസം ക്കൊണ്ടാണ് മിക്ക മനഷ്യരൂപം ഇംഗ്ലേഷെന്ന വിചാരിച്ചു നായിട്ടാണ്. ഇതു ഇംഗ്ലേഷെന്ന ബഹുമാനകരമായ ഒരു പാദവിയോ, എന്ന കെതിചീനമാരല്ലാതെവർ ഒന്ന് ആ ഭോച്ചിച്ചുനോക്കേണ്ടതാണ്. ഇതു റഫിതി രക്കിമത്ത ലോചിച്ചുനോക്കേണ്ടതാണ്. ഇതു റഫിതി രക്കിമത്ത നായ ഒരു ആളുവിനല്ലാതെ സർപ്പരക്തനായെങ്കിൽ ഇംഗ്ലേഷെന്ന രന്ന ദയാജീക്കുന്നതല്ല. വാസ്തവം പറഞ്ഞതാൽ പല സരസ നാഞ്ചം ഇംഗ്ലേഷെന്ന ഹാജിനെ ഒരു ആളുവിന്റെ നിലയി ലേ മനസ്സിലാക്കിട്ടുള്ളതു. ഇങ്ങിനെ ഒരു വിചാരം തലക്കിൽ കിടന്നാൽ താന്ത്രാജീവിടെ കാത്തും പററിക്കാനായി ആളുവിന്റെ ദൈവ പിടിക്കേണ്ടവോലെ ഇംഗ്ലേഷെൻ്റെയും സേവ പിടിക്കാൻ നോക്കുന്നു. ചുഞ്ചിപ്പുറഞ്ഞതാൽ ഇംഗ്ലേഷെന്ന

മിരട്ടവാൻ വേണ്ടിയാണ് മിക്കപ്പോൾ ഭക്തി പ്രയോഗി ക്കൊന്നതു. “മിരട്ടക്” എന്ന പദത്തിനു തൊന്തു സകലിലും അത്മം ഉപാധകങ്ങാണ് സ്വാധീനിക്കുക എന്ന മാത്രമാണ്. അമരതതിൽ ഇതു പറഞ്ഞ കാണാനിടയില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് ഈ തൊന്തരനെ ഒരു വ്യാവ്യാമിലും രാമവാര ഒരു യശസ്സിൽ ഒരംശം സവാലിക്കാൻ അമിക്കണമ്പി വന്നതു.

മിലർ ഭക്തി പുറത്തിരക്കൊന്നതു അതും കാണാതെ ഒരു മുക്കിൽപ്പോയി ജപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജപിക്ക എന്നതിന്റെ സാരം പിരപിരക്ക എന്നോ ശമ്പുംബാഡുക്കു, എന്നോ ആ എന്ന്. പദങ്ങളുംകൈ തുതിമശമ്പും ബാഹികളായിരിക്കുകൊണ്ടു തുടർന്നു അതും പിരപിരം അതും കല്പിക്കാമെന്നല്ലാതെ അതും സപതശ്വ ഉണ്ടാവു വരുന്നില്ല. ഒരുവൻ ചല്ലും പടിയിട്ടു ജപിക്കുവോഴും കുടക്കുന്ന മേഖലാട്ടുനോക്കി ഓരി തിട്ടുവോഴും ഒക്കെ ചീല ശമ്പുംബം മാത്രമാണ് പുരപ്പെട്ടു നാരു. കാഞ്ഞും അഞ്ചിനെ ഇരിക്കു, ജപിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഒരുവത്തിനു എങ്ങിനെ പ്രീതിയിണ്ടാക്കുന്നുനു മനസ്സിലാഡാൻ ചെവും വെളിച്ചും നേരിട്ടുണ്ട്. ജപിക്കുന്നമനസ്ത്രം മരറാ യതരം മേരും ഉണ്ടാക്കാറുണ്ട് ജപിക്കുന്നതു എല്ലായം കാണാതെയായിരിക്കുകൊണ്ടായിരിക്കും ജപിക്കുന്നവരാണുണ്ട് വിവരം എല്ലാവരെയും അഭരിയിക്കാൻ തക്കവണ്ണംപേരുണ്ടെങ്കിൽ മരിയും ചില വരകളും കറികളും വലിച്ചുവിട്ടുനാരു. സായിട്ടകാക്കിം പോലിസുകാക്കിം അഭവരവരെ തിരിച്ചറിയാൻ ഓരോ പ്രത്യേകമാതിരി ക്ഷപായം ഉള്ളിപ്പോബെ, ജപക്കാരെ തിരിച്ചറിയാനുള്ള പ്രത്യേകക്ഷപായങ്ങൾ മേലു

റഞ്ഞ വരകളിൽ കുറികളിൽ ആക്കണ. ചിലർ ശ്രീമതിൽ ഖലിച്ചവിട്ടന്ന വരകൾക്കു നല്ല യോജിപ്പുണ്ട്. ഇവരെ കാണബേബാറു പിച്ചുള്ളൊട്ട് പിടിപ്പിച്ച ചില ഏഴുഞ്ഞ പെട്ടികൾ. ഓമ്മിച്ചപ്പോകും. ദേഹത്തിൽ ആകപ്പാട്ട വരകൾ നിറക്കുന്ന മറുചിലയങ്ങൾ. ഇവരെ കണ്ണാൽ, “കരം”വെച്ചു മത്സ്യങ്ങളുപ്പോലെ, നെയ്തിൽ ഇടാൻ നല്ല പാകമാണെന്ന തോന്തിപ്പോകും. ഇവരോടൊക്കെ ആറുശീ ക്കുന്ന മക്കി മനികര ആറിക്കുന്നതും ജനങ്ങളിൽ നിന്ന മോചനം സിലിക്കുന്നതുമായ മക്കി അല്ല ഇവയുടെ മക്കി സുവം കിട്ടുന്ന സ്പർശപ്പോകും തന്നെയാണ്.

ഇതുരക്കാരിൽ വേരു ചിലർ അവധിയും പോ യിട്ടാണു് കാഞ്ഞും പററിക്കുന്നതു. നന്ദിനി കൊടതിയിൽ പോകുന്നോലെയും, കൂളിപ്പാൻ കളിക്കടവിൽ പോകുന്നോലെയും ദൈവത്തു വന്നാണും അവധിയിലും പോ കുന്ന. ഇതും ഒരു ദൈവത്തു ജോലിയായിട്ടു് മാത്രമേ മിക്കവയും കുന്ന. ഇരു ദൈവത്തു പോകുന്ന ചിലർ ദൈവക്കരി വരാറുള്ളു. അഞ്ചിനൊ പോകുന്ന ചിലർ ദൈവത്തിനു ചില കാഴ്ചകളിൽ കൈക്കുളവികളും വെച്ചുപോരാതിനു ചില കാഴ്ചകളിൽ കൈക്കുളവികളും വെച്ചുപോരാതിനും ദൈവത്തുപോരാതിനും. ഇരപ്പാളിശേ ഇട്ടുകൊടുക്കും പോലെ, ഇക്കുട്ടർ ദൈവത്തിനു ധമ്മം കൊടുക്കാതെ പോയാൽ അഞ്ചുമുത്തിനു കഴിച്ചിലിനു അസാധം പുഡിശ്ശു നേരിട്ടുമെന്ന തോന്തിപ്പോകും. ഇത് വക ഗോപ്പി പുഡിശ്ശു നേരിട്ടുമെന്ന കാണബേബാറു ദൈവത്തെ എത്ര താണ നില കളിക്കുകയും കാണബേബാറു ദൈവത്തെ എത്ര താണ നില കളിക്കുകയും ഇവൻ കയറിപ്പോകുന്നതെന്ന ആക്കാണു് മുഹി യിലാണു് ഇവൻ കയറിപ്പോകുന്നതെന്ന ആക്കാണു് മുഹി യിലാണു്? ചിലർ അവധിയിൽ പോയിട്ടു് ദൈവത്തെ ആക്കുന്നതെന്തു്? ചിലർ അവധിയിൽ പോയിട്ടു് ദൈവത്തെ ആക്കുന്നതെന്തു്? സുതിക്കയാണു് വെച്ചുനുതു കരേനേരതോളിം സുതിക്കയാണു് വെച്ചുനുതു. മുഖ്യത്തി കേട്ടിട്ടിട്ടു്, മനസ്സുരേപ്പോലെ ഇരപ്പരനും പ്രസാദിക്കുമെന്ന കേട്ടിട്ടിട്ടു്,

വിചാരിക്കുന്നതു കുറ കടന്ന കള്ളായിപ്പോകുന്നില്ലെ എന്ന എനിക്കൊൽ ശങ്ക. വേറെ വില രസികമാർ സമ സ്ഥാപിക്കുന്ന ശക്തിച്ചുകൊണ്ടും തെറിപറഞ്ഞുകൊണ്ടും അവ്യവസ്ഥയിൽ ചെല്ലുകയും അവിടെ എത്തിയാലോ ദൈവ തേജയും കേവലം വക്കവക്കാതെ കുണക്കിപ്പോരു ശക്തി ചീഞ്ഞു, ദൈവത്തെ കറിനമായി ഭയപ്പെട്ടതി അദ്ദേഹത്തി ഒന്നിനു മരണാനന്തരം സപ്രദാം പിടിച്ചുപറിക്കാമെന്നോ സപ്രദാതെ കൊള്ളുകയിട്ടും കഴിക്കാമെന്നോ വിചാരിച്ചുപോ അനു മരുകൊണ്ട് ജീവനംകൂടും തല്ലു കിട്ടുമെന്നല്ലാതെ ചാക്കവോദം സപ്രദാം കിട്ടുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ദൈവത്തെ വിചാരിക്കുന്ന ഇത് എതിയ റിതിയും ഭക്തിയുടെ ഒരു വക്ക തുറുമാണെന്നു. ഇക്രൂട്ടുടെ ചാരാധനയ്ക്കിനുവേണ്ടി പല തെറിപ്പാട്ടുകളും കെട്ടിക്കൊടുക്കാൻ വില കൊ ടംകളും X X രാഷ്ട്രങ്ങൾ അവതരിച്ചതാണ് “അതിശയ ത്തിൽവെച്ചു അതിശയം. മരിക്കുന്നവേ ആനന്തരലഭയോ കൂടം ചട്ടും തൊട്ടായി സപ്രദാം കിട്ടുമെന്ന പുണ്ണ്യവിപ്പാസ ത്തിനേൻ്തു, വില സരസനാർ, ടട്ടിക്കാൻ പാടുജേളുടേന്തു കൂടം ചട്ടും ഉയരുഡാക്കി നെററിമേൻ പിടിപ്പിച്ചുവരുന്ന മുകാബിലും, മുന്നുലിയാണുന്ന വിചാരിച്ചു വില ചെറിയ കുട്ടികൾ, അത്രാത്തിശയാട നോക്കിപ്പിട്ടുന്നതു ആകും ചിതിച്ചുപോകുന്നതു ഒരു സംഭവമാക്കും. വിലർ, ഉത്തമാംഗം ഒരു പുജ്ഞവാഹിനിയോ എന്ന തോന്നുമാറു തെച്ചിയും ചെന്നുത്തിയും തലയിലണിത്തു, എപ്പും കോഴിയേക്കാറം നെൽക്കിണ്ടു വരുന്നതു കാണുന്നും, നിസ്സംശയമായി ദൈവം അവക്കുട ഭാഗത്തു വാരിയോടെ തുടരികഴിഞ്ഞതുമേഖല തോന്നും.

പാപം മടിഞ്ഞുപോയാൽ സപ്രദാ കിട്ടമെന്ന വി
ഹാരിക്കുന്ന ചില മഹാപാപികൾ തീത്മസ്യാനത്തിനു
എത്രിയ പണവും ചെലവുചെയ്തു പുറപ്പെട്ടു. ഇവരുടെ
കളിക്കാണ്ട് തീത്മം മലിനമാക്കപ്പെട്ടതെ ഇവർ മുല്ലു
രാധിത്തിനുണ്ടില്ല. കളിച്ചാൽ ദേഹത്തിലുള്ള അഴക്കു പോ
ക്കുമ്പുല്ലംതെ പാപം എങ്ങിനെ വെള്ളിത്തിൽ കലഞ്ഞി
പ്പോകുന്ന എന്ന മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. റസവാദിക്കും മുടി ഇ
ങ്ങനെ ഒരുപ്പായം പിന്തുജാം ദൈത്യത്തിലാകയില്ല.
എന്നാൽ ഇങ്ങിനെ ഒരു വിശ്രദാസം പരിപാലിച്ചുപോയ
നന്തരകാണ്ട് കേവലം ഉചക്കാരമില്ലെന്നില്ല. കയ്യിൽ കാ
മുള്ളുവക്ക് കഴിയുന്നേന്തോളം പൂഖം ചെയ്യുന്നതിനു മ
ടിക്കേണ്ട അവസരമില്ലപ്പോറും പാലാറിലോ കാവേരി
കിലോ ചെറു കളിച്ചാൽ മനിയപ്പോ. കാൽം എത്ര ഏ
ഴുതുപുംബാണ്. മാനസാന്തരപ്പെട്ടനാതിലും എഴുപ്പം കളി
ക്കുന്നതാണോ?

വേരു വിലക്ക് ദേശവന്തിനു കളിളിം റാക്കിം കോഴി
യും അടുടം കൊട്ടങ്ങൽ ത്രം സാഭ്യാകയുള്ളിൽ എന്നൊരു
പടിനെതം കാണുന്നാണ്. കോഴിക്കും സ്ത്രീരം പകരം കുറ
ക്കായെയും കുറക്കുന്നേയും കൊട്ടക്കുന്നപതിവില്ല. ദേശവ
നതിനു ശ്രീതി വരത്തുന്നതിനേക്കാറം തജമള്ളടെ കടക്ക
നിന്നുണ്ടാനാണ് ഇതിനേരു ഉള്ളശേമമുണ്ട് വെച്ചു കൊട്ടക്കു
നാതാനാം ദേശവം തൊട്ടുനേക്കാറില്ലെന്ന പച്ചപ്പുമാ
തുമം വെള്ളിവാക്കാണ്. പരിജ്ഞാരം വല്ലിച്ചു ഇക്കാല
ങ്ങളിൽ കളിക്കുന്ന റാക്കിനും മറ്റുള്ളതിനാം പകരം വിടി
യും, ചുങ്കും, വിന്റിയും, സോഡയും, ടിന്റമന്ത്രിയും, പാൽ

കട്ടിയും അകന്നാതായിരിക്കും ഭയാജിപ്പുന്ന വിവാഹം ഇത്രേട്ടും ലേശം കാണുന്നില്ല.

“സംസാര കിംസാരം” എന്ന പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് അര തൊക്കെ ഉപേക്ഷിച്ചു കാട്ടിൽ കുടുന്ന ഒരു വല്ലാത്ത മട്ടാണ് സന്ന്യാസിമട്ട്. “ബാല്പരിശീലേ വിഭ്രകളുണ്ടാണില്ലോ, താ അണ്മായാൻ വിഷയേ സുഖില്ലോ, വാല്പകുകാലം മനിയാണുണ്ടാണില്ലോ, ദേവതനെ ഫോഗാലൊട്ടവിൽ തൃജില്ലോ” എന്ന രാഘവാജാക്കന്നായടു മട്ടിൽ ഒരു യുക്തി കാണുന്നുണ്ട്. സപ്പുനാദികളിൽ തള്ളന്നപോകുന്ന വാല്പ്പുകുലത്തിൽ സംസാരസുവം അനാദിപ്പിപ്പാൻ ശക്തിയില്ലാതെ വരുന്നു. അംപ്പാരം അതു വേണ്ടുന്നവെച്ചു സന്ന്യാസിയായി കാട്ടിൽ കടന്നകുടുന്നതിനു വിരോധമില്ല. അതല്ലാതെ ചുണ്ണംയെ വന്നതിൽ സന്ന്യാസിമട്ടുക്കുന്നവനേപ്പോലെ ഇംഗ്രേസ് രണ്ട് തുണിപ്പിടിപ്പിക്കുന്നവൻ മറ്റൊന്തോ എന്ന സംശയമാണ്. ചിലർ ആത്മനക്കാണ്ടം വഴിപാടുകൊണ്ടം ഒരുവരെതെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നവരാണ്. സംബന്ധിക്കുന്നു കാര്യം ചില്ലറയായാലും ശരി വലിയതായാലും ശരി ആത്മനയേ വഴിപാടു വേണ്ടുന്നവെക്കില്ല. ഇതു രണ്ടു ഭക്തിമാർന്നുണ്ടാക്കുന്ന ഉദ്ദേശം ബാക്കിയുള്ള തുപോലെ വെറും സപാത്മമാണ്. കൂടുന്നാർ അറ തുരക്കാൻ പോകുന്നുണ്ടം ജാരമാർ തെന്താങ്കന്നാരെ കൊല്ലാൻ പോരുന്നുണ്ടാണും തജ്ജംഗിക്കു യാതൊടുക്കുവും തട്ടാതിരിപ്പാൻവേണ്ടി ബഹുഭക്തിയോടെ ഇംഗ്രേസുനു ആത്മിക്കാരനാണ്. ഭ്രമിയെക്കുണ്ടാണെന്നുണ്ടുമാറ്റുക്കിണം ചെയ്തിപ്പിക്കാനും കാലാജീവിയും ഭ്രമിയിൽ അവതരിക്കാനും ചാപ്പുനു ക്ഷയവും വാല്പനവും ഉണ്ടാക്കുവാനും, വ്രാംഗങ്ങളെ ഓരോ

രാശിയിൽ ഓരോ കൊല്ലും നിഡത്തിക്കവാനും മറദമശ്ശി
ഗംഭീരകാഞ്ചണളിൽ ശുല്പവൈക്കണ്ണനു ഇന്തപരനെ പുഴ
ക്കളായ താന്ത്രാജ്ഞരുടുടർന്ന് രജച്ചുക്കാലിന്റെ കാഞ്ചനത്തിനു
വേണ്ടി തൃടക്കുന്ന വിളിച്ചു സൈപരം കൊട്ടക്കാതിരിക്കുന്ന
ആദ്ദേശവകോപത്തിനു കാരണമാകാതിരിക്കുന്നതു ഭക്തയുാ
അടുത്ത ഭാഗത്താനേയുള്ളത്. വഴിപാട് പ്രാത്മനയേ
ക്കാഴ്ചയും കവിതയും ഒരു പ്രധാനമാണ്. ഇതിൽ ഒരു പ്രാഥ
ന്തർ കാഞ്ചനാലുമില്ലെന്നു പറബാൻ പാടില്ല താന്ത്രാജ്ഞ
ജീവനു കാഞ്ചനത്തിൽ തെള്ളുന്നടി ശ്രദ്ധാന്തിവൈക്കണ്ണതിലേക്കു
ഒരു പ്രാഥിപ്പിക്കുവാൻ പ്രതിഫലമായി ഒരു സമ്മാ
നമോ കൈക്കൂട്ടിയോ കൊട്ടക്കാമെന്നും, കക്ഷികൾ ഇരു
സ്ഥാനരോടെന്നപോലെ വഴിപാടുകാരൻ എന്തുക്കുണ്ടോ.
മതയു കളിവുചോക്കായും കളിവിനു തുന്നുനാക്കി മതയു
തിരികയു കൊട്ടക്കുന്നതു പോലിസിന്റെ മുറയാണെന്നുകൂണിലും
അംഗങ്ങിനു തുന്നുനാക്കിയും പോലിസിനു അഞ്ചുള്ളടക്ക
യായി ഓരോ സമ്മാനും കൊട്ടക്കാമെന്നു മതവിന്റെ ഉട
മകൾ വാദാനും ചെങ്കു പോലിസുകാക്കി ആ കാഞ്ചനത്തിൽ
ഉത്സാഹം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതു പോലെയാണ് വഴിപാട്
കുറം ചെടവെന്നയിം ശൗഖ്യപ്പിച്ചു ഉത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതു.
എന്നായും പോലിസുകാക്കി കൊട്ടക്കുന്ന അനുദയാനും
ഒരു പ്രാഥമ്യത്തിനു കൊട്ടക്കുന്നതിവരില്ല. ഒരു ചൂഢക്കാഴ്ച
മെച്ചക്കാണോ, അസാരം പായസം കൊണോ, ഒരു നിറ
മാലവക്കാണോ ചില സമയത്തു ചുട്ട മതികൊണോ വൻ
കാഞ്ചനംകുടി സാധിപ്പിച്ചുപോരാൻ മുൻ വിഭദ്യമാർ
ആക്കുന്നു. കാഞ്ചനം വരുന്നായും ഒരു പ്രാഥമ്യത്തിൽ
നോക്കുന്ന വഴിപാടുകാണും ഇങ്ങനുത്തിൽ ഉണ്ടോ. താഴെ

കേവലം മറന്നോപാധതാജീവനം ദൈവം ദയവുചെയ്യു വി ചാരിച്ചുകൊള്ളിട്ട് എന്ന ഭോധനക്കാണ് അതു സമഗ്രമാ ചിംഗാട്ടാക്കാതു. ഭാഗ്രവശാൽ ഇതൊക്കെ പിരിപ്പിക്കുന്ന കാഞ്ഞംമുന്നാരെ നീഡുകയിച്ചു വഴിപാട് ബാക്കിക്കു വ്യവഹാരം കൊടുപ്പാൻ ഇംഗ്രേസൻ എത്തു നൗദിപ്പട്ടട്ടഃലും ശരീരം കൊണ്ടാരിപ്പ്. എന്നെന്ന് വഴിപാടുകാക്കു! നീങ്ങളുടെ കെടു ശലം കാണാമോബാറം നമ്മുടെ കുടുംബത്തിലേ കുടക്കുന്നം കുടി കതിച്ചു പാദയണ്ണിവരും.

സീക്രിറ്റേറാമണിക്കൂട്ടായ മറു ചില ഭക്തന്മാരുടെ അവസ്ഥയും ഇതു അവസ്ഥത്തിൽ മറന്നുകൂടിവാൻ പാടില്ല. ഈതു വ്യക്തമാക്കാൻ മരുന്നായ കാഞ്ഞവും കുടി എടുത്തു പറയാം. സംസ്കൃതഭാഷയിൽ നല്ലവള്ളിം അറിയുന്നതുകൊണ്ട് മാത്രം ഒരാൾ വിഭ്രാന്തിപ്പുംപ്രായം എന്ന തെററിലുാരണ ഇതു കാലത്തുംകൂടി പോംഗ്രോക്കാതിരിക്കുന്നതു വളരെ അതിക്കു തഥായിരിക്കുന്നു. ഇതു തെററിലുാരണ പാരമ്പര്യത്തിലുായി നില നിന്നാപോരുന്നതുകൊണ്ടു അതു ഭാഷയിൽ നല്ല പരിശോന മാത്രം അരുളിക്കറം താന്ത്രജ്ഞത്തുടെ പ്രഖ്യാപനങ്ങളിൽ അനോവ ശ്രമായി സംസ്കൃതപരഭ്രാംബം കത്തിച്ചെല്ലുള്ളതി ഭാഷയെ വളർച്ച വശ്രമിക്കും; വിഭ്രാന്തി താജിളം വിഭ്രാന്തരാജീവനു തെററായ അഭിപ്രായം ബാക്കിയുള്ള വക്ഷു വിളംബരം ചെയ്യുകൊടുപ്പും എന്ന സംശയിച്ചുപോകും. സംസ്കൃത ഭാഷയിൽ പാണ്ഡിത്യം ഒരാദംക്കരണങ്ങളിൽ അയാറംകു ലോകത്തിലെ അഭനക്കം ഭാഷകളിൽ ഒരു ഭാഷ നല്ലവള്ളി മറിയാമെന്നല്ലതെ അയാറം ഒരു വിഭ്രാന്തരാജീവനു കരിക്കും സിലിക്കുന്നില്ല. സംസ്കൃതം എത്തുനേരാ ശതാബ്ദ്യങ്ങൾക്കും മുമ്പേ ഒരു മാതിരി മുതഭാഷയായിത്തിന്നിട്ടിണ്ടാണ്.

നാല്]

ഹൗ ലയം. ഇങ്ങാണെന്ന പ്രവശ്യം വെറും മായയാണ്. ഇതിന്റെ വകുഗതിയിലും വകുഗതിയിലും ചെട്ടി മോഹി സ്ഥാനാശ മനഷ്യർ പദ്ധതിപാലെ തിരിഞ്ഞെത്തോക്കുന്നു” എന്നൊക്കെ അതുകൂടം വ്യക്തമാക്കാതെ ചില അതെമ്പി പ്ലാതിനു വാചകങ്ങൾ വിളിയി സാധുക്കളായ സാധാരണ റാബ്രഡൈക്കണ്ട്രെ മനസ്സിലായപ്പെടുകാരും, സമതിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഇംഗ്ലിഷൻ സമതിപ്പുകൊടുക്കുന്ന തുടങ്ങോ, ഇതു ബുദ്ധി ശക്തി തങ്ങൾക്കില്ലായ്ക്കു നിമിഞ്ഞം മോക്ഷമാദ്ദേശമുണ്ടിൽ ഒന്ന് തങ്ങൾക്കു അടഞ്ഞെത്തോക്കുന്ന ഏന്ന കമ്പയില്ലാതെ വിചാരിച്ചു പരിത്പരിപ്പു ചോക്കു.

നീംവാലത്തിന്റെ ഉള്ളിന്നെവന്ന കേതനാരിൽ അല്ല ഗണ്യമാണെന്ന വിചാരിച്ചുപോകുന്ന ശാന്തിക്കാർ കാട്ടി മുട്ടുന ചില തൃത്യങ്ങൾ കാണുവോരം ശാന്തം പാപ മെന്നു ആരംഭം നിലവിളിച്ചുപോകും. പ്രതിമാനുപാതകിൽ പെബഡ എന്ന ആരാധിക്കുന്നതുനു പലമതക്കാണും വിശേഷിക്കുന്നതുനുകൂലും, മിന്റുക്കരിക്കും ഹൗ കാന്തുതരിക്കും ഇ ക്രാവും കലക്രാവും കാണുന്നില്ല. പ്രതിമരയെ വാനിച്ചുംലും വേണ്ടില്ല വാനിക്കുന്ന രിതി കാണുവോരം ആക്കം പ്രസ്തുതി ചുമതലയും തോന്തിപ്പുകം. വൈറിയ കട്ടികരംക്കു പാപ ഭാജിക്കാടുത്താൽ അതിനെ കഴിപ്പിച്ചിട്ടിട്ടും, പോന്നാണിക്കിച്ചിട്ടിട്ടും, ഉടപ്പിച്ചിട്ടിട്ടും കഴിക്കുന്നപോലെ വബിയ താടിക്കാർ നാശി മുന്നെ മരുക്കാർ പാപയേപ്പുപാലെ ഹരിക്കുന്ന പ്രതിമരയെ ഘുഖ്യലയമില്ലപ്പിച്ചിട്ടിട്ടും ആരംഭണമണിക്കിച്ചിട്ടും ഏറ്റു രതപ്പിച്ചിട്ടിട്ടും വാക്കതേച്ചു മെഴുകു കളിത്തിട്ടും കറി ചാൽത്തിട്ടും മറഠം ദാരോമാതിരി പിഞ്ചുർകളി നാണ മില്ലാതെ നടത്തിവരുന്നതു കാണുവോരം ഹൗ കെട്ട മത

തതിയ്ക്കിനു മഹാരാജ മതത്തിലേക്കു കൊല്ലുവപ്പോൾ കാലം ചൈകിത്സയും വല്ലുചർച്ചിം തോന്നുണ്ടാക്കിയും അവരോടു കെന്തിനു മുഴിയും. മറുള്ളുവച്ചിൽ ശാന്തിക്കാരനാണു് ചൈവമെന്നും ചൈവം ശാന്തിക്കാരൻറെ ഒരു കളിസ്റ്റുമാനു നം മാതൃമാശാനും തോന്നിപ്പോകുന്നതിനു ആരാണു് ഉത്തരവാദി. ഈ പിതരളാട്ടമാജീഡേക്കു എന്നാണു് നിരത്രു നാടു. ഭൂമി കല്പാന്തരത്യായതിൽ കളിക്കുന്നതിനു മുമ്പു യാങ്കുകിൽ ഭാഗ്യം.

ചൈവത്തെ ദൈത്യരം ഗണ്ഡിരനായ മനഷ്യനാശനും സകല്പിച്ചു പല നടപടികളിൽ നടത്തിവരുന്ന ഈ കെതി നാരൈക്കുടംബം നാട്ടിനിള്ളു ബുഖിമുട്ടു ചില്ലറയോന്നമല്ല. കെതി കരണിക്കുന്നതു കൊണ്ടു ചൈവത്തിന്റെ സേവ സന്ധാരിച്ചു കഴിഞ്ഞു എന്ന വിശ്രസിക്കുന്ന ഇങ്ങനുള്ള കൂട്ട് സന്ധാരിച്ചു പാപവും ഭ്രാഹ്മവും ചെല്ലാൻ കൈവല്യം കൂസാറിപ്പി. അതേ, പാപംചെയ്യാൻ ചോഡന്പ്പാനിള്ളിത്തു ചൈവമല്ലോ? ശാദ്രേഘന്തിന്റെ സേവകരാക്കുകൊണ്ടു തണ്ടളം ചീചു ചില്ലറ അവ്യാകുതജാജാക്കേക്കു മനഷ്യപ്രഭക്കുന്നായെടു മിച്ച ചൈവവും കല്ലു ചിമമികളിയുമെന്നാണു് ഈ കെതി നാർ കെതിപുറ്റം ധരിക്കുന്നതു. ആരുകൊണ്ടു ചൈവത്തെ പ്രോഥം ദയപ്പേട്ടാതെ കെതിയാരെ, ബാക്കിയുള്ളവർ ചൈവത്തെഴുത്തിലും ദയപ്പേടുവാനിവാനു എന്ന സംഗതിയാണു് എന്നു എന്നും സകടപ്പെട്ടിരുന്നു.

എന്നിയുടെ മന്ത്രവിവരിച്ചു “കെതിമാസ്” അജ്ഞിലെബന്നും മനസ്സുചാട്ടുന്നില്ല. നിസ്ത്രികാരാത്മാവാശനും വിഹാരിച്ചു പോയുണ്ടും ചൈവത്തെ സ്ത്രീക്കുന്നതുകൊണ്ടു ദിഷ്ടിക്കുന്നതു കൊണ്ടും അന്നാവശ്രമായ കുറേ ശല്യമുണ്ടാക്കുന്നു എന്ന

ല്ലാതെ ധാതനാരു പദവും സേണി വിവാഹപ്പാർക്ക് നൃായ
മായ വഴി കാണാനില്ല. എറനാട് മാസ്തിളിമാരോട് അവ
അടെ മുസലിയാർമാർ “സുവക്സ്” കിട്ടവാനാൽമായ്ക്ക്
കാശഗർമ്മരു കൊല്ലുകയാണെന്നു പറഞ്ഞുകൊട്ടണിട്ടു
അക്കുട്ടൻ ഇന്നും ആ മാർഗ്ഗം ചാട്ടുമുള്ളടങ്ങുമ്പോൾ ആപ്പിള്ളം
സൗഹരിച്ചും വരുന്നുണ്ട്. അവമിൽ ആക്ഷം ഇന്തി തുര
മാണാനം ദിംസ് എപ്പോഴും വജ്ഞ്ഞരാണാനം ദൈ ബോ
ധച്ചണാകനില്ല. വള്ളരെക്കാലമായി അംഗിനേ വിശ്വസി
ച്ചും നടന്നം വരുന്ന എന്നല്ലാതെ ആ വിശ്വോസത്തിന്റെ
യും നടന്തയുടെയും ഉപിതാനചിത്തത്തെപ്പുറി ആവോചി
പ്പാർക്ക് തന്ത്രം മനസ്സുകൊട്ടക്കുനില്ല. ഹിന്തു ചുരം ചുര
ചോം ലോലെ തന്നെ സപ്രദ്യോക്കണ്ഠിനം കാഞ്ഞശാല്പുക്കിനം
ഭക്തിമാർഗ്ഗം ഉപദേശിച്ചുകൊട്ടാതെ അവക്കുടുരോ
മിതന്മാരാണ്. മാസ്തിളിമാരുപ്പാലെ തന്നെ അവയും ത
ജീളിട്ടു ശ്രൂവരണവിതിയിൽ മഴച്ചുനില്ലെന്ന അമാവാസ്യ
ക്കും ശ്രൂദാശസ്ത്രം കാണാതെ പണ്ടുപണ്ഡിയുള്ള പലവരി
യിൽ ഇന്ത കാലജാളിലും കിണ്ണും ചിമമിക്കാണ്ടു നടക്കക
യാണ് പതിവു്. ഒപ്പുവരെതെന്നു അമാത്മിയിൽ നിഡിക്കനു
ധാതനാരീതിയും സ്പടികാഞ്ഞമായി എന്നിയ്ക്കേണാനില്ല.
ഞാൻ ഒപ്പുവരെതാട്ടുള്ള എന്നെന്നു ഭക്തി കാണിക്കുന്നതു ഒരു
പിന്നു വിതികർം ധാതനാനം ചുട്ടകാണതെ കഴിച്ചിട്ടുണ്ട്.
ഒപ്പുവരും സ്നേഹിക്കന്നവരുടെ പട്ടികയിൽ മന്ദിവിവരി
ച്ചു ഭക്തന്മാരുടെ ഘടനകളൂശേ പെട്ടമായിരിക്കുമെങ്കി
ലും ഒപ്പുവരും സ്നേഹിക്കന്നവരുടെ പട്ടിക എന്നുപ്പോലെയു
ള്ള വരുടെ ഘോഷകാണ്ടു നിരണതിമിക്കുമെന്നാണ് എന്നു
സന്ന്ദർഭിശ്വരാം. *

* ഈ പട്ടിക ആണ്യുജന്നുകരുണ്ട്. കണക്കുണ്ടെന്ന്

ചെറുവം അനാവയ്യുമായി യാശതാങ്ക സൈവയവവ്യം ജീരു കുടി കുടാച്ചതിട്ടില്ല. ഉപാധ്യാഗിക്കാതെ വിട്ടുകളു യുന്ന അവധിവഞ്ചിൽ കുറുണ്ട ക്ഷേമിച്ചു നശിച്ചുപോകും. നമകൾ കൂട്ടു തന്നതു നാലുപാടും അനാക്കാനാണ്. കുല ഗതാഗത രത്നനാണ്. കൈ പ്രവർത്തിക്കാനാണ് മനങ്കു നെ സ്രൂച്ചിച്ചതു ഇം മാതിരി അവധിവഞ്ചിൽ യഥമുള്ളം ഉപയോഗിച്ചു വിഷയത്തിൽ സുവിശ്വസിക്കാം എന്നാണ്. അതുകൊണ്ടു സംസാരത്തിൽ കഴിയുന്നതു സുവിശ്വസിക്കാം എങ്കിലും കേവലം വിസ്തൃതിയിൽ പാടിച്ചുകൊണ്ടുള്ളിലും ജീവിച്ചു ബാക്കിയുള്ളവരായിം നാമേഖപ്പാലെ ജീവിച്ചുകൊണ്ടിരിപ്പാണ് അനന്തരാക്ഷകയും സഹായിക്കകയും ചെയ്തു മരിക്കാൻ സമയം വരുമ്പോരം നിംഭം മരിച്ചു ഭ്രമിയിരുന്നിനു അസ്ത്രമിച്ചു. കൂടിയുന്നവനോടാണ് തന്റെ സ്രൂച്ചിയുടെ ഉള്ളംഗം സംശയപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഇം ശരീരപോന്ന വാസ്തു ബത്രിൽ സംഭവിച്ചു. മുഖം ഉണ്ടാക്കിയതു ലോകം നടക്കാനാണ്. ലോകം നടക്കുന്നതു സ്രൂച്ചിയുടെ വിതിക്കു അനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്. പാശ്വയ്ക്കിയജ്ഞപ്പെല്ലു ജീവിച്ചു സ്രൂച്ചിയുടെ വിതിയും നിബവന്യന്നും ഏതിരായി പ്രവർത്തിക്കുന്നവനോടു സ്രൂച്ചിക്കത്താവിനു ഒരിക്കലും ഇഷ്ടങ്ങൾ തുല്പിയോ ഉണ്ടാക്കുമെന്നുംവില്ല. എങ്കിലും കമ്മം ചെയ്യുന്നവനോടാണ് താല്പര്യം വേണ്ടതു. ബാക്കിയുള്ള വർഷങ്ങൾ ദ്രോധവും നാശവും ചെയ്യുന്നതെ എങ്കിലെ സ്ത്രീക്കും, നിന്ദിക്കും, സുരിക്കും, ചുജിക്കും ചെയ്യുന്നതു സുവശായി താന്താങ്കൾ

ഒട്ട ജീവകാലം കഴിക്കുന്നവനാണ് യന്നുണ്ടം അനന്തരയീ തന്മാകന്നത്. “സുകമാരമതം” എന്നോ “സുകമാരമദം” എന്നോ ഒരു പേരം മല്ല മല്ല തത്പര്യം മുക്കിവിവേക തനിൽ പെട്ടതിങ്ങാണോവാൻ എന്നിക്കൊരു മോഹദ്വംകുടി യണം. മല്ലക്കാശാഖാണം എൻ്റെ ആത്മാവു നൽകിയു പോകയില്ല. മല്ലവന്മു മഴവനും ഓരിക്കൽ ദേവതനിൽ ലഭിയു പോകുന്നതാണെങ്കിൽ അനു തോൻ മാത്രമായി ബാക്കി നിന്നപോകയില്ലെന്ന എന്നിയ്ക്കു നല്ല നിശ്ചയ ഇണം. മല്ല സത്യം.

ഭക്തി.

തിരിച്ചുംടി.

സുകമാരൻ ക്ഷേത്രത്തെ നേരെ മററായ നോട്ടം വെച്ചുപൂം അവനെ തിരിച്ചുംടി കൊട്ടക്കാതെ വിള്ളു കൂളയങ്ങത്തെ എനിക്കു കലശലായ വാഴി പിടിചെട്ട്. ഇങ്ങിനെ രഹം എന്നാലുപ്പോലെത്തന്നെ ബാക്കി ധലക്കിം ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നാണ് വിശ്രദിപ്പിക്കേണ്ടതു. സുകമാരൻ എന്തുഭേദത്തിനേലാണ് ഇങ്ങിനേ ഒരു വേഷം കെട്ടിയാഥാൻ ചുറപ്പുട്ടത്തെ എനിക്കു മനസ്സിലാക്കുന്ന ഇപ്പുതാൻ സഹചരിക്കുന്ന സമാധാനത്തിനും താൻ ആവശ്യിച്ചുവരുന്നതെന്നാണം നേരെ വിചാരിതമായും അനുഭവപൂർവ്വമായി. തീരത്തുകൂടിയതിൽ ഇങ്ങിനെ ഒരു ഭാരിപ്പാക്കമായും എഴുതിയുള്ള അവന്റെ സ്വഭാവം ഒരു ദാരം കൂടിയും ഉറുത്തുകൂടിയും ഒരു പോലെത്തന്നെയാണെന്നു പറയുന്നതു അവനു സകടമാണെന്നും അവനെ സകടപ്പെട്ടതും വേണ്ടിത്തന്നെയാണ് എന്നും എഴുതുന്നതും അവൻ നല്ലവന്നും മനസ്സിലാക്കുന്നു. അമാറഞ്ഞും അരാധയബ്ദിമാനംഞ്ഞും മാന്ത്രികം മഹാമനസ്ത്രമായ ആൺപുരുഷരുടെ അനൈക്കാണ്ട് ദിർഘമായ നിത്യപണം കൊണ്ട് അന്തിമവംകൊണ്ട്, ഔദാക്രമത്തിനും അന്തരുഹം ചോദ്യ ദത്തമായ ഭക്തിമാന്ത്രം അജൂണക്കു പുസ്തകവിത്തുള്ളി ക്കൂളവാൻ സുകമാരനോ അവൻ—നോ സംബിജ്ഞനെ നു തോന്നുന്നില്ല. വാസ്തവം പറമ്പായാൽ സുകമാരൻ

പല്ലാക്കി വിച്ചേഡാഴിക്കും, സുക്കരമന്നതനെന്നാണ് ഒ പ്ലാസ്റ്റിക്കനാതനാം മാർക്കിയുള്ള വക്ക് തോനിപ്പോക്കന കാഞ്ഞം അ മഹാപാപിയുടെ വല്ല ദോധവുംശേഷാ? വ ലിയ വലിയ തുടർ ടുംഗം നാട്ടിലേക്ക് ചെല്ലേബാറി തോ രണ്ട് മുക്കിയും കമാനം കെട്ടിയും നാട്ടുകാർ അവയ എ അരുദരവു കാണിക്കാംപുകാരം, ഇങ്ങിനെയാക്കു നൊസ്സുകളുള്ളതി കെട്ടുകൊള്ളി സമ്പാദിച്ച സുക്കരമനെ, പരശലാകന്തുവശനകാവാത്രു, തീക്കൽക്കിട്ടും, കണ്ണിയൻ ചും, ഒന്നെ തിള്ളപ്പിച്ചുകൊണ്ടു സന്നഖ്യാതായി നില്കുന്ന കിക്കരമാരോടുകൂടി കാലനം കാര്ത്തനില്ലോതിരിക്കില്ലെന്നും ഓ വിഹാരിക്കുന്നതു. ദാരോദരവനെര ഫയാഗ്രൂതപോലെ ദാരോദരവനെ സ്പീകരിക്കുന്നതാണെങ്കിൽ സുക്കരമനും വേണ്ടി മും വക ഒരുക്കണ്ണം നരകവാസികൾ ചോദ്യ ണ്ണതാണെന്നുള്ള അനു നിശ്ചയിക്കണ്ടും? മും വക അണി പ്രായങ്ങൾക്ക് മററുന്നാണ് തക്കതായ സമ്മാനം? പത്ര ചെണ്ണാട്ടിനിൽക്കുന്നുടെ നോക്കുന്നവനു ഭോക്കം മുഴുവനും പച്ചയായി കാണിക്കുവാലെ പുത്രം ചെണ്ണാട്ടിനിൽക്കുന്നുടെ നോക്കുന്നവാർ സകല കാനുംജാളിം പുത്രമായിട്ടെതാനും നിന്തുള്ളു. ഭക്തി ഏന്ന തന്റെ പ്രഖ്യായ ന്തിൽ സുക്കര മന പീണാരത അവുലും ഇന്നതാണെന്നു ചുറ്റിക്കുണ്ടി ചുവാൻ വഹിയ ബുദ്ധിക്കൊണ്ടും വേണുമെന്നു തോനാനുണ്ടി. ചില്ലറവഴി തെററിപ്പോയായിൽ കൊച്ചിക്ക ചെല്ലുണ്ടുന്ന കപ്പുക്ക കൊഞ്ചിയാണ്ടിനിൽ എത്തിപ്പോക്കമെന്നു അറിയ ന്നീലും? ചില്ലായായ അരുപ്പോചനത്തറവകാണ്ടു ഒരു മാനത്തിൽ കഴുന്നതിനു പകരം മററാരന്നമാനത്തിൽ മാറ്റിപ്പോക്കും. എവിടെയാണ് സുക്കരമനു പിണ്ണാൽ

അബ്ദിലമെന്ന പരിശോധിക്കാം. കമ്മ്റ്റക്കറിയിലും ഏത് അജ്ഞതതിലും വിശപ്പീകരണവന്നാണ് താൻ എന്ന സുക്ഷി മാരൻ വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അങ്ങിനെയിരിക്കു സുക്കമാരൻ ഒരാളും കന്നലും തെന്നാളികനാവാൻ പാടില്ല. അതും കനായ ഒരാം നാളും കനെന്നും എത്രതേനു നട്ടി തും, പെണ്ണിനെ അരുണാക്കലേബും വളരെക്കാല തേതാഴും നിലനിരത്തിൽപ്പോരാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. ഇങ്ങിനെ ഒരു ദൈ നാട്ടും മാത്രമാണ് സുക്കമാരൻ ഭക്തിയുടെ നേരത വിട്ട് “മരറായ നോട്ട്.” സുക്കമാരൻ മുന്നാക്കണ്ണില്ലാതെ തുകൊണ്ട് ആ നോട്ടംകൊണ്ട് ഭക്തിക്ക ധാരതാഞ്ചടവും തട്ടാനിടയില്ല.

നൊമ്മതു വേദാഗ്നികൾ പരയുന്നതും ഇപ്പോഴെന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞതയാക്കിയിട്ടുണ്ടി നിശ്ചയിപ്പും തരമില്ലാതെന്നും അതു ഇന്ധപ്രസ്തുതി ഒന്നു ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടാക്കാം. അതു ഇന്ധപ്രസ്തുതി അതു പായും സവർജ്ജാപിയും, സത്രം, ചി അതു ഇന്ധപ്രസ്തുതി അതു പായും സവർജ്ജാപിയും, സത്രം, ചി അതു, അതു ഒന്നും എന്നീ ഇന്ധാങ്ങളും വന്നമാണ്. ഇങ്ങിനെ യുഥു നെന്നിൽനിന്നാണ് സവർജ്ജാപിങ്ങളും സവർജ്ജാപരം യുഥു ഉണ്ടായതു. അതാഭ്യാഹിച്ചാൽ സകല പ്രസ്തുതി ആഡിഷൻ ഉണ്ടായാൽ അതിനോറ അംഗങ്ങൾ കൊട്ടപ്പുണ്ടാക്കുന്നതാണ്. ഇല്ലാ അതിനോറ അംഗങ്ങൾ കൊട്ടപ്പുണ്ടാക്കുന്നതാണ്. നമ്മിൽ അഞ്ചിനൈയുള്ള അംഗങ്ങൾ കൊട്ടപ്പുണ്ടാക്കുന്നും, നമ്മിൽ അഞ്ചിനൈയുള്ള ഉല്പ്പന്നതിന്മാനമായ “അതി നമ്മുടെ അംഗങ്ങളുടെ ഉല്പ്പന്നതിന്മാനമായ “അതി നോട്” ജനവാസനയായി ഒരു തരം അതുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നോട്” ജീവിയുടെ അംഗങ്ങളും വെറിയ അംഗങ്ങൾ, നെന്നതാണ്. ക്രമിയുടെ അംഗങ്ങളും വെറിയ അംഗങ്ങൾ, നെന്നതാണ്. ക്രമിയുടെ അംഗങ്ങളും വെറിയ അംഗങ്ങൾ, ക്രമിയും ക്രമിയും ഓരോ അംഗവും തമ്മിലുള്ള അതുകൾനും നെന്നുകൊണ്ടും പ്രശ്നമാക്കുന്നുണ്ട്. കാരണക്കൊണ്ട് എത്രതേനു

പാറിക്കുളിച്ചുവന്നാലും, തരം കിട്ടുവോടം അണം ഭൂമി യോട്ടതനെ വന്നുവരുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നു. അങ്ങിനെ ഒരു തരം ആക്കഷ്മാം സ്പൂഷ്ടിക്ക സ്പൂഷ്ടിപ്പിംഗേറ്റാട്, മകരം ഒരു മാതാപിതാക്കണ്ണുകരാക്കുന്നപോലെ, എഴുപ്പുാഴം ഉണ്ടാകുന്നതും ഉണ്ടായിക്കാണുന്നതുമായ ഒരു പരമാത്മാവന്നു ഡാണ്. അങ്ങിനെ ഒരു സ്ഥായി ഇല്ലപ്പോന്നു, വേണ്ടാണു വൈക്കാനോ ആക്കഷം സാധിക്കുമ്പോലും, അംഗു മുറി ഷ്ടീംഗും സകല അംഗങ്ങളിലും സകല അണക്കളിലും സകല നാലികളിലും സകല സ്പൂഷിരങ്ങളിലും പ്രതിജ്ഞി ക്കപ്പെട്ടുപോയിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു ആ വികാരം കേവലം ഇല്ലാതെ ഒരു മനസ്സുനെ ഭൂഖിയിൽ കാണുവാനിടയില്ല. ഇതു കൊക്കെ ദിന്ത്യർബാഹാരം ചെയ്തു സുകമാരനുടെ ഇരു വികാരമില്ലോ ദാണ് വിച്ചേസിക്കുന്നതല്ല. ഇങ്ങിനെ സകല മനസ്സുരിലും സ്പതല്ലുംബന്മായി വികസിച്ചുകാണുന്ന ക്കാഞ്ചുടെ ഉല്ലംഗിന്നുമാനിന്നതുംജു ധമാത്മമായ സ്ഥായിതനാശംഡാം ഭക്തി. ആത്മാവും സകല മനസ്സുക്കഷം ഒരുപോലെയുള്ള മുന്നം തന്നുയാണ് ഭക്തി. സുകമാരൻ മനസ്സുനാശകിൽ അവനും ഭക്തിയുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതും ഡാണ്. “ഡാണ് മനസ്സുനാണ്”. എന്നാൽ എന്നും ശരീര തതിൽ രക്തമില്ല. അമ്മവാ എന്നും ശരീരത്തിനു രക്തം വേണ്ട്” എന്ന പറയുന്നുവെന്നാണ് “ഡാണ് മനസ്സുനാണ്”. എനിക്കു ഭക്തിയില്ല. എനിയും ഭക്തി വേണ്ടാം” എന്ന പറയുന്നതും. ഇങ്ങിനെ ഒരു അസംബന്ധം ചില ദിനും ചില ദിനും കഴിയുന്ന കഴിയുമെങ്കിലും ഒരുംകൂം പറഞ്ഞു കൂടാതെത്തുമാണ്.

മേൽപ്പുകാരം കെട്ടി എല്ലാവർക്കും ഉണ്ടായിരിക്കുണ്ടെങ്കിലും സ്വയിച്ചു കഴിവാൻ ആരു കെട്ടി എല്ലാവർക്കും പ്രദർശിപ്പിക്കുവാൻ ശുഭിക്കുന്നു കാഞ്ഞവും തിരുച്ചാണും. കുതിയിള്ളവർ അതിന്റെ മുച്ച് പരിശോധിക്കുന്നതും പണ്ഡിതരും അതു ചെലവഴിക്കുന്നു നോക്കുന്നതും സർവ്വസാധാരണമായ സംഗ്രഹിയാണും. ഏതു മനസ്തും തനി കൊണ്ടു മാതിരി കെട്ടി പ്രകാശിക്കുന്നു. എന്നാൽ ദോക്കുന്നതിലെ എല്ലാ മനസ്തും നിമ്മാണരീതികൊണ്ടു ദയപോലെയുള്ളവരാണും അറിവുകൊണ്ടും, ബുദ്ധികൊണ്ടും, വിവേകം കൊണ്ടും, ആത്മഖബാധായം കൊണ്ടും എത്രയും പൂര്വ്വാസപ്പേട്ടവരാണും. ഈ സംഗ്രഹിക്കൊണ്ടു പുഴ മതിൽ ദേവന്മാർ വരെയുള്ള സകല പടികളിലും മന ശ്വരെ കാണുന്നതാണും. അതുകൊണ്ടു മനസ്തും കെട്ടി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന മാതിരിയും തങ്ങളുടെ മന്ദരത്തെ പടികൾ പുജ്യം പ്രകാരം വളരെ വ്യത്യസ്ഥപ്പെട്ടതികൾ കണ്ടുവരുണ്ടും താണും. അഞ്ചിനെയുള്ള വ്യത്യസ്ഥപ്പെട്ടതികൾ ആവനവ നീറുകൊണ്ടും അവലുംവിക്കുന്നവരെ നിന്മിക്കാണോ ചുമ്പിക്കാണോ തുടങ്ങുന്നതു യോഗ്യതയും ബുദ്ധിമാന്മാരുടും ലക്ഷ്യം നാമോ ദിരേയാ ആശാന്നം തോന്നുന്നില്ല. നിലത്തിര മണ്ണം നിന്നും, പനി മലം തിന്നുന്നു. ആടു മോര കടിയുണ്ടും. വണ്ണ തേൻ കടിയുണ്ടും. പത്ര പല്ലതിനും. പ്രാന്ത ജന്മ ക്രാന്തി ജീവനോടു വിഴുങ്ങുന്നു. നരി മാംസം തിന്നുന്നു

ഇവരണ്ടുക്കു വൃത്രാസപ്പെട്ട് മാർഗ്ഗങ്ങളാണെങ്കിലും ഇതിന്റെ ഒക്കെ ഉദ്ദേശം വിശ്വാസക്കു എന്ന മാത്രമാണ്. ധൂപ്പ തിനാന്ന അരും കു ചുപ്പ തിനാന്ന അരുളായോ, തന്റെ കടിയന്ന ചോരക്കിയനെയോ അന്നേറാന്നും പരിഹസിപ്പാൻ മാർഗ്ഗമില്ല. കാഞ്ഞാനിന്റെ വാസ്തവം ഇങ്ങിനെയി മിക്കും ഭക്തനാർ ലോകത്തിൽ തങ്ങളിടെ ഒക്കും സ്വന്തില്ല. ലിപ്പിപ്പാൻ തങ്ങളിടെ മനസ്സിലുണ്ടാരെ ചോലെ പലവേ. യഞ്ഞളിടും മാർഗ്ഗങ്ങളിടും കുമ്മംജുളി കൈക്കശാളിലും ദേവന്നു സകല ഭക്തനാരേയും പരിഹസിപ്പാനോ അല്ല ഭക്തനാക്കി അന്നേറാന്നും പരിഹസിപ്പാനോ, ധാരാത്തായ അധികാരമോ അവകാശമോ അംഗം തദ്ദോ ഉണ്ടാക്കുന്ന തോന്നാണില്ല. എന്നും കാണുന്നതുകൊൽക്കു ഒക്കും പ്രകടന അതിന്നു ഒരു പ്രത്യേക തോതു ദേവവത്താൽ നമ്മൾ ദത്തമ പ്രാതിരുക്കുന്നുണ്ട് അവരവരുടെ അതുവാനും മാർഗ്ഗം അഭ്യര്ഥിയും അവരുടെ കല്പിക്കുന്നതോ അതുവാനും അതുവാനും കൂടി എന്നതുകൊണ്ടും ഒരു തോതു മെഴുപ്പിടിപ്പിക്കുക മാത്രമേ നമ്മപ്പോൾ യുള്ള വക്ഷം ദത്തിയുള്ളത്. സുക്കാരൻ്റെ തോതു മരാറ്പ്പായെടുത്തോതിൽ നിന്നും വൃത്രാസപ്പെട്ടതാണെങ്കിൽ അവൻ അതു തോതുകുണ്ട് നടന്നകുണ്ടെന്നും ബാക്കിയുള്ളതു തോതുകാരെ നിന്നും നാതെന്നിനാണു്? അതു തോതുപ്രകാരം ബാക്കിയുള്ളതു തോതുകാക്കിം സുക്കാര നേതരണ്ണയും നിന്നിച്ചുകുടയോ?

ബുദ്ധികൊണ്ടും പരിജ്ഞാരാക്കുന്നും താണ്ടപടിയിൽ നിന്നുന്നവർ ഭക്തിമാർഗ്ഗമാരി എന്നതല്ലാം തോതുകൾ കാട്ടി വിചന്നണ്ടു്. ചിലർ ഇംഗ്ലീഷിൽത്തായ്ക്കു മനസ്സുനെത്തെന്നു ബലി കഴിക്കുന്നു. നിലവനിയിലുള്ള വുലിയ ചീഞ്ഞി

കർക്ക എത്ര ജനങ്ങൾ താന്ത്രജ്ഞതെ സ്വന്തം കട്ടിക്കുള്ള എറിത്തുകൊട്ടതിട്ടു തുടാത്മനാഹിട്ടണ്ട്. ജനനാമ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ദേശത്തെല്ലായിവഴിയും തലവെച്ചുകൊട്ടതി ടു എത്ര ജനങ്ങൾ അത്മവത്രവയ്ക്കിട്ടണ്ട്. കാബുക സാൽ പിന്ന ഒന്നം കാണാൻ പാടില്ലെന്ന വിചാരിച്ചു ടു എത്ര മാസമാർക്ക കാബു നോക്കിയ ഉടൻതന്നെ കു ഓംഘട്ടി യൈക്കരച്ചുടോടു മുദ്രയാട്ടം പിപിക്കന്ന ഖുള്ളിക മുന്നാരം നോക്കി തജ്ജാട്ടെ കുഞ്ഞു പൊട്ടിച്ചുകളിട്ടണ്ട്. ശ്രദ്ധിനേയും കോഴിയെയും നിന്ത്യം വെട്ടി എത്ര ജന ഞ്ചം മോടെ മോരെ ചോരെ ചോരിഞ്ഞിട്ടണ്ട്. ഉച്ചവെലിയും പിലംഗരക്കുണ്ടു കൈകൊത്തിപ്പീച്ചു മിച്ചെയ്യുംനോലെ നിലം മുഴവനം വോര വാരിട്ടു എത്ര ജനങ്ങൾ മുള്ളിപ്പു ടുന്നണ്ട്. ഇക്കുടങ്ങംസ്ഥി കാണിക്കുന്നതു കെതിതന്നുയാണ്. ഇവരേപ്പോലെ കൈവല്യം താണപട്ടിക്കിലാല്ലോ മരോ ഒ കുട്ടി എന്നല്ലോ മിംസകൾക്കാണ് മെവത്തിനെ സഹായത്തിനു വിളിക്കുന്നതു. കളി റാർ കവച്ചുഡിംകൊ ലപാതകത്തിനും ഒരുമെട്ടിറങ്കുന്നതിനു മുമ്പെ തജ്ജാട്ടെ സഹായിപ്പാനായി മെവത്തെ എത്രയോ, കെതിയോടെ പ്രാത്മിക്കനും മാസമാർക്ക മെവത്തിന്റെ നാമം ഉ ചുമിച്ചുകൊണ്ടാണ്. ആട്ടിനീരയും പള്ളവിനീരയും കഴു തതിനു കണ്ണിവെക്കുന്നതു. നോമ്പുരാജുരിലെ വാലനാർ തജ്ജാട്ടെ കടൽത്തീരത്തെവച്ചു കല്പിക്കുടം പെരളിത്തു പോവാൻ വേണ്ടി മെവത്തെ ലിവസംതോടും പ്രാത്മിക്ക കൊട്ടണ്ടു കൊണ്ടാണ് ഉറപ്പാക്കിയപ്പോരം “എനിയും ഇ കൊട്ടണ്ടു കൊണ്ടാണ് ഉറപ്പാക്കിയപ്പോരം”

കുയയ്ക്ക് വേണ്ടുന്ന ദൈത്യത്തും സെസമത്തും ഇഗലിശപരൻ തന്റെ കട്ടേ” എന്ന ജാരനു ഒരു കത്തയക്കയുണ്ടായി. ഇതോന്നം പോരാങ്കിൽ തങ്ങളിടെ മുണ്ടത്തിനു വേണ്ടി ഒദ്ദേശത്തിനു വഴിപാട് കൊടുക്കുന്നതിനു പകരം വളരെ “ജനങ്ങൾ ശരു കുളിടെ നാശത്തിനു മാത്രം വഴിപാടം പ്രാത്മിനയും കഴിക്കുന്നു. ഈ കാഞ്ചികളിലും കെതിയുടെ ബീജം കിടക്കുന്നണ്ടെന്നു നല്കുവണ്ണും ആലോച്ചിച്ചാൽ കാണുന്നതാണ്. ഇതോന്നത്തിനു നല്കുപാകത വരാത്തുവർ അനുസ്ഥിതി സ്വീകരിക്കുന്ന സങ്കേതം ആലോച്ചിക്കാതെ താന്ത്രികരം കൂടി സിലിക്കറവുന്ന മുണ്ടാക്കു മാത്രം ആലോച്ചിക്കുന്നു. കെതിയുടെ പ്രാരംഭം സപ്താദ്ധിതിയിൽ തന്നെ ലയിച്ചുകൊണ്ടും. ആലൂറ് സപരക്ഷ, പിന്നു കർഡിബിറക്ഷ, പിന്നു നാട്ടകാഡേ രക്ഷ ഇംഗ്ലീഷൈന്റെ ലോകത്തിലെ നടപ്പ്. അതുകൊണ്ട് ഈ മാതിരി കെതിയിലും മേലാൽ മുണ്ടും സിലിക്കം. മനോവികാസത്തിനും ഉള്ള ബീജങ്ങൾ കിട്ടുണ്ട്.

വേരു ചില ഭക്തരും തിരക്കെട്ടിയാടിക്കുന്നവരാണ്. തിരഞ്ഞെയുന്ന കോമരത്തിനും ഒദ്ദേശവൈദ്യത്തും ചുവർബിച്ച ഒദ്ദേശത്തിനും അഭിപ്രായം കോമരത്തിനും മുഖം അറിയുമെന്നാണ് ഇവയുടെ വിശ്രദാസം. ഈ കുട്ടി മുഖം ഉണ്ടുമുള്ള ജാന്മിയുള്ളവരാണ് ബിംബം പ്രതിജ്ഞിച്ചു അവലുതതിൽ പ്രവേശിച്ച തോഴുന്നു ചെല്ലുന്നവർ. ഒരു വാദത്തെ കണ്ണിവരാണും ഇല്ലാതന്ത്രകൊണ്ടും, ഒദ്ദേശത്തിനു ഒരു നിശ്ചിതത്തും ഉണ്ടാക്കിരിപ്പാൻ പാടില്ലാത്തതുകൊണ്ടും ഒരു അപചിഹ്നമില്ലാതെ നന്നിന്നേപ്പോറി ആലോച്ചിപ്പാൻ മനസ്സുബുദ്ധിയും സാധിക്കാത്തതുകൊണ്ടും ഒദ്ദേശ

ഒരു അരുളോച്ചവിപ്പാൾ തശ്വർമ്മം സകല്ലുമായി ഒരു ഗ്രം വൈക്കമന്താഖാൻ¹ ബിംബവം. ബിജഗണിതക്കാർ ഒരു സംഖ്യ നിന്ന് ദിവസിക്കുമ്പോൾ അതു സംഖ്യവും സകല്ലുമായി “എക്സ്” എന്ന അടകയാളം കൊണ്ടുവരികയും അതു സംഖ്യമായി ചില അരുളോച്ചവനകളിൽ പരിശോധനകളിൽ നടത്തി അതു “എക്സ്” ധമാത്മാന്തിൽ അനുബന്ധങ്ങൾക്കുത്തുകയും ചെയ്യും. “എക്സ്” എന്ന ധമാത്മാ മനസ്സിലാക്കേണ്ടം പിന്നെ “എക്സ്” നേരക്കാണ്ടു ഒരു പദ്ധതിയും ഇല്ലാതായിരത്തിങ്ങനും. ഇതുതന്നെന്നാണ് ബിംബത്തിലെന്ന പ്രദേശജനം. ബിംബാരാധന വൈക്കമം നീ ദന്താമതു വിഡിച്ചു ബുദ്ധാഖാൻ². എന്നിട്ടു ആ മതാരാഹികൾ ബുദ്ധാഖാൻ ബിംബവൈത്തെ അരുംഡിക്കക്കയാ താരംചൂരികൾ ബുദ്ധാഖാൻ ബിംബവൈത്തെ അരുംഡിക്കക്കയാ താരംചൂരികൾ ബുദ്ധാഖാൻ³. റോമൻക്കണ്ണാലിക്ക പദ്ധതികളിൽ ഇന്നും ജീസസ്സിനും മേറിയുടെയും ബിംബങ്ങൾ കാണാമെന്നും മാതൃമല്ല ജീസസ്സിനെ കൊല്ലാൻ ഉപദേശിച്ച അത്രം ധ കരിത്രം കൂടി വഴിരെ കെതിയോടെ അരുംഡിക്കപ്പെട്ടിപ്പോ യ കരിത്രം കൂടി വഴിരെ കെതിയോടെ അരുംഡിക്കപ്പെട്ടിപ്പോ യ പിന്നെ ഇഷ്ടിനെ ഒരു വിധി വിധിച്ചു മംഗളമാ ആണു. പിന്നെ ഇഷ്ടിനെ ഒരു വിധി വിധിച്ചു മംഗളമാ ആണു. മെക്കയിലേ കാബി എന്ന ക്ലീനേ കമ്പിട്ടനും ഇന്നും മതസ്ഥമാർ എത്രത്തെക്കിലുഭ്യമാണ്. ഇതൊക്കെ കാബി മതസ്ഥമാർക്കു എത്രത്തെക്കിലുഭ്യമായം തുടങ്ങതെ ഒരു മാതിരിക്കാക്കാക്കിം ഇത്തന്ത്രം അറിവാന്നുകുണ്ടാക്കി സാധിക്കുന്നതല്ല എന്ന തെളി യുണ്ടു. ഇഷ്ടിനെ വിവേകാദിക്കൊണ്ടു താണു താണു പടിയിൽ നിന്നുക്കുന്ന കൂട്ടൻ അവരവക്കു വിധിച്ചു മംഗളമായ മില ഫേത്രക്കക്കമ്മം മംഗളമാണ് പാടജ്ഞത്തുമായ മില ഫേത്രക്കക്കമ്മം മംഗളമാണ് ചെയ്യുവുന്നതുമുണ്ടാക്കുന്നതുമായ മംഗളമാണ് കേരി ചെയ്യുവുന്നതുമുണ്ടാക്കുന്നതുമായ മംഗളമാണ്

ക്കോ ക്രമത്തിലോ ആനാന്തരംകൊണ്ടോ അംഗങ്ങളോയും പരമാത്മത്തിൽ ചെന്ന ചേരുന്നു. ബിംബസഹായം കൂടാതെ ജീവനുക്കതന്മാരായിത്തീരാൻ വളരെ പ്രധാനമാണ്. ബിംബസഹായംകൊണ്ടു അംഗങ്ങിനെ ഒരു നില എത്തിച്ചേര്ന്നാൽ തോൻ തന്നെ മുഹമ്മദ് എന്ന ഭോധം ആനീകിനു. അംഗങ്ങിനെയുള്ള വരാൻം" കേതികൊണ്ടു ഏഴുതെ എം ദിക്കിൽ എത്തിച്ചേര്ന്നവർ. രാഖിന്റുകൈവിനു ചെന്നു രോദാവാൻ സാധിക്കുന്നല്ല. അറുകൊണ്ടു ബുദ്ധി വിവേകാദികൾകൊണ്ടു എത്തുന്നേരാതാഞ്ചപടിക്കിൽ നില്ക്കുന്നവനോടു, കേതിയിൽ ജീവനുക്കതന്നേര തോതു സപീകരിച്ചുകൊള്ളുവാൻ ഉപദേശിക്കുന്നതും നന്നല്ല. അതു സപീകരിപ്പാൻ വിചാരിച്ചാൽത്തന്നെന്ന അവന്നു സാധിക്കുന്നതല്ല. ഒരു പണിയന്നേയോ കൂദാശിയന്നേയോ വിളിച്ചു, ഭ്രമിയുണ്ടാക്കുന്നും സർവ്വതോതുന്നുമായ ക്രൂകാരേന്തിൽ ഒരാധാരവുമില്ലാതെ നില്ക്കുന്നതാഞ്ചും ആകുപ്പണം ബലംകൊണ്ടു ചാറുന്ന എക്കദേശം രണ്ടുരലക്ഷം നാഴികെ അക്കവെയായി ഭ്രമിയെ പരിവർത്തനം ചെയ്യുന്നണ്ണും ചാറുന്നേയും നേനിച്ചുകൂട്ടി ഭ്രമിയും സുത്രനു പരിവർത്തനം ചെയ്യുന്നണ്ണും, - സുത്രൻ ഭ്രമിയെക്കാരം എത്തുന്നോ വലിപ്പമില്ല ഗോളിമാണെന്നും സുത്രൻനു വലിപ്പം ഇതുന്നേയും ഉംഗമിക്കുവാൻ താഴേപുറയുംപുകാരം നേരു രുമുക്കേണ്ടതാണെന്നും, അതെന്നെന്നും - സുത്രൻനു ഉള്ള പോതുക്കാണും നാശിക്കുവാൻ വിചാരിപ്പാൻ അതിനേരു ഒന്നുമല്ലുത്തിൽ ഭ്രമിച്ചുകൊണ്ടുപോയി വച്ചാൽ, സുത്രൻനു ഓഫീസരു ഉഭദാതിൽത്തന്നെ ചാറുന്നു രണ്ടുരലക്ഷം നാഴികെ അക്കവെയായി ഭ്രമിയെ ചുററാൻ വേണ്ടുന്ന സ്ഥലം, ഉണ്ടായിരിക്കു

നാതാഞ്ചൻ, മെല്ലംനെത ചട്ടമാർള്ളുത്തിങ്കിനും സുത്ര നീറ പുറന്തോട് തൊടാൻ പിന്നൈയും ദയവക്കും നാഴിക തുടി വേണ്ടിവരുമെന്നും പറഞ്ഞാൽ അവൻ വസ്തും മനസ്സിലാക്കുന്നതാണോ? അവൻ പാടഞ്ചുട്ടേതുാളിം ചിരി അടക്കി, നമക്കു ഒഴുക്കു ഭോഗ്യാജ്ഞനാ വിവരം തന്നീര മുട്ടക്കാഞ്ഞാട് പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. അതുകൊണ്ടു കുറിതൊടുന്ന ജൂപിക്കുന്നവയും, നമിക്കുന്നവയും, യഴിപ്പാടുകൊടുക്കു പാവയും, ഒക്സി ഉള്ളശംകൊണ്ടു കേതിക്കാണ്ടിക്കുന്നവയും, തണ്ണേളിടു ഉല്പാദിപ്പാനുതോടു ലയിപ്പാൻ നോക്കുന്ന വയം മാത്രമായിരിക്കുകൊണ്ടു അവയുടെ പുറപ്പുട്ടുകളിടു വ്യത്യാസങ്ങൾ മുമാണമാക്കാതെ, ഉള്ളശം മാത്രം മനസ്സിലാക്കി, അവരെയും ബഹുമാനിക്കുന്നതാണെന്ന വയനില്ലോ?

ജൂപിക്കുന്നവാഴും സൗതിക്കുന്നവാഴും നമ്മൾ ചില രൂപങ്ങൾ മാത്രം ചുറ്റാതിരിക്കുന്ന ഉള്ളി എന്നാണ് സുക്കുമാരൻ ചരയുന്നത്. രഹിതനേന് ഏകിലും ശബ്ദം മനോവിച്ചാരത്തിനീറ തുപം മാത്രമാണ്. തുപങ്ങൾ എത്രതെന്ന് വ്യത്യാസപ്പെട്ടുകൊണ്ടു അഞ്ചു കുറിക്കുന്നവനീറ വിചാരണത്തിനു രഹിക്കുലും വ്യത്യാസം വരാൻ പാടില്ല. നവീനശാസ്യസിരക്കിലും വ്യത്യാസം വരാൻ പാടില്ല. നവീനശാസ്യസിരക്കിലും മനോവിച്ചാരത്തിനു ഒരു പ്രത്യേകതരം ഭാഗംപുകാരം മനോവിച്ചാരത്തിനു ഒരു പ്രത്യേകതരം ശക്തിയുണ്ടാണ് തെളിയുന്നു. സൂശ്നവില്ല, ദുഷ്വിശപാസ വ്യാപാരം മുതലായ കാർണ്ണങ്ങൾ മനീസിനുണ്ടാക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു, ശബ്ദം പബ്ലിക്കേഷൻ ആ ശബ്ദം. അതിസ്ഥാപനമായ മനോവിച്ചാരത്തിനീറ ശക്തി തത്തിനു അടിസ്ഥാപനമായ മനോവിച്ചാരത്തിനീറ ശക്തി ചുറോട്ടുറിഡം വ്യാപിക്കുകയും, ആ വ്യാപ്തിയിൽ അതി ചുറോട്ടുറിഡം വേബാലൈ നമ്മുടെ ഉല്പാദിപ്പാനുണ്ട്. വലാബ്യലങ്ങൾ പോലെ നമ്മുടെ ഉല്പാദിപ്പാനുണ്ട്.

ഒത്താട് ചേന്നുവേണ്ടകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങിനെ കുടക്കുന്ന ചെന്നാത്തുനോടും ആത്തമഞ്ചൊഡിയം തെളിഞ്ഞു വരികയും കുമേണ പരമാത്മാവുമായുള്ള ചുപ്പുകൂറും അറിഞ്ഞു നിന്ത്രും നാഡം അനുഭവിപ്പുന്ന സംഗതിക്കാകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ ഒരു ജനങ്കോണ്ട സാധിച്ചില്ലെല്ലുകിൽ പല ജനങ്കോണ്ട കുലം സാല്പുമാല്ലെന്നു. അതുകോണ്ടു എറു ഫോക്കൻി ആം എറു വിധത്തിലും ഭക്തി ഘുരത്തിറക്കിയാലും അതിനു ഗ്രന്ഥമായ ഫലം ഇപ്പോതിമിക്കയില്ലെന്നു നിശ്ചയമായി രിക്ഷ ഓഴും അവലുംബിക്കുന്ന കോലങ്കോണ്ട കട്ട റിതികോണ്ഡാകട്ട കുററും പറയുന്നവർ കുറക്കാരായിരുന്നുമെന്നു വിവാഹിക്കേണ്ടതാണ്.

ഫോക്കത്തിൽ പല ഭാഷകളുണ്ട്. പല ഭാഷകളിലും ദൈവത്തിനു പ്രഭത്തുകും പേരുകൾ നടപ്പുണ്ട്. ഈ പ്രഭത്തുകും പേരുകളെല്ലാം വൈദ്യുതി ദൈവത്തെനു അല്ല ഒരു ദൈവത്തെ മാത്രമാണ് സുവിപ്പിക്കുന്നതു. അപ്പോലെ തന്നെ മുളികൻ, കട്ടിച്ചാതൻ, ഗ്രവതി, വേട്ടക്കാരി മകൻ, രാമൻ, തൃഷ്ണൻ, ഗണപതി, ആരഭതവൻ എന്നീ പേരുകളും ചില പ്രഭത്തുകാവതാര മുത്തികളെ മാത്രം സുവിപ്പിക്കുന്ന പേരുകളിലുകൊണ്ട യട്ടാത്മത്തിൽ ഈ ശ്രീരംന്നു പത്രായാദിരം മാത്രമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്ന തിൽ അഖാലമുണ്ടാണെന്നുന്നില്ല. സുഷ്ഠീകരിച്ചാവി നിന്റെ ദിവ്യമായ ദരംശം സുഷ്ഠീകിൽ എഴുപ്പാഴം ഉണ്ടായി രിക്കുന്നതാണ്. ആ ദിവ്യരാശേഖരത്തിനു വ്യക്തി കുറവായും ചെയ്യതായും പ്രകാരിക്കാറുണ്ട്. വ്യക്തി പേരുതായി പ്രകാരിക്കുന്നവരെ മാത്രമാണ് നാം അഖാലപ്രായാധിഷ്ഠാരൗണ്ട് പറയുന്നതു. ഈ അഖാലപ്രായാധിഷ്ഠാരൗണ്ട് നാം വന്നിക്കുന്ന

എന്ന പറയുന്നതു, അവരിൽ വ്യക്തമായ്ക്കൊ ദിവ്യാംഗ തെരുവാണു എന്ന മാത്രമാണ്. അതു ദിവ്യാംഗവും പെബബ്ദം അദ്ദോഹനം വ്യത്യാസമിഷ്ടതാവാൻ പാടിപ്പു. പെബബ്ദം ഒരു സമുദ്രഭാഗങ്ങിൽ തിരു, നീരു, ചുഴി, ഉറച്ച വെള്ളിക്കട്ട മുതലായവരാണ് അവതാര പുതഞ്ചമാർ. വെള്ളിക്കട്ട മുതലായതിനെ വദിക്കുന്നതു യമാത്മിനിൽ ഒരു തൃജി ശിരു വദിക്കുന്നതിനും അവിനു ലുമിപ്പില്ലോ. കൂത്രു അഭിഭേദം വാസ്തവം ഇങ്ങിനെയിരിക്കും ശ്രദ്ധിച്ചാരായ മനസ്സുരു വദിക്കുന്നതിൽക്കൂട്ടി നാം യ മാത്മതിൽ നമ്മുടെ സ്വധീനികർത്താവായ ഇന്ദ്രപ്രസാദത്തെ നോയാണ് വദിക്കുന്നതെന്നു വരുന്നില്ലോ?

ഇന്ദ്രപ്രസാദ പദ്ധതിയിൽ നമ്മകൾ തന്നിട്ടുള്ള അവരുടെ വേണ്ട ദിക്കിൽ വ്യാപരിപ്പിച്ചു വേണ്ടതായ സൗഖ്യങ്ങൾ അനുഭവിച്ചുകൊഞ്ചേരിയാണെന്നു എന്നാണ്. നമ്മുടെ സുകമാരഭേദം “മദം.” പദ്ധതിയിൽ അഭുതരം സ്വർഡ്‌കോണ്ട് ഒരു സാധനത്തുപെട്ടി അഭുതരം അഭ്യർത്ഥനാനും നമ്മകൾ തങ്ങനു യാത്രാശാക്കനു എന്നാണ്. തൊന്തം പറയുന്നതു. ഓരോ പദാത്മാജീവിയെ നോക്കി മനസ്സിലാണെന്നു കണ്ണിൽ തന്നതെന്നു സമർത്തിക്കാം. കണ്ണിൽ നമ്മകൾ കാണിച്ചുതുടങ്ങണ്ണോ എന്നാണ് പരിശോധിക്കുന്നതു. ഒരു പദാത്മതിഭേദം ഭാവക്കുറഞ്ഞാണ് അതുകൊണ്ടു. ഒരു പദാത്മതിഭേദം ഭാവക്കുറഞ്ഞാണ് അതുകൊണ്ടു. പുതാക്കനു വിചിപ്പരവും നമ്മുടെ കണ്ണിൽ വിചിപ്പേഡം കണ്ണിൽ അതോക്കെ ഒരു അപമാക്കി നമേം രൂമിപ്പിക്കുന്നു. ധമാത്മതിൽ നമ്മൾ കാണണ്ണെന്നു ആക്കാശമാട്ടുന്നതിൽ ഉള്ളവയ്ക്കു വെറും വിചിപ്പരവും

രധാണം. അതുകൊണ്ട് കണ്ണ നമെന തെററിലുണ്ടിച്ചു വദ്ദിക്കാണും ചെയ്യുന്നതു. ഇങ്ങിനെതന്നെ ശ്രദ്ധം ഉണ്ടാക എന്ന ചായുന്നതു വായുസമുദ്രത്തിൽ ചില വീഡി പരവര ചുപ്പുച്ചൻ, എന്ന മാതൃമാണും. ശ്രദ്ധാതിന്ത യാത്താൽ നിലനില്ലോ ഇല്ല. വായുസമുദ്രത്തിലെ വീഡി പരവര ചെവി സ്റ്റർശിച്ചു എന്ന നേമു അറിയിക്കുന്നതു നടക്ക അന്നഭവമായ്ക്കുന്ന ഒരു ശ്രദ്ധാകൊണ്ട് മാതൃമാണും. എന്തിനു പരവര! ചെവിയുടെ തോതിലായിരുന്നു കണ്ണ നിമ്മിക്കപ്പെട്ടതുകളിൽ ഓരോ ആദി നമ്മുടെ കണ്ണിനു മുമ്പിൽ നിന്നാൽ ഓരോ ത്രംപം കാണുന്നതിനു പകരം നാം ഓരോ ശ്രദ്ധം മാതും കേരംക്കുകയെയുള്ളൂ. ഇങ്ങിനെ തന്നെ കണ്ണിന്റെ തോതിലായിരുന്നു ചെവി നിമ്മിച്ച പ്പെട്ടതുകളിൽ ഇടിമുഴം, വെടി മുതലായ ഓരോ ശ്രദ്ധം ഉണ്ടാക്കുവാൻ നാം ശ്രദ്ധമായി കേരംക്കുന്നതിനു പകരം ഓരോരോ ത്രംപം കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ യിരുന്നു. ഇങ്ങി നേ നോക്കിയാൽ സർവ്വ ഇത്രിയജ്ഞാജ്ഞം നേമു അബ്ദിലു തതിലാണും ചെന്ന ചാടിക്കുന്നതു. അതുകൊണ്ട് ഇത്രിയ അദി നമുക്കു തന്നുതു ഇത്രിയജ്ഞത്താനും ത്രുല്ലമെ അബ്ദിലു മെന്ന തെളിയിക്കാനും, തന്തുലം സക്ഷാതു പരമാത്മം എന്താണെന്നു അറിവാനുള്ളൂ ആഗ്രഹയും ഉൽക്കണ്ണും ഇനി പ്രാണംവേണ്ടി മാതൃമാണും. സുകമാരനു ഇതു വകു ആരുദരാ ചനകളുണ്ടാണും ഉണ്ടാക്കാത്തതിൽ ബാക്കിയുള്ളൂ വർ ഉത്തര വാദികളുംനുത്തി. സുകമാരനു തുമിയായിട്ടും കീടമായി കൂം ഇനിപ്പൂണാഗ്രഥജൈകളിൽ ആരു ബാക്കിയുള്ളൂ ഉക്കത്താം രെ നിന്തുക്കാതെ തന്നെ സാല്പ്രമാക്കുമെന്നാണും എന്നു ചുണ്ണംവേണ്ടി. ഒരു സമയം സാല്പ്രകളും ഉക്കത്താം

നിസിച്ചതുകൊണ്ട് സുകമാരൻ ഇതിലും താണ്ടരം ജന
മണംബായെന്ന വന്നാൽക്കൂടി എനിക്കു അരുവുത്തുശബ്ദാക്കന്നത്
ലി. അതുകൊണ്ട് സുകമാരൻറെ അല്പജാതയുള്ള മന്ദിരം
ഈ വന്നൻ ചെയ്യു വിട്ടുച്ചതുപോലെ ഒരു അസ്ത്രംമന്ത്രം
രം ചെയ്തുകൊള്ളി നാതിൽ താൻ ലേശം മടിക്കുന്നില്ല.

* * * * *

അല്ലോ! എന്താൻ? പറഞ്ഞതു. മനു, കെതിയുടെ
നേരു മരുരായ നോട്ടാവെച്ചു സുകമാരൻ താൻതന്നെന്ന
ആശിങ്കരണ എന്നോ? ശിവ! ശിവ! എന്തൊക്കെ മരവി
ക്കരുണ്ട്. ഈ പൂർണ്ണപരവിക്രമഭായ മുഹാചാത്തിനും താൻ
എന്തൊക്കെ സമാധാനമർണ്ണവ പറയേണ്ടതു. പാഥ ഫിലി
പ്പു മഹാരാജാവു യവനരാജ്യം ഭോച്ചവരുന്നേം എന്താ
ങ്ങു കരറത്തിനും ഒരു യുദ്ധത്തിലും മരവിനേന്ന കൊല്ലാൻ
വിധിച്ചു. കൊല്ലും പാൻ വിധിച്ചുതു ആ രാജ്യത്തിലെ പരമാ
വധിയായ ന്രായക്കാടത്തിനായെന്നേന്നുണ്ടുന്ന ഫിലിപ്പു് മ
ഹാരാജാവായിരുന്നുകില്ല, ഒരു കാല്യം മനസ്സിലാക്കിട്ടു,
യുവതി തനിക്കുപ്പീലുംണ്ണുണ്ടും ഭോധിപ്പിച്ചു. ഫിലിപ്പു്
രാജാവു അത്രായുത്തുംനോടെ തന്നിലും വഹിയ ആരം
തന്നെന്ന രാജുത്തിൽ ഉണ്ടായിരിപ്പുാൻ പാടില്ല എന്ന ഉറ
പ്പുാട “അതുരാം” അപ്പീൽ ചെയ്യുന്നതു” എന്ന
ഭോദിച്ചു. ആ ചോദ്യത്തിനും സരസ്വതായ യുവതി തട്ടി
രൂപിച്ച സമാധാനം ഇതായിരുന്നു. മല്ലപിച്ചു അവസര
ത്തിൽ വിധിപരാത്ത തിയമനസ്സിന്റെ കോടതിയിൽ
നിന്ന മല്ലപിക്കാത അവസരത്തിൽ വിധിപരയേണ്ടുന്ന
തിയമനസ്സിന്റെ കോടതിയിലേക്കുതന്നു.” എക്കുണ്ടും
ഇതുപോലെ ഇരിക്കുന്ന ഒരു സമാധാനം എനിക്കും ഇപ്പു

നില്ല. മാപ്പിളിലഗളിക്കാണ്ടം വമവിന്നാതുണ്ടാൽ ചെ
ഡവിന്നെന്ന് വല്ലനകുണ്ടം, കവിതപമില്ലാത്ത തൃതികളി
ടെ ആവിഭാവംകുണ്ടം, കവിതപമെന്നെന്ന മനസ്സിലാ
കുന്ന ജനങ്ങളിടെ ഒഴംഗല്ലുല്ലാകുണ്ടം, വേദാന്തമില്ലാത്ത
രൂലകളിടെ ഗ്രോഗാരംകുണ്ടം, ഗ്രോഗാരമില്ലാത്ത തയ
ണ്ണികളിടെ വേദാന്തം കുണ്ടം മനസ്സിനു വെറിപിടിച്ച
പോയ അവസരങ്ങിൽ, ഭക്തിയുടെ നേരെ തോന്ത് മരം
ഈ നോട്ടം വെക്കേണ്ടിവന്നാൽ ശരിയാണക്കില്ലോ ലധ
ഉയ്യും കവിതയും, കാമിനിയും കവിതപവും വളരെക്കാല
തോഡ്കും നിലവില്ലെന്ന കാഞ്ഞജീഡല്ലെന്നു ആരുപ്പാസം
കൊണ്ടു മനസ്സിനു നല്ല ശാന്തി പിടിപെടുത്തും, അന്ന
തന്ത മരംരാജ നോട്ടങ്ങിനു ഇന്ന തിരിച്ചേംരടിവെച്ചതേ
യുള്ളിട്ട്. തങ്ങളേപ്പുറി തങ്ങൾക്കുന്ന പ്രശംസിക്കുന്നതിൽ
ബാക്കിയുള്ള വക്കു ആക്കേഡപിക്കാൻ വഴിയുണ്ടാക്കില്ലോ ത
ങ്ങളേപ്പുറി തങ്ങൾക്കുന്ന ദിഷ്ടിക്കുന്നതിൽ ആക്കും ആവ
ബാതിയിണ്ടാവാൻ പാടില്ലെല്ലാ എന്ന വിവാഹിച്ചിട്ടുന്നേ
യാണു് നോൻ-ഹ്രാഷ്ട്രീനു ഒരു തിരിത്തെ ലിതി അവലംബി
ച്ചുപോകേണ്ടിവന്നാൽ. മേഖാലേക്കില്ലോ സകല തിരിപ്പിയർ
നിന്നും മറപ്പിയ്ക്കിന്നും ഒരുപം എന്ന രക്ഷിക്കാം.

കുനിയുടെ വികിതം.

വിട്ടിലേ കിഴക്കേ കോലായുടെ തെങ്ങോഡാഗത്തിട്ടി
ങന്ന ദൈ കീറിയ പായുടെ ഓരത്തിങ്ങൻ എന്നർ രൂക്ഷി
മേൽ വിഴാൻ റോക്കൊ ഇച്ചക്കേഡു അളട്ടി, തൊൻ
ഓരോ വിസ്തിതങ്ങൾ ആലോചകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ
ദൈ വലയും മുട്ടതു, അട്ടക്കു വന്നിരുന്നു എന്നർ
ഡാങ്ക് “അരി തീസ്സപോയി” എന്ന പറത്തു. “പണം
തീസ്സപോയി” എന്ന തൊൻ പറത്തു. ഫോറ ബെഡ്
ഭോട്ട്” എന്ന അവരും പറത്തു. “കട കിട്ടണാഽ” എന്ന
തൊൻ പറത്തു.

അവരും:—എപ്പാള്യോഴും കടം, കട, കടം. എന്നാണി
തൊക്കെ വിട്ടിത്തിക്കംഞ്ഞതു?

തൊൻ:—വീട്ടാണോ? കഴിഞ്ഞന്തു വീടാതെ കഴിക്കാനാണോ
തൊൻ കടം വാങ്ങുന്നതു.

അവരും:—നല്ല മാതിരി! ഇല്ലാതെ സമയത്ത് വാങ്ങിയാൽ
ഉള്ള സമയത്തു വിട്ടണോ.

തൊൻ:—കിട്ടണ്ണോക്കേ കടം മെടിക്കാനാണോ എന്നർ
നിശ്ചയം.

അവരും:—ഇതെത്തു കാഞ്ഞത്തിനോ? നാടോടെ കടക്കാർ
നിംബുന്നതു നല്ലതാണോ?

തൊൻ:—പിന്നുവേയാ? തൊൻ മരിച്ചും ഒപ്പാത്മത്തിൽ
നാടോടെ വ്യസനിക്കില്ലോ? അതെത്തു മാനാമാണോ?

മരിച്ചാലുംകുടി മാനം നേടുന്നതു പിപ്പിക്കാളി
മണ്ണോ?

അവധി:—മതി മതി. ജീവിക്കുന്നോടു മാനങ്ങളും, മറി
ചൂഡി മാനവും; ഈ ചോര തിന്നുന്നതു മരിച്ചിട്ട്
ഉത്തിക്കുംബാ?

ശ്രദ്ധിക്കിട്ടുന്നതു അംഗീകാരം അവന്നുംകുടിക്കാം.

മിഥിപ്പിടി!—കാൽപ്പം പറയുന്നോടു എന്തെങ്കിലും തൊന്ത്രി
വാസം പറയുന്നതു കുറഞ്ഞംലാമായിട്ട് നിങ്ങൾക്കി
ഞ്ചു മുഹമ്മദിനിൽനാം,

തൊൻ:—ഒത്താനിയത്രു പറയുന്നതു പരമാത്മിയുടെ ദി
യാണ്.

അവധി,—പരമാത്മംകൊണ്ടാനം നാടം കഴിക്കയില്ല.
നിങ്ങളോടൊന്നില്ല വന്നതൊട്ടുകൂടി ഏൻ്റെ പട്ടം
പണ്ണുവും ടെങ്ങി. ഏൻ്റെ കാൽപ്പമോ പോട്ടേ. ഈ
ഈ സാധ്യക്കുട്ടികൾക്കും ഒരു രണ്ടുകൊള്ളു സന്ന്യാ
ശിച്ഛിട്ടുക്കാൻ വല്ല വഴിയും അലോചിക്കുന്നതോ?

തൊൻ:—ആരുജലാഹന ഏതു കാൽപ്പനിലും അബ്ദാലുമാണ്.
തയ്യാറാവം തൊന്ത്രംവന്നും ദ്രവത്തിക്കൈയല്ലാതെ അതു
ലോചില്ല ദ്രവത്തിക്കൈനുതു ഗ്രൂപ്പുമേ കൂനമാണ്.
തപ്പിംബം തൊന്ത്രിയതുപോലെ ചെയ്യാൻ അതി
ന്റെ ഫലം മുന്നമോ ഓഷ്ഠമോ ആരുയിരിക്കാൻ
മതി. ആരുജലാചിച്ചിട്ട് ചെയ്യാൻ ഫലം ഏപ്പോഴും
ദോഷമാണ്.

അവധി:—ഈ നിങ്ങളുടെ മരാംഡിനരം മായമാണ്.

ഞാൻ:— ഒരിക്കലും അല്ല. നമ്മുണ്ടു കടിക്കുന്ന മട്ട, നാം പെട്ടെന്നുള്ളേഖാദി തല്ലോലം തോന്തിയ പോലെ കിടക്കുന്ന അടിക്കിൽ പാശ്രദികളുടെ തിരി പുകരം, മീതെ തന്നെ നിന്മ കരെ നേരം എന്നു കാണുവാൻമാരു?

അവർ:— നീം ഒരു പുതിയ മിഷൻ ദിനം തന്നെ മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല.

ഞാൻ:— ഞാൻ പറയുന്നതു എത്രയോ പഴയ തോതാണ്. നമ്മുടെ മുട്ട ഇന്ത്യയിൽ പോടിച്ച ഒരു ജന്മവാദിമാർ?

അവർ:— മുട്ട, പൊതിക്കുന്നു കടിക്കുന്നു എന്നുപറിച്ചു. ചെയ്യുകൊണ്ടുള്ള തോന്ന പറന്തെ കാഞ്ഞം തന്ത്രപൂരി, ആലൈഹമിച്ചിട്ട് പറയില്ലെങ്കിൽ അഭ്യാസിക്കാതെ പറവിൻ്ന്.

ഞാൻ:— എന്തിനേപ്പറി?

അവർ:— പണം ഉണ്ടാക്കുന്ന കാഞ്ഞം തന്ത്രപൂരി.

ഞാൻ:— എത്ര പ്രധാനം? അതിനു തോന്ന പഴി കണ്ണി കുഞ്ഞാം.

അവർ:— നേരോ? എന്നാൽ കാഞ്ഞം ഇതില്ലെങ്കിൽ പോയല്ലോ.

ഞാൻ:— ജയിക്കാതെ എവിടെ പോകുന്നു?

അവർ:— എന്താണതിനു മാർഗ്ഗം കണ്ടു?

ഞാൻ:— കുന്നിയുടെ വികിതസ് കേട്ടിട്ടുണ്ടാ?

അവർ:— കുന്നിയുടെ കുന്നിഷ്ഠാനാസ്ഥാതെ വികിതസ്യം, തുടി ഉണ്ണാ?

ഞാൻ:—നീ പറയുന്ന കൂടി ഉന്നത്യാണ്. ഞാൻ പറയുന്നതു ലുച്ചി കുറി എന്ന ഇമ്മൻകാരനെയാണ്: വികിതസ അവന്നേറ്റാണ്.

അവർ:—നിങ്ങൾക്കു കുറെ വയസ്സായില്ലോ? ഇപ്പോൾ വികിതസ പഠിച്ച ഒരു ബൈല്ലുനായി പണംസവാ ദിക്കുന്ന കുറെ പണിയില്ലോ?

ഞാൻ:—നമ്മൾ വികിതസിക്കുകയല്ല ഏറ്റുനാതു നമ്മൾ വികിതസിക്കപ്പെട്ടുനാവരാണ്.

അവർ:—വികിതസിപ്പിച്ചിട്ട് പണമുണ്ടാക്കുന്ന സമ്പദം എന്നിയും പുതിയിരിയാണ്.

ഞാൻ:—എന്നാൽ ഞാൻ പറഞ്ഞുത്തരം. കൂടിയടെ വികിതസയും കഷായവും കിഷായവും ഒന്നം വേണ്ട. ഉപ്പും വേണ്ട, മഴുകും വേണ്ട വിറകും വേണ്ട, വെള്ളും വേണ്ട. മത്സ്യവും മാംസവും വേണ്ട. ഭാസനം ഭാസിയും വേണ്ട. ധാരം ഹൃദയക്കാരിയും വേണ്ടിയും വലിയ ധാരം തുണമോ ഭാഗ്യവച്ചാപത്രിന്നേറ്റി നേക്കാരം വലിയ തുണം.

അവർ:—ഹൃദയക്കാരിയും ഭാഗ്യവച്ചാപവും കൊണ്ടു പണ്ണ മെബിട്ടുനാവരും? എന്നിയും നിങ്ങൾക്കു പറയുന്നതോ നാം മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. അപ്പോൾ വേണ്ട, അമമ്പും വേണ്ട. ഭാത്തും വേണ്ട, മക്കളും വേണ്ട. എന്ന നിത്യം ഒപിച്ചാൽ പണം പത്രവയമോ?

ഞാൻ:—പറയുന്നതു മഴവൻ. കേരിക്കാൻ ക്ഷമയില്ല കിൽ എങ്ങിനെ കാത്തും മനസ്സിലാക്കും.

അവധി:— അസംഖ്യയിൽ കേരംക്കണ്ണാർ എങ്ങിനെ
ക്ഷമിക്കി.

തോൻ:— കെട്ടിടപ്പേ അസംഖ്യയിൽ എന്ന തീച്ചുപ്പേ
നേതാഭിരു?

അവധി:— കെട്ടുനേതാഭി ഒരു സംഖ്യയും കാണാൻപേ,
മേലാൽ വല്ല സംഖ്യയും പറവാനശൈലിയാണ്.
തോൻ കെട്ടുഭാബം.

തോൻ:— എന്നാൽ കേരംക്കു. ചെലവു കുറത്തും വരവ്
ജാസ്തിയും അക്കന്നാതു ലാഭപ്പേ?

അവധി:— അതേ. അതിന്റെ വിപരിതാവസ്ഥ ചേത
വുമാണ്.

തോൻ:— തോൻ പറഞ്ഞ അവസ്ഥ ലാഭപ്പേ?

അവധി:— അങ്ങിനെ വന്നാൽ ലാഭാനന്ദന.

തോൻ:— എന്നാൽ അങ്ങിനെ വയനത്താം വയനത്താം തുടി
കൈ നമ്മിൽ തന്നെ കിട്ടുണ്ട്.

അവധി:— അനാവശ്യമായ ചെലവു നമ്മൾ ചെയ്യുന്നീല്ല
പിന്ന എളു വിലും കുറയ്ക്കാനും നിങ്ങൾ ചെല
വു കുറയ്ക്കാൻ കോക്കന്നാൽ.

തോൻ:— അതപ്പേ തോൻ പറയുന്നതു. ലൂഡി കുനിയുടെ
പികിത്സ എടുത്തിട്ടുണ്ട്.

അവധി:— എളു രോഗതിനാണപോലും നമ്മൾ ചികി
ത്സയെടുക്കേണ്ടതു. പണമില്ലാതെ രോഗതിനാം
ചികിത്സയുണ്ടോ? നിങ്ങൾക്കു വല്ല തലയ്ക്കിഴക്കും
ഉണ്ടോ?

ഞാൻ:—എന്നിയ്ക്ക് ഒരു ക്ഷവുമില്ല. എന്നെന്ന് അഭിച്ഛായ തരിക്കം ഇല്ല.

അവർ:—എന്നാണു ഈ ചികിത്സ?

ഞാൻ:—അതെല്ലു നി ചോദിക്കേണ്ടതു?

അവർ:—അതെല്ലു ഞാൻ ചോദിച്ചതു?

ഞാൻ:—നമ്മൾ ദൈനന്ദിനം അടച്ചവാഹേയനിച്ചുണ്ട്—

അവർ:—എന്നൊന്നാ പറഞ്ഞതു? ആളുള്ള കംക്ക മനസ്സിലാക്കുവിയം സംസാരിക്കുന്നതോ?

സംസ്കാരം ഭാംഗ്യും പണ്ണേഡി പിടിക്കുമില്ല അതുകൊണ്ടു വരുത്തുന്നതും വെള്ളി ഉദ്ധൂപിക ചെയ്യിൻ ചില്ലും യാക്കുവേംബു ഞാൻ പിന്നെയും തുടന്റെ പറഞ്ഞു.

ഞാൻ:—നമ്മൾ ധതിവായി കഴിക്കുന്ന ആര്യാരഥങ്ങൾം അവശ്യമില്ല. വെറും വെള്ളിയും പച്ച അടലവക്കും മാത്രം വേണ്ടും. പച്ചക്കറി പച്ചതന്നെ കഴിച്ചായി മതി. നേരിയ പുഴിയും കൂടി പാട്ടേള്ളുന്നതാണും തിന്നാം. വണ്ണസാരയേക്കാളും ദേഹങ്ങളിൽ ഇന്ന മാനുക്കു. നമ്മൾ രണ്ടായംകണ്ഠക്കൂടി മാസത്തിൽ അഞ്ചുഡശ്ശിക ചെലവുണ്ടാക്കില്ല. ശരീരത്തിന നല്ല ഘാട്ടിവൈക്കും; എന്ന മാത്രമണ്ണ തോറുവരു ചയ്യും വരെ ജീവിക്കുയും ചെയ്യാം പോലും.

അവർ:—നിങ്ങൾ അല്ലെങ്കിൽ തമാശയാക്കലേണ്ടും. അങ്ങിനെ യാണെങ്കിൽ ലോകം മുഴവന്നം ഈ മാതിരി ചികിത്സ തിരുക്കാണില്ല?

ഞാൻ:—ദോകം മുഴവനം തുടങ്ങാത്തതു ദോകം മുഴവനം അറിയാത്തതിട്ടാണ്. അറിത്തുവരുത്തോടും ഏതു യോഗ്യരൂപം തുടങ്ങിക്കഴിത്തിട്ടാണ്. നമ്മുടെ ഫ്ലോമി തന്ന വകീൽ ചാത്രമേഖനാൻ അവർക്കുള്ളം കൂടി തു അടിച്ചെല്ലാണ് കേൾവി.

അവർ:—മിസ്റ്റർ ചാത്രമേഖനാൻ വകീലിനെന്നൊരു ശരീര തനിന്റെ പുസ്തിയില്ലോ?

ഞാൻ:—ഈ ചികിത്സയുടെ വിശ്രദിച്ചിയി ഒന്ന് വേരു യാണ്. ചാത്രമേഖനാൻ അവർക്കും ഒരുപ്പി കരവാ നം ബാലതുപ്പിമേഖനാൻ അവർക്കും ഒരുപ്പി വെക്കാ നമാണ്ണതു ഈ ചികിത്സക്കാരായെന്നു. നമ്മൾ തുടങ്ങനാതു ധന്തനിന്നു കരു പുസ്തിവെക്കാണ്.

അവർ:—ഒന്നാമതു കടം തീരെട്ട് എനിട്ട് ധന്തനിന്നു പുസ്തിയേപ്പുറിപ്പായാം. ഈനാഡി പാലുകാരത്തി പാലിന്നുറ പണ്ടത്തിനു വന്നേപ്പുറാഡി എന്നുറു ക തുണി കാശില്ലാത്തതിട്ട് ഞാൻ ഏതു സക്കേപ്പുള്ളു? അവർ പോയപ്പോറു യടാത്മഭായി ഞാൻ ക രണ്ടു.

ഞാൻ:—അതു നിന്നുറ വിസ്തിതം.

അവർ:—കതിന്ന കാശില്ലാതെ ഉഴുവേംബു കരത്തു പോകനാതു ആന്നുറ വിസ്തിതമാണോ?

ഞാൻ:—പാലുകാരത്തിക്കു അവർ തന്ന പാലിന്നുറ വില നീ കൈച്ചുക്കാഞ്ഞതാൽ കരയെന്നാതു അവളുള്ളു? നീഡാണോ? നിന്നെങ്കിലും നഷ്ടിം പററി.

അവർ:—മാനനഷ്ടിം.

തോൻ്റ്:—യന്നനേഴ്മാണം മാനനപ്പെത്തക്കാറം വലിയതു. അതുകൊണ്ട് നീ തോൻ പറയുന്നതു കേരിക്കു. കുന്നിയുടെ ചികിത്സ എടുത്താൽ ചുഞ്ഞാതെ മാസക്കാരിൽ അവപത്രപ്പീക ലാളഭാരം. അപ്പോരം കൊപ്പിത്തിൽ 720-ക യായി. തുറകൊല്ലുംകൊണ്ട് എക്കുഡേശം പലിഗ്രാഫേറ്റുട്ടി രൈലക്സം വെള്ളിയുറപ്പിക്കുന്നുകൾ സവാലിക്കാം. മുൻതാ തോൻ പറഞ്ഞതു വഴി നന്നാ?

അവർ:—പണമുണ്ടാക്കാൻ മറ്റു വഴിയോന്നം തോൻകാണുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് ഈ ചികിത്സ തുടങ്ങുന്നതിൽ എന്നിക്കു വിരോധമില്ല.

തോൻ:—ഒരു കാൽമാണം. കുറച്ചുജ്ഞക്കു മനസ്സുറപ്പു വേണ്ടിവരും, പതിവായി കഴിക്കുന്ന കാപ്പി ചായ മുതലായതൊക്കെ ശേഖരണം. ഭാവിക്കുവോരം വെറും പച്ചവെള്ളി. ഉപ്പും ദിഷ്ടക്കം നേരം പാടില്ല. ചോറും കറിയും പരബ്രഹ്മത്തു പൂർണ്ണമിവ ഏന്നപോലെ കേവലം നിശ്ചില്ലമാണുതാനം.

അവർ:—എന്ന പറഞ്ഞതാൽ രൈവക സന്ധാസിമട്ട.

ഡോൺ:—അതേ. വേദാന്തികരം “ഖത്താക്ഷി ഉള്ളതാണ്” എങ്കിലും നേരം ഇല്ലതാണ്” എന്ന പറയുവോലെ സന്ധാസിമട്ടാണുകിലും സന്ധാസിമട്ടല്ല. അസാരം ഭാവം മാറ്റുന്നുണ്ടോ ഉള്ളത്.

അവർ:—അതുകൊണ്ടാണം തരക്കെടില്ല. നേര രണ്ട് ദിവസം ബുല്ലിമട്ടമായിരിക്കും. പിന്നെ ശീലിച്ചുപോകും. എന്നിക്കു നിഃവിശ്വാസം നേരുന്നില്ലോമോ എന്ന മാത്രമേ, ഒരുമില്ല.

തോൻ:—മിസ്സർ റാമൻപിള്ള പറങ്ങപോലെ നീങ്ങു ബേംഡം എൻററ ഉടലിന്റെ അതുതി ഒരു ചോദ്യ വിധാംപോലെ അതണ്ണക്കിലും എൻററ മനസ്സുഖ്യി നീറ അതുതി നിശ്ചയമായിട്ടും കരിവന്പോലെ വള്ളവററതാണ്. നേരെ നില്ലും എന്ന കാൽത്തിൽ നിനക്കശേഷം രൈക്കേവണ്ണ.

അവധി:—എന്നാൽ ഈന്നതനെ തുടങ്ങിയാലോ?

തോൻ:—പണം കിട്ടുന്ന കാൽത്താബന്ധിൽക്കൂടി ഇതു അ ഡിക്കം ബലഘേപ്പാടേനെമെന്നില്ല. ഇതിന്റെ മാതിരി തല്ലുകൂടി മനസ്സിലാക്കാനാണ്. ഇതു വരുന്നതിൽ ഇംഗ്ലീഷ് നമ്മകൾ തുടങ്ങാം. നീം മന്ത്രം ഇവിടെ അമ്മ ദേശാടം പെട്ടെന്നാടം നമ്മുടെ ഹിക്കിതസ് ദയപാറി അറിയിക്കണം. നമ്മളുടെ പത്രമാം തെററിപ്പും കാരിക്കാനും തിരിക്കുന്നതുകാവല്ലോ ജാതിയായി സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളു നേരുന്ന താക്കിയും ചെയ്യുന്നും. എൻററ ബന്ധുജന ഔദ്യോഗിക്കുന്നതാരോടും ഇതു മനോനിശ്ചയത്തു പൂറി ഫോറഫോലാഷമായി പ്രസ്താവിക്കണം. അക്കു പ്രാബു നാട് മഴവനും ഇതു വരത്താനും കൊട്ടി ഫോ ഷിക്കണം. ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിൽ എന്നിക്ക വേ റെയും ഒരു ഉള്ളശ്ശേഖണ്ണും. ഒരു സമയം നാട്ടകാർ ഇട്ടി മക്കാലും നമ്മുടെ പിൽനാമികളാകാൻ വഴി യണ്ണും. അപ്പോറം, ഈന്നാടം പണ്ണത്തിനു എന്നിയും റജിസ്ട്രുർ നോട്ടീസയും, അതു നാമിയില്ലാത്ത ധിക്കാ റി അതു മല്ലാലക്കണ്ണുവടക്കാരൻ റാമൻററ കള്ളവട രൂം പൊളിയും, ഇതു വബഹള്ളത്തിൽ അതു ഭൂഷണം ഒന്നു പറിക്കുന്നു. “എന്നെന്നുവൻ ബഹുജനമിതം മറ്റൊ

കാൽ തിനായിപ്പുക്കന്നേരം നിയതമാവുന്ന ബുദ്ധി
മാനിയരണ്ടാം” എന്ന് അഭ്യന്തരം.

അവർ:—എന്തിനാണ് അവനെ പറിപ്പിക്കുന്നതു. കടക
തന്മാർ മടക്കിക്കൊടുക്കുന്നതാണെന്നു നിങ്ങളെല്ലാ
ണ് വല്ലവയും പറിപ്പിക്കേണ്ടതു.

തോൻ:—മടക്കിക്കൊടുക്കുന്ന കാൽം ആഴലാച്ചിക്കേ
ണ്ടതു ഒഴുകിപ്പാത്തിട്ടു വെള്ളം കെട്ടിനില്ലെന്നു
ലെ, വെലവിപ്പാത്തിട്ടു പണം കെട്ടിയിരുന്ന
കാണ്ണുംപോരുണ്ടോ?

അവർ:—ശരിതനും. എങ്കിലും വെലവു ചുരു
ങ്ങി വനിച്ച കുറെ പണം മൊത്തമായെന്നും കാ
ണാൻ സംഗതി വരുടെ.

തോൻ:—(മീശ പിടിച്ചുകൊണ്ട) ഈ ദേഖ്യസ്വം തന്നെ
യാണും, ദിവസമുത്തി നമ്മരക്കു പണം വലിപ്പിക്കണം.
ഈ പത്രാഴത്തിനു ക്ഷേമം ഓർമ്മക്കു കൊടുക്കുന്നും
നിന്നും ഇ ചോൺകുന്നും വെളുക്കിടയിൽ ഇ
ഉമ്യക്കുന്നുപോലെ ഉണ്ടാക്കിത്തും. ബാക്കിയുള്ളവ
കൂടും റാവുബുധുളി, ദിവാന്മബുധുളി എന്നീ സ്ഥാന
ഒരു കീട്ടി വരുവോരം നിന്നും ഭർത്താവായ ഭാഗ്യ
വാനു കുഞ്ഞുവരും എന്ന അത്മവത്തായ സ്ഥാനമാ
ണ് കിട്ടാൻ പോന്നതു.

ഇങ്കിനെ കണ്ണിൽ കണ്ണബന്ധാടോടൊക്കെ തോൻ തേങ്ങ
ഴിരു ഉദ്ദേശം ത്രിയാക്കിയപ്പോറും എന്നും പ്രാണങ്ങൾഹി
തന്നു എറം. കെ. മേരുന്നാം ഈ വിവരം അറിഞ്ഞു. മിസ്റ്റർ
മേരുന്നു കുന്നിയുടെ പിക്കിസ്യയിൽ വെല്ലവത്സലനാണ്.
അതിന്റെ മുന്നും ലോകത്തിന്നറിയിച്ചതിന് പിന്നെ

വികിതസ തുടങ്ങാമെന്നാണ് വെച്ചിട്ടിള്ളി. അദ്ദേഹം ഈ സംഗതി കേരളകാമലിനും മതലായ പത്രങ്ങളിലും ഖരകൾ ചുഡക്കിപ്പുറഞ്ഞാൽ മലയാളത്തിൽ മിക്കപേരും ഈ റി മിലവത്തംമാനം കിട്ടി. ജനങ്ങൾക്കു ഒരു ക്രമാന്വയക്ക് എന്ന എന്നപോലെ എത്രയോ കെടുതുക്കേണ്ട എന്ന നോക്കിയുണ്ടാണി.

വികിതസ ആരംഭിച്ച നോമത്തെ ദിവസം അധിക ബുദ്ധിമുട്ടുകൂടാതെ കഴിച്ചു. രണ്ടാമത്തേ ദിവസം തെള്ളിട്ടി വിഷമിച്ചു കഴിക്കേണ്ടിവന്നു. മൂന്നാമത്തേ ദിവസം എ നേന്നനില്ലാതെ ഒരു അസമ്പ്രത എന്ന ബാധിച്ചു. കറിയിൽ അസാധം ഉപ്പു കറഞ്ഞുപോയാൽ ബാല്യക്കാ രണ്ടു ശക്തിക്കു പതിവും താൻ ഉപ്പിന്റെ സ്ഥാർമ്മി രണ്ടു ശക്തിക്കു പതിവും കഴിക്കേണ്ടിവന്നതു ടീപ്പും പൊലുവിയി ലൂതെ ആധാരം കറിക്കേണ്ടിവന്നതു ടീപ്പും പൊലുവിയി എന്ന പറയേണ്ടതും. എത്ര പിടിച്ചു നിരത്തി നോക്കി എന്ന കും ചോഴരാട്ടം കറിയോട്ടം തങ്ങൾന്തിൽ എന്ന പോലെ എന്നിയും കറിനമായ മേം ജനിച്ചു. എന്നാലും പോലെ എന്നിയും കറിനമായ മേം ജനിച്ചു. എന്നിട്ടും ബാക്കിയും വക്കു ആളിമാനക്കാണ്ടു കള്ളി പുറഞ്ഞാക്കാതെ ഒരു വിധം കഴി ആളിമാനക്കാണ്ടു കള്ളി പുറഞ്ഞാക്കാതെ ഒരു വിധം കഴി ആ പ്രേട്ടു പാകം മെച്ചുന്ന സാമ്പാദ വരത്തിട്ടുന്ന ദന്തം പരമാപ്രാധി നാവിന്നേൻനിനു അസാധം വെള്ളിം ചുറ പ്രേട്ടു എന്റെ ഭാത്യു കണ്ണോ എന്ന ശക്കിച്ചു തുംന് അ പ്രേട്ടു ലുടക്കുന്നിട്ടു നോക്കിയപ്പോറും അവരം ഒരു മരപ്പാവ യൈപ്പോലെ യാതൊരു ക്ഷേണഭവും സ്ക്രൂഭവും ഇല്ലാതെ മ നല്ലുറപ്പിച്ചു നില്ക്കുന്നതു കണ്ണു. അവളുടെ സെമ്പാൽം എ നേര ആയുമ്പുട്ടുന്നതി. പ്രകൃതിയുടെ ശീച്ചുകൂടാതെ മില ഗതികരങ്കൾ “കവാടനിശ്ചയമാശരു”വുമില്ല എന്ന

പറയുന്നതു അവർക്ക് ബേധകമല്ല. വരാൻപോക്കന സമാജത്തിന്റെ സംഗതി വിഹാരിച്ചുയിരിക്കും ഭാത്യം മുഖിനെ ദെയൽപ്പെട്ട തന്റെ എത്തനജീവിതത്തിനു കീഴിൽ ഉള്ളണ്ടു, എൻ്റെ ക്രമ കുറെ അമാന്തരത്തിലായി. കുഴി നാഞ്ചെട ക്രീഡ് ആരുശണത്തിൽ എന്നപോലെ പിത്താണ തതിലേ ഉദ്ധൈരിയിലെന്നല്ല. മരവിത്തിൽവെച്ചു ഉപ്പിനേലും കുടി എൻ്റെ കൊതിയോടുകൂടിയിഴ്ച്ച ഉള്ളിപ്പതിന്തു എന്നിക്കു കൂടിവില്ല. വാസനയുണ്ടോ എന്നകുടി തൊൻ ദയപ്പെട്ടു. മുഖിനെ പിന്നൊയും നൃംഖാട ദിവസം ഒരു നോസ്സു നെൻ്റെ മാതിരി നേനിലും ഒരു സ്വിരഹൃതിജ്ഞയില്ലാതെ കഴിയുക്കുട്ടി. അനേക സംവത്സരങ്ങളായും പതിവാക്കിയ ഒരു സരൂപായം പെട്ടെന്ന്, വിചന്നതു കില്ലായ്ക്കാണെന്നു എന്നിക്കു നല്ലവല്ലെന്നും മനസ്സിലായി. അതുതിയുടെ വിപരീതമായി മുഖത്തിക്കന്നതു തെററ്റുയോ എന്നകുടി എന്നിക്കു തോന്നാതിയന്നില്ല. എന്നാൽ എൻ്റെ ഭാത്യയുടെ സെമ്മത്തുകാണാനോന്താറും എന്നിക്കു വളരെ വാഗിയും അളവില്ലാത്ത അസൂച്യയും ഇനിയും, അവർക്ക് ഒരു പുസ്തപോലും തീസലുണ്ടാക്കാനില്ല. എൻ്റെ ദെയൽപ്പും ക്ഷണംകൊണ്ടു ക്ഷയിച്ചു. എന്നിക്കു ചോറാട്ടം മറ്റൊക്കും കുടിവിച്ചിരുത്തുമോയും ഒരു ദിവസം തന്നെയായി. പദ്മാശിമല്ലുത്തിന്തിനിന്നു തപസ്സുചെയ്യും ഒരു ദിവികളുടുക്കുടി കൂറുക്കുളേ കാംക്ഷിച്ചുപോയതിലും കടന്നപോയോ എന്നിക്കു ചില ക്ഷുണ്ണളിൽ ശ്രദ്ധമം പിണ്ടതുപോയതു. ദ്രോഹം സമീക്ഷവയ്ക്കാതായപ്പോൾ തൊൻ ചില സുത്രങ്ങൾ ശ്രദ്ധയാഗിച്ചു നോക്കാൻ തുടങ്ങി. ചായയോ കാപ്പിയോ കിട്ടുമെന്നാശിച്ചുംകൊണ്ടു തൊൻ ഓഫോ പൊട്ടക്കാരണവും പറഞ്ഞു എൻ്റെ ചാജാ

തിമായട വിചകളിൽ എല്ലിയെല്ലാം കേരി നോക്കി. എൻ്റെ പികിതസ്യട സംഗതി അല്ലെന്തന്നു കൊട്ടി ഒല്ലാഷിച്ചുപോകിയെന്നതുകൊണ്ട് അവരും ഗൗം കൊ ണ്ടെന്നില്ല. വേരെ ഏടത്ര ചെന്ന “എന്നിയും വസ്താ തെന്നാഖിക്കുന്നു” എന്ന നാണ്മിസ്താതെ തോൻ പറത്തു. ഉടനേതെന്നു ദ്രോഹിതൻ അകത്രു പോയി എന്തിനോ ഉടനേതെന്നു ദ്രോഹിതൻ അകത്രു പോയി എന്തിനോ വട്ടംചെയ്തു എൻ്റെ മവം പ്രസാദങ്കൊണ്ട് മിന്നി. അ പ്രസാദങ്കൊണ്ട് കാപ്പിയുടെ വാസനപൊങ്ങിയപ്പോറ്റും എൻ്റെ ശ്രമം കേവലം വിഹലമായിട്ടില്ലെന്ന രോദപാ സം എന്നു തുള്ളുന്നാക്കി. നല്ല മണവും കടപ്പുവുചു സം എന്നു തുള്ളുന്നാക്കി. നിങ്ങൾ ചികിത്സയിലാലേ? ചാ “അസ്താ, തൊന്തു മറ്റൊ. നിങ്ങൾ ചികിത്സയിലാലേ? ചാ തു! കുറേ തെളിഞ്ഞ ചുമ്പുവുള്ളിലും കൊണ്ടുവരു. കുറേ ധാരാളമിരിക്കട്ട്.” എന്ന പറത്തുംകൊണ്ട് കാപ്പി അഭ്യർഥം ദാരിക്കുന്നു. എന്ന ആക്രൂം പറത്തുപോയതുകൊ കഴിച്ചു. ദാരിക്കുന്നു എന്ന ആക്രൂം പറത്തുപോയതുകൊ ണ്ട തോൻ കഷായം കടിക്കുന്നുവാലെ കൊണ്ടുവന്ന വെള്ളിലും മഴവും വലിച്ചുകടിക്കുന്നുവിനു. “നിങ്ങളുടെ മനസ്സും ചില്ലുംയല്ല സരരേ! എന്നിയും മരിച്ചാലും വേണ്ടില്ല ഇങ്ങി ഉത്തരവും കൊണ്ടുനടക്കാൻ സാധിക്കുന്നീല്ല” നെയ്തു ഉത്തരവും ചങ്ങാതിയോട് ഒരു ചുമ്പുചുമ്പിയോട് “വേ സേമകിൽ എല്ലാം ആവാം. നമ്മൾ ഒരുജാതതുകൊണ്ട് ലൈ” എന്നമാത്രംപറത്തു തോൻ അവിട്ടും ധാതുയായി വല്ലപ്പുകാരന്തിലും രിറക്ഷവായയെങ്കിലും വയററിലാക്കാ തെപോയാൻ എൻ്റെകാഞ്ഞം വിഷമതിലാക്കുമെന്നു എന്നി യുട്ടുന്നുവോല്ലുംവന്നു. ഓരോസംഗതികകൾ കണ്ടുചിട്ടു

തൊൻ ചില വിജാതീയങ്ങൾ വീടുകളിലും വിന്നെക്കാരനേ
ചുപ്പാലെവെച്ചു. നല്ല പരിചയമില്ലാത്തിരുക്കാ എന്നൊ
എന്നറില്ലത്തി അതും ചായയ്ക്ക് സല്ലിച്ചിളില്ല. ചിലക്കൂട്ട്
ങങ്ങൾ അടച്ചേക്ക ചെന്ന അസംസ്കാര അയിത്തത്തിന്റെ
ഖാധാനം എന്നു സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട് പ്രസംഗിച്ച്.
തൊൻ അവിട്ടതുകാരെ ഏന്തും വല്ലതും തങ്ങവാൻതക്കു
വള്ളം ദൈന്യപ്പെടുത്തുവാൻ നോക്കി. കൂദാ കല്ലുകുല്ലു,
അക്കുട്ടർ കല്ലുകുല്ലു. ഒരു ദിവസം തിവഞ്ഞിപ്പേശവർറ്റ്
അട്ടതുള്ളി പാതയിൽ തുടെ കണ്ണഫോക്കേവാറം ഒരു
ദോഡലിൽനിന്നു പത്രം വിന്നെന്നതും മാറ്റം പാകം മെ
ആന മണം ചുറപ്പേട്ടതു കുട്ടി. കടിനത്താൻ വലിച്ച നി
രത്തിയ കതിരയേപ്പാലെ ഒരടി മുന്നാട്ടു നടപ്പാൻ ശ
ക്കന്നല്ലാത്ത വിധത്തിൽ തൊൻ നിന്നുവോയി. കുറു മേഘ
മായ കുട്ടർ മാരായകടകയിൽ കടക്കുവേം എന്ന അതു
ം കാണാനുണ്ടാ എന്ന നാലുചുറവും നോക്കിക്കണ്ണാ
തൊൻ ആ ദോഡലിൽ ഒരു കേരം കുറി. എൻ്റെ ഒരു
ബിംബം വല്ലാതെ തട്ടിച്ചു. തൊൻ മുകളിൽ മെന്ന ഒരു ഇ
ക്കിൽവെച്ചിരുന്ന മേരയുടെ പിന്നിലിട്ട് കാശുലമേൽ
മെന്നിരുന്ന അവിട്ടെന്ന പരിചാരകനു വിളിച്ചു. ഭാഗ്ര
വശാൽ മുകളിൽ പിന്നെന്നയാൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. തൊൻ
എട്ടണയ്ക്ക് ലും ചിന്നം എട്ടണയ്ക്ക് കട്ട് മെരറിനം, എട്ടണ
യ്ക്ക് ചാപ്പിനം, നാലണ്ണയ്ക്ക് രാട്ടിയ്ക്കം ഓഡർ കൊടുത്തു.
പണം ദിന്തുവായി ലക്ഷ്മില്ലാതെ മണിച്ചിട്ടുകൊടുത്തു.
ടുടം താമസിയാതെ ഒരു പിന്തുണാത്തിനുള്ളിൽ ധൂമി
ക്കുന്ന ലും ധൂം മരറാനീൽ ഗ്രേവിഡോട്ടുകെടുത്തു. മാപ്പിം
മുന്നിൽ എത്തി. തിന്നാൻജീ തേം കൊണ്ടു അശേഷം

ക്ഷമയില്ലാതെ ഞാൻ കൈ കഴുകാൻ വെള്ളി അനിന്നാവല്ലു പ്പെട്ട്. പിന്നെ കൊണ്ടുവന്നതു ഒരു പിന്തും അതിനുശ്രദ്ധിച്ചിൽ കൂടുലവറ്റം മററാനിൽ മറിച്ചു രോട്ടിയുമായിരുന്നു. ഇതാണെങ്കിൽ കണ്ണഭ്യൂപാം വെള്ളം കൊണ്ടുവരാൻ വൈകിയതുകൊണ്ടുള്ള കോച്ചംകാണ്ടി താൻ ആ പരി ചൂഢക്കുന്ന കർണമായി ശക്തിച്ചു. വെള്ളത്തിനു പോയി ദുഃഖനാം പറഞ്ഞു അവൻ ഇരഞ്ഞിപ്പോധി. താൻ അധി ദുന്ന എഴുന്നേറ്റു കുട്ടിലിട്ട് കുടക്കുന്നപ്പോലെ “വെരുള്ളറി ഇത്തന്നൊരു സാവധാനമാണ്” എന്നുചൊല്ലു ഓരോനു വിഹാരിച്ചു അക്ഷയനായി അജ്ഞാട്ടം ഇഞ്ഞാട്ടം നടന്നു. അപ്പോൾ ഒരു ശ്രദ്ധം കുട്ടി താൻ സന്തോഷത്താടെ കുറ ഉണ്ടാക്കുന്നുകാണി. വെള്ളവുംകൊണ്ടി കോൺ കേരിവയന്നു കട്ടിയെ കണ്ണഭ്യൂപാം സരുപ്പിനായെങ്കിലും, കട്ടിയുടെ പി നാലെ മററാരാളം കുട്ടി കേരിവയന്നതു കണ്ണപ്പോം താൻ നേരിയും ചുഡിച്ചു ഒന്നു നല്ലവല്ലോ നോക്കി. എൻ്റെ ഭഗവാനേ! താൻ എന്തു ചെയ്തും ആ ആരം ന മുട്ടു സ്ഥാപിതൻ മിസ്റ്റർ എം. കെ. മേനോനായിരുന്നു. എപ്പാള്ളുമും സന്തോഷം തങ്ങനു മിസ്റ്റർ മേനോന്റെ വരു മുണ്ടു ഒരു അരുശനായാണും കൊണ്ടുപോലെയായി. താൻ കളിവുമതിലോടുകൂടി പിടിക്കപ്പെട്ട് കുള്ളനേക്കാളിള്ളുന്നുന്ന കഴുക്കി. ഭാഗ്യവരായി താൻ തക്കാഞ്ഞാളിടെ പിന്നീ ലല്ലായിരുന്നു എന്ന എ കസംഗതി ഒരു നിമിഷത്തിനു മുകിൽ എനിക്കു ദെയൽമുണ്ടാക്കി. വികടനതരത്തിൽ മാ ടിയ വിശാലാക്കി, പെട്ടു തെരുവിനേക്കണ്ണാലുവോലെ എ എൻ്റെ കുസലില്ലാതെ എവിരി കണ്ണഭ്യൂപാം മിസ്റ്റർ മേനോനു സംശയമുണ്ടായില്ല.

മേനോൻ:— അല്ലോ, ഇവിടെയെന്നിനു കടന്നുട്ടി?

ഞാൻ:— വിശ്വേഷിച്ചുനാമില്ല. ഫോട്ടോകീപ്പറമായി ചീ
ല്ലോ ഒരു കാൽച്ചിഫോറിയന്നു.

അപ്പോഴാണ് വേലക്കാരൻ വന്നിട്ട് “വൈജ്ഞം കൊ
ണ്ടവെച്ചിരിക്കുന്നു. കറികൾ തന്മീയംമുഖ്യമായ കഴിക്കുന്നതാ
ണു” എന്ന എന്നു അറിയിച്ചുതു. ആ വേലക്കാര
നു അറബിക്കടലിന്റെ നടവിലിട്ട് മഞ്ചവാനെന്നിക്കു
തോന്നിപ്പായി. ഞാൻ വിലക്കാട്ടതു മേറ്റിച്ച സാധനങ്ങൾ
തന്നിത്തുപോകുന്നതുകൊണ്ടു ആ വക്കുന്നതു നല്ലമാണു!
അനാവശ്രമായി അസ്ഥാനത്തിൽ ദശാന്തം കാണിച്ച
ആ അസ്ഥാനം ചുട്ടാടെ തിന്നകളിയാമെന്നുട്ടി എന്നി
ക്കു തോന്നി. ഞാൻ റൂരിക്കശാടികൊണ്ടു അവനോട്
പോവാൻ പറഞ്ഞു. വേലക്കാരൻ വാക്കേട്ടുപ്പോരി
മേനോൻ ഒന്നു തെട്ടിപ്പോയതു ഞാൻ നല്ലവള്ളം കണ്ണി
യന്നു.

മേനോൻ:— എന്തു? ചികിത്സയാക്ക ഇതുവേഗം അവ
സാനിദ്ധ്യം? ഇതെന്തു കമ.

ഞാൻ:— (ഡെയർണ്ണതാട) മിക്കിൽസ് അവസാനിപ്പിക്ക
യോ? നല്ല കാൽച്ചം. ആയല്ലോരാലും അതു അതു
കിഞ്ചാനതിൽ വിട്ടമോ?

മേനോൻ:— പിന്നു ആക്കാണു? ഇതു കറികളൊക്കെ കൊ
ണ്ടവെച്ചിട്ടുള്ളത്. വേലക്കാരൻ നിഃബന്ധിയണ്ണു അ
ഞ്ചു് വിളിച്ചുതു.

ഞാൻ:— (തലച്ചുപാറിത്തുകൊണ്ട്) എൻ്റെ അള്ളിയൻ
വാസു ഈ മെയിൻഡാബിക്ക വരുന്നാണു്. അയാൾ

അ വിശദ്ധു സഹിക്കാൻ കഴിക്കയില്ല. അയാൾക്ക് വേണ്ടി തൊൻ ഓലർ ചെയ്യു വെള്ളിച്ചതാണ്.

ഒഴികഴിവു തരഞ്ഞിൽ പറവെമെന്നാണ് തൊൻ കൂടുതിയത്. നിർഭാഗ്രവശാൽ എൻ്റെ അജ്ഞിയൻ്റെ വിവരം എന്നും മുള്ളംമായി മേഘോറബംഭായിരുന്നു.

മേഘോൻ്റു്:—അഉദ്രോഹത്തിനുംബന്നകിൽ നിങ്ങൾ ബുദ്ധിമുദ്രയോടെ അഉദ്രോഹം ഇന്ന കോയവുത്തുവിൽ പോകുന്നുണ്ട്. അഉദ്രോഹം ഇന്ന കോയവുത്തുവിൽ പോകുന്നുണ്ട്. അഉദ്രോഹം വായിച്ചു.

തൊൻ:—വരാതിരിപ്പും തരമില്ലപ്പോൾ. എന്നിക്കുള്ള ഏ മുത്തു അഞ്ചിനേയാണെല്ലോ.

മേഘോൻ്റു്:—മിണ്ണാതിരിക്കുന്നു. മാധവൻനായർ ഇൻഡ്രേഷ്യുക്കു ഒപ്പം എന്നോടു പറഞ്ഞു. ഇന്നലെയാണ് അഉദ്രോഹം ഒപ്പം എന്നോടു പറഞ്ഞു. അഉദ്രോഹം തുടർന്നു കുറവി കിട്ടിയതു. രണ്ണാളം കോയവുത്തുവിൽ എത്തണ്ണഭാഗതാണെന്തു.

തൊൻ:—ഒരുപാഠം കുറ്റിമായി. എന്നാൽ തൊനിതൊക്കെ വെറുതെ മെടിച്ചു.

മേഘോൻ്റു്:—(ആരുന്നുംതൊടു) വെറുതെയാങ്കേന്നുണ്ട്. തൊനില്ലോ? സങ്കടത്തിൽ സഹായിക്കുന്നവനെല്ലു വെന്നു? നിങ്ങൾ എൻ്റെ അട്ടക്ക ഇരുന്നോളം.

എന്നും പറഞ്ഞു മേഘോൻ്റു് എന്നിക്കു കൊണ്ടുവന്നു മുന്നാം പറഞ്ഞു പെരുത്തിക്കുള്ളം പിന്നിൽ വെന്നിരുന്നു. “അ വെച്ചിരുന്ന പദാത്മാഖലക്കുടുടം പിന്നിൽ വെന്നിരുന്നു. ഒപ്പുവുണ്ടോ വടക്കുള്ളിട്ടു തിരിക്കുന്നുണ്ടോ” എന്ന പറഞ്ഞുകൊണ്ടു എൻ്റെ മുവിൽ വെച്ചുതന്നു, തൊൻ പണ്ടും കൊടുത്തു് ഓലർ ചെയ്യുന്നായെന്നും, ബുള്ള അച്ചിയേം ദുക്കിക്കവാൻ മുടഞ്ഞി.

മേനോൻ:—ആറിപ്പോയാൽ ഒപ്പി ഉണ്ടാകയില്ല. ഇതു നല്ല പാക്കതിലായിരിക്കുന്നു. അണ്ണൻ വെള്ള്. ഇതു ഒപ്പിയും സാധനങ്ങൾ തൊന്ത് മുഴുവൻ എന്നും കാണിക്കില്ല.

ഇങ്ങിനെ “കറമരു” എന്ന ശബ്ദം ജനിക്കിമരുവ് മേനോൻ വളരെ രസഭ്രാട്ടക്കൂട്ടി ആ പദാത്മാംശം ചുവ ത്രിക്കിന്നതു തൊൻ, കൊററി ക്കണ്ണിച്ചു കൂട്ടക്കവനപ്പോലെ ഓന്നാക്കിനില്ലെന്തിവാം. എന്തിക്കു അനുഭാവം നിറുത്തി യുണ്ടാ? എത്ര കടക്കിലാണ് തൊന്ത് കടക്കാംയതു! തൊന്ത് വില കൊടുത്തു വാങ്ങിയ പദാത്മാംശം, തൊന്ത് ആളും തന്നെ ആശവെച്ചുപോയ സാധനങ്ങൾ എന്നെന്നും പറിച്ചു, ആശീർ മുന്നിൽവെച്ചുതന്നെ മററാരാറു തിന്നന്തു കണ്ണിരിക്കു എന്ന വരുന്നാതു ചില്ലറ നിർഭാഗ്ര മാണോ? ശിവ! ശിവ! മറുജീവൻ കാഞ്ഞും നടത്തുക. തൊന്ത് നോക്കിക്കൂട്ടുക എന്ന കാലവും വന്നപ്പോ. എത്ര ചെയ്യും. മേരുന്നാൻ മുകുപശ. “കുഴങ്കത്തിന്നീരും ഭാഗ്യം.” ചേരിപ്പന് ചെയ്യു പെണ്ണിനെ കുദ്ദിനു കൊണ്ട ചോദി.

അരുന്ധതൻ:— റഹ്മാനുമാറു സന്ദർഭാന്തരം റഹ്മാനുമാറിയി

മേനോൻ:—വിശ്വീണാക്കിപ്പു. പദാർധങ്ങൾക്കാക്കണ
ഈ ഒരു വിധിഭാഗം. മനഷ്യരായാൽ ഈ മാതിരി
സാധനങ്ങളാണ് കഴിക്കേണ്ടതു. വികിതസ തിലപ്പും
യിരുന്നു എങ്കിൽ തൊൻ നിങ്ങളെ നിന്നുന്നിക്കാതെ
ഈരിക്കയില്ലാതിരുന്നു. അതു നന്നായിട്ടുണ്ട് ഈ
സാധനങ്ങൾ.

തൊൻ:—എ! മനികരംക്ക സംസാരത്തിൽ എങ്ങിനെല്ലയ
മുഖാവും?

മേനോൻ:—നിങ്ങൾക്കു ഈ പദാർധങ്ങളാട് മോഹമി
പ്രഭേദം പറയുന്നത്.

തൊൻ:—എനിക്കിതിലേബാനം വേണു മേമിപ്പു. അങ്ങിനെ
ഡിലിപ്പുചോയി. എനിക്കിപ്പോരം ഈ സാധനങ്ങൾ
ഈടെ മണം കേരംക്കാനോരം ക്ഷാനമാണ് ചുരുപ്പ്
ടന്നതു.

മേനോൻ:—ശാന്തം ചാപം! അങ്ങിനെ ഒരു നിവ എന്നി
ക്കു വകാതിരിപ്പുണ്ട് ഇതിന്റെ കടക്കിക്കട്ട.

ഈ വടിച്ച കഴിച്ചതിൽപ്പിനെ, മേനോനുകൾക്കും എഴു
നേറു തുള്ളിയോട്ടുടരുന്ന ഒരു ഏവയ്ക്കും ഇട്. എനിക്കു വ
നേരു തുള്ളിയോട്ടുടരുന്ന ഒരു ഏവയ്ക്കും തുടി അവിടുന്ന മട്ടാണി.
— നദിപറമ്പരു എന്നേയും തുടി അവിടുന്ന മട്ടാണി.

— വാനകരണടം ചുംബുപിൽക്കിന്ന,

മേനോൻ:—അതിപ്രോത്യാർ ചെറി ഉണ്ടാകയില്ല. ഈ നല്ല പാക്കത്തിലായികിക്കുന്നു. അസ്സുൽ വെള്ള്. ഈ ചെമിയും സാധനങ്ങൾ തൊന്ത് ഇതും ഒന്നും കഴിയിട്ടില്ല.

ഇങ്ങിനെ “കറമരു” എന്ന ശല്ലും ജനിക്കമരു” മേനോൻ വളരെ രസത്തോട്ടുടർന്നു അതു പദാത്മാജരം ചുവ ചുറിക്കുന്നതു തൊന്ത്, ഏകാറി ക്ഷണിച്ചു കൂട്ടക്കവനപ്പോലെ നോക്കിനില്ലെന്തിവന്നു. എന്നിക്കു അനുഭാവം നിരുത്തിയുണ്ടാ? എത്ര കുടക്കിലാണ് തൊന്ത് കുടഞ്ഞിയതു! തൊന്ത് വില കൊടുത്തു വാങ്ങിയ പദാത്മാജരം, തൊന്ത് ആഡ്രം തന്നെ ആശവെച്ചുപോരു സാധനങ്ങൾ എന്നെന്നും പറിച്ചു, മുൻഗംഗ ദുനിൽവെച്ചുതന്നെ മരൊരാറം തിന്നന്തു കണ്ണിരിക്കു എന്ന വന്നന്തു ചില്ലറ നിർഭ്ലാഗ്രമാണോ? ശിവ! ശിവ! മരജ്ഞിവർ കാഞ്ഞം നംത്തുക. തൊന്ത് നോക്കിക്കുട്ടുക എന്ന കാലവും വന്നല്ലോ. എത്ര ചെറും. മേംനാൻറു ശ്രദ്ധിക്കും. “കുടങ്ങുന്നതിനെന്നറായും.” ചെലിപന്ന് വെച്ചു പെണ്ണിനെ തുണ്ണിനു കൊണ്ടു ചോയി.

മേനോൻ:— എതായാലും ഇതുണ്ടാക്കു ചെലവും കണികയല്ലോ. ഇനി അസാമവുംതുടർന്നു ചെലവാക്കി നിജങ്ങളും ഒരുംബന്നും ചൂഞ്ഞിയാൽക്കൂ. എടോ. ശൗരവിടേ? നാലാഞ്ചക്കുട്ടി മാപ്പും രണ്ടാഞ്ചക്കു കരപ്പിയും കൊണ്ടുവാ.

“അസ്സി. വിശ്വാസി നന്ന ഉണ്ടാല്ലോ” എന്ന പറന്തു കൊണ്ടു തൊന്ത് ആ പണവും എണ്ണിക്കിട്ടു കൊടുത്തു.

മേനോൻ:—വിശദ്ധൂണ്ടായിട്ടല്ല. പഭാത്മംജരംക്കാക്കു
ം ഹ യച്ചിയുണ്ട്. മനഃപൂരാധാര ഹു മാതിരി
സാധനങ്ങളിണ്ട് കഴിക്കേണ്ടതു. പികിത്സയിലല്ലോ
യിരുന്ന എങ്കിൽ തോൻ നിങ്ങളെ നിർവ്വന്ധിക്കാതെ
ഹരിക്കയില്ലായിരുന്നു. അതു നന്നായിട്ടിണ്ട് ഹു
സാധനങ്ങൾ.

തോൻ:—ചലീ! മനികരംക്ക സംസാരത്തിൽ എങ്കിലെവയ
മുണ്ടാവും?

മേനോൻ:—നിങ്ങൾക്ക ഹു പഭാത്മംജരിട്ട് അമാധമി
സ്റ്റേറ്റോ പറയുന്നത്.

തോൻ:—എനിക്കിതിലെവാനാം ചേശം മേമില്ല. അങ്ങിനെ
ഡിലിച്ചുപോയി. എനിക്കിപ്പോരം ഹു സാധനങ്ങൾ
ഈടെ മനം കേരംക്കാണോരം ക്കൊന്മാണ് പുരുഷു
ടന്നാൽ.

മേനോൻ:—ശാന്തം പാപം! അങ്ങിനെ ഒരു നിവ എനി
ക്ക വരാതിരിപ്പുണ്ട് ഇതാണില്ലപോരുന്ന കടാക്കിക്കട്ട.
ഹങ്ങിനെ രണ്ടാമതു കൊണ്ടുവന്ന സാധനങ്ങളിൽ തു
ടച്ച വടിച്ച കഴിച്ചതിൽപ്പിനെ, മേനോനുകൾക്കു എഴു
നേരുടെ തുള്ളിയേണ്ടിട്ടുടെ ഒരു ഏവൻ ഇട്ട്. എനിക്കു വ
ഉം നാഡിപറഞ്ഞു എന്നേയും തുട്ടി അവിട്ടുന്ന മടങ്ങി,
ധന്മാർഗ്ഗം പറത്താൻ എല്ലാംകൊണ്ടം ഷാസ്ത്രിയന്ത്രിനു
ഇറക്കിയതു മേനോൻം ഇറങ്ങിയതു തോനും ആയി, തോൻ
ദിംമാധേയാനു നിശ്ചപസിച്ച. നിരാശരേഖയുടുംപോയ വിചാ
രം ചുറ്റെ നടക്കാതെ യുദ്ധത്തായാലും തുംബായ തു
ണ്ണാന്തുറ നേരുന്നോടുകൂടിം കെട്ടുകൊണ്ടിട്ടുണ്ട്.

എൻ്റെ ചാപല്പരിശോഭയും വല്ലനവുണ്ടായെങ്കിലും എൻ്റെ ഭാത്തുടെ ബന്ധമന്ത്രം തിനു കലും അഭിഭാഷിപ്പ്. ഒപ്പേന്തു ഉള്ളിലുള്ള കാര്ത്തം മുടിവെക്കാൻ ദൈ ആ ത്രുക്ക വൈദ്യവുണ്ടെന്ന എന്തിക്കുന്നുവെമാണ്. എന്നാൽ കുടി പണം സന്ധാരിക്കാനുള്ള അന്ത്യാഗ്രഹം കൊണ്ടു ഇതു കലശലായ മന്ദ്യക്കാരി കാണിക്കുമെന്നു എന്നും കണക്കാ കിന്തിയുണ്ടില്ല. ഫോറിന്റെയും കറിയുടേയും നാമം തന്നെ അവരും ഉച്ചവിച്ചിക്കുന്നില്ല. താനൊ ഓരോ വിശ്വിതപ്രങ്ങ രംകിൾക്കും കുച്ചയും കെട്ടി പുറപ്പെട്ടക്കാണ്ടതനെ ഇരിക്കുന്നു. എന്തിക്കു സത്രമായിട്ടും അവളുടെ നേരെ അസുഖ തോന്തി. അഞ്ചിത്തെ കഴിയുമ്പോൾ രാത്രി ടെപ്പർ മണി വണിക്കു ദേഡാക്കുന്ന സേട്ടുവിനെ കാണുന്നു വേണ്ടി എൻ്റെ ഇളം ചക്കം വാടി വാടിയും വേണ്ടി ഇളം തുണ്ടു കുടുംബം ദൈ വലിയ റോട്ടിയും കൈകെ തയാരാക്കി തെ. ഔദി (വീടുകാർ) പതിനൊന്നു മണിവരെ കാര്ത്തം. അതി സ്റ്റോറേജർ വന്നാൽ എഴുപ്പേണ്ടില്ലാമെന്നുവെച്ചു തെങ്ങളും ഒരു ഉണ്ണബാൻ കിടന്ന ഭാത്തു തെക്കെ നുകളുതും തോന്നു അക്കണ്ണക്കോഡായിലുമാണ് കിടക്കുന്നതു. കിടക്കുന്നതി നു മുട്ടു, ഇളം ചക്കം ദൈ കൈകെയ പാത്രമാളിലും വ ചക്കു മരിയിൽ കൊണ്ടു വെക്കുന്നതു തോന്നു കണ്ടു. ആ അ കം കൈതരം സാമാന്യരിയായിട്ടാണ് ഉപയോഗിച്ചുവന്നി കുന്നതു. എന്തിക്കു തട്ടകാൻ കഴിയാതെ ആത്തി പുറപ്പെട്ടു. തോന്നു കിടക്കയിൽതന്നെ കാത്തികിരിക്കുന്നതു കണ്ടിട്ടു, സംശയം ജനിച്ചിട്ടോ എന്തോ എന്നവിന്തില്ല വിളക്കുതി കിടന്നറസിക്കാഡവാനായി ഭാത്തു ശാസിച്ചു. തോന്നു വിള

ക്രാറ്റി പിന്നേയും കിടക്കയിൽ വന്നിരുന്നു. അതു പാതമ്പണം വിചാരിച്ചിട്ടു എനിക്കു ലേശേം ഉറക്കമെണ്ണായില്ല. ഈ ദുലൈവ അങ്ങേയറിയില്ലജീപ്പാർഡ് സുമിന്നുതിരിപ്പാടി സാ ഇഞ്ചമുറിയിൽനിന്നു ഉറക്കം വരുമോ. തൊൻ മെല്ലേ എഴുന്നേറ്റ വടക്കുന്നറിയിപ്പേക്ക്. ഒരു ചോരനേപ്പാലു ചെഡ്സ്യൂനോരുങ്ഗാടി. അപ്പോൾ ഒരു സമയം ഇളിയച്ചരുന്നു വന്നാലോ എന്ന രീക്കിച്ചിട്ടു തൊൻ രണ്ടു മണിക്രൂറോളം കുഞ്ചി മിച്ചിരിപ്പുന്നരും. പിന്നേയും കിടക്കയിൽനിന്നുന്ന ചാ എത്തു. ഗൈറ്റവും ചുരുക്കിവായ കാൽത്തിനുംപോകാൻ അസാരം മടിയണ്ണാധിനിന്നുന്നകിലും “മനമങ്ങളുമയന്തിരേവേരം പ്പാൻ—ചെന്നലിക്”പതികളിലിനേതനനു എന്ന വില്ലു അജിഹപന്നറ ഉപദേശം എന്നുസമാധാനപ്പെട്ടതി. ഓൺ യുടെ മറിയുടെ വാതിൽ തപ്പിനോക്കിയപ്പോൾ അതു തുറന്നകിടക്കുന്നതുകണ്ടു. എനിക്കു വല്ലാതെ ദേമായി, അവരം എന്നർക്കുള്ളി കണ്ണപിടിക്കാൻ ഉറച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്ന എനിക്കു തീച്ചു പറത്തുകൂടാം. പെട്ടുണ്ടെങ്കിലും എങ്കിലും വി ശ്രദ്ധിക്കം. ചുറ്റുപരവിക്കുലം കുടാതെ കുളിവുപറവാൻ കൂടി വരുംതെ അതുൾജാതാതിയിൽപ്പെട്ടു തൊൻ ഓൺ അറിയാതെ കാൽത്തു നിവൃത്തിക്കുണ്ടെന്നുമെന്നു കയറ്റി, ചെറുതായി നോറഞ്ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചു മെല്ലേ കണ്ണടച്ചു. അടുത്തുണ്ടാവാൻ ചോക്കു—ഓഗ്രൂംമാത്രം മനസ്സുവെവും സമാധാനവും ഉണ്ടായിട്ടോ എന്നറിഞ്ഞില്ല, ഏനിക്കൊരു മയക്കു മണ്ണായി. തൊൻ ചുറ്റു നേരങ്ങുന്നാളം ഇംഗ്ലീഷുക്കാനും പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കുന്നുമെന്നു എനിക്കുറിഞ്ഞുകൂടാം. എന്നോ ഒരു പിന്തുബന്ധനത്തിന്നും ശരസ്വത് കേടുപോലെ തോന്തി തൊൻ തെട്ടി. അപ്പോൾ നാഴികമണി നേരു മട്ടി. അതു

നിങ്കുറം മട്ടന പഠിക്കാരമായിരിക്കേണ്ട മണിയെതു യന്ന് മനസ്സിലായില്ല. പിന്നെയും അരരംബന്നു കിടക്കയിൽത്തന്നെ തുരന്നു. പിന്നോയും മട്ടിയതു നിന്നാണെന്നു ഒക്കുഴപ്പാരു മണി ഒന്നൊ ഒന്നരെയോ ആയി രിക്കേണ്ടെന്നു തീച്ചുംയാക്കി. വുരപ്പുടാൻ ഒന്നാണ്ടും അവ വസരം തന്നെ എന്നു തോന്തി തൊന്തു കയ്യതിൽ നിന്നു മുഖ പൊതുവാലെ മെഡ്പു എഴുന്നേറു. കണ്ണുപിടി ത്രുപ്പോയാൽ, ഉള്ളത്പംകൊണ്ടു എൻ്റെ ഭാത്തുടുടരു ദിവ ഇന്ത്യാദിനെ ശോകേണ്ടു കയ്യതി എൻ്റെ കാൽ വിറ്റു. തൊന്തു ഭാത്തുടു ഇവിളുടെ വാതിലിന്നടക്കേ ചെന്ന ചെ വിഡ്യാമന്ത്രപ്പും അവരു നല്ലവർന്നും ഉറങ്ങുകയാണെന്നു മനസ്സിലായി. അവരുടെ അവളുടെ പരമാത്മാല്പാ തെ ഭക്ഷ്യാദ്ധ്യുടെ വിചാരംതന്നെ ഉണ്ടാ? അതെല്ലാം അവിടെ തുരിക്കേ. ഏൻ്റെ വിട്ടിയനിനു എഞ്ചും സപ്രതം സ്വയന്നാണെന്നു, തൊന്തു കളിക്കേപ്പോലെ കട്ടു ക്കൊടിവന്നതു എനിക്കോടു ചുതിയ അനുഭവമായി. തെ തേരക്കാഴ്ചം ലജ്ജിയക്കാഴ്ചം വിശദ്ധു ജാസ്തിയായിരിക്കു കൊണ്ടു തൊന്തു ചുഡിയുംപിടിച്ചു തപ്പിത്തപ്പി വടക്കേ മറി തിരു കടന്നു. തൊന്തു കാൽക്കൊണ്ടു പാതമ്പാം വെച്ചു പിണ്ഠതെന്നാണെന്നു പരതി സ്ഥാനം കണ്ണുപിടിച്ചു. അതും ത്രിയേശാട്ട് തൊന്തു അതിന്റെ മുമ്പിൽ തുരന്നു. ശണ്മുഖം ശാക്കാതെ ക്കുണ്ണം മുടിതുരന്നു. വലതേനുകൈ അതിന്റെ ഉള്ളിൽ തുട്ടു. തപ്പിനോക്കിയപ്പോരു സാധനങ്ങളുണ്ടാണെന്നു കണിക്കിപ്പു. തൊന്തു തുടിവെട്ടിയ മരംപോലെ തീച്ചുപ്പോഡി. പിണ്ഠതാണു മാറിപ്പോയതായിരിക്കേണ്ടു കയ്യതി തൊന്തു മെല്ല തീച്ചുപ്പടിയുംതു. കൈവിളിക്കു കയ്യതീച്ചു നല്ലവർന്നും

നോക്കി. ഒരുപദ്ധതി കണ്ണില്ല. തൊൻ ഇളിഞ്ഞായി, ഇഹാ ഓഗറകൊണ്ട ദിവാധംകെട്ട് വിഴാത്തു എൻ്റെ ഭാഗ്യ മെന്നു കയറ്റി. എഴുന്നുക്കാളിടം മുച്ചുവ ഒരു പുസ്ത്രം ചെയ്തു ചുംബി പദാർത്ഥമുള്ളാക്കു പൂജ്യമാക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നു. ആദ്യാജനശില്പാത്ത അല്ലപ്രാനംകൊണ്ട് മനസ്സു ബെഡത്തു പോയ തൊൻ വിനാഭം കിടക്കാതിൽ വന്നകീടനു. ഫോറോ നമഃ കരിയേ നമഃ ഇഷ്ടിനെ ഇപിച്ചുകൊണ്ടാരഞ്ചി. ഉറക്ക തതിലും ഇഷ്ടിനെന്തെനു ഇപിച്ചിക്കേണ്ട എന്നു തൊന്തരിയില്ല. പിറോന്ന നേരം പുലന്ന് പൂജാരം പദാർത്ഥമുള്ള ഒരു പൂജ്യ കൊണ്ടുപോരുന്ന പ്രക്രിയം കെട്ട് എൻ്റെ ഉറക്കംനെത്തു. ഭാംഗു എൻ്റെ മുവളതു ഒരു വല്ലാത്ത നോട്ടം വെച്ചു. കുറം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലാലേ തൊൻ കല്പങ്ങൾക്കു മുള്ളു? എൻ്റെ മുവാഡാവറ കണ്ണപ്പോരം ഭാംഗുയും കലരു ലായ സുഖയുണ്ടെന്നു തോന്നു! പൂജ്യ കടനാരു ജനതു വാതിലിനെന്റെ ഇട്ടങ്ങിയ അഴിവിടവിൽ ക്രൂരതയായിരിക്കേണ്ടെന്നു വിശ്രദാസം വരാത്ത ബാക്കിയുള്ള വരോട് ഭാംഗു നിജുപ്പിച്ചു പറന്നതു എന്നു രക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടിയായി രിക്ഷേനു തോന്നി തൊൻ വളരെ കണ്ണിതന്നായി.

ഭാംഗുകുടി സംശയം ഇനിച്ചുതുകൊണ്ടു എന്നിക്കു വലിയ വിഷയമാണു. ഇനി വല്ലതും ബപ്പുക്കുന്നതു നാലു പൂജ്യ തിന്നാലും തീന്ന് പോകുന്നതെന്നു തൊന്നം തീച്ചുംബാക്കി. രണ്ടു ദിവസഃ തതിലുചയിക്കും കാത്തു നില്ക്കാൻ എന്നിക്കു കൂടു മുണ്ടായില്ല. ഇളയച്ചുണ്ടാ കുത്ത് എൻ്റെ ഉപാധനത്തിനു ഒരു ഭാരുകുംബായി. ഭാംഗു അറിയാതെ ഒരു പ്രാവശ്യമുണ്ടിലും ഉണ്ണം കഴിക്കണമെന്നു തൊന്തരായും. “ഈനു രാത്രി ദിനെന്റെ ആരുംജും ദുന്നാളിടം വഞ്ഞാണോ”. ഉണ്ണം തയാറാ

ക്കിവെങ്ങണം!” എന്ന ഒരു ദിവസം തൊൻ കോടതിയിൽ നിന്ന് ഒരു കറിപ്പു ഭാർത്ത കൊടത്തയും. വെവക്കേന്നു പിടിക്കി മടങ്ങിവന്നപ്പോൾ ഒരു പൊടിപാറയും സബ്രയ്ക്ക് വടക്കുകൂട്ടാരു കണ്ണ എന്നും വളരെ തുള്ളിപ്പെട്ടു. അങ്ങെൽ യുടെ കത്തുവിടെ എന്ന ഭാർത്ത ചോദിച്ചപ്പോൾ “അതു കോടതിയിൽനിന്ന് എടുക്കാൻ മറന്നോടു”എന്ന ശുശ്രാവിലും മറപടി പറഞ്ഞു. ഈ പ്രാബല്യം വിഘനകാരണം വരംനില്ലെന്ന നല്ലവള്ളും അറിയുന്നതുകൊണ്ടു ചൂടു. വയംമുഖവും തന്നെ എന്നും ആറുവരും ചുത്തിയാകുന്നും നിന്നും തൊൻ ഉറപ്പുാകി. ഇന്നാഴ്ത്തെപ്പോലെതന്നെ വിട്ടുകാരാക്കുന്ന കരാഴനും കാര്ത്തു പിന്നെപ്പോയിക്കിടന്നു. “സുക്തമാരനു ചികിത്സ തുടങ്ങിയതോടുകൂടി രാത്രി വിഡി നിംഫും അറിയിപ്പു കുടക്കുന്ന ഉണ്ടാക്കുന്നതെന്നു” എന്നു ചെണ്ണം അമ്മഞ്ചാട്ടു മെല്ലു ചുറയുന്നതു കേട്ടു തൊൻ ഒന്നു നട്ടുണ്ടി. തൊൻ പത്രമണിക്കുതന്നു ചെറുകിടന്നു ഒരു ചെറിയ ഉറക്കം കഴിച്ചു. ഉറക്കം എത്തുക്കിയപ്പോൾ വടക്കു മറിയും ചോദം കറിയും എന്നും ഇവിൽ കാണാനുബന്ധലെ തോന്തി. എന്നും ഭാർത്തയുടെ ഏറ്റിലെബാരാഹരി മനസ്സും പും ദൈത്യവും ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ തൊൻ ഇതു അണ്ടി മാനക്കുന്നതുവരെ പീഠകാഞ്ഞത്തിനു ചുറപ്പേടുവാട്ടുവായി വരുമായിരുന്നും? തൊൻ അരുന്ധായിക്കേണ്ടു കാഞ്ഞും. ഒരു പെണ്ണിന്നും നേരെ നില്ലാൻ മതിയായില്ലപ്പോ. എന്നും ഭാർത്തയും ഇജിനേ തേരേപ്പിക്കുന്നതു അവധിക്ക വല്ല പ്രകാരത്തിലും അറിവായാൽ തൊൻ അവളുടെ മുഖാന്തരാക്കിനും? ഇജിനേ പല വിവാദങ്ങളും പികാർജ്ജങ്ങളും എന്നും മനസ്സിൽ നിറഞ്ഞു വന്നിട്ടുകൂടി തൊൻ കണ്ണും തു

ചുവു ശമ്പുഥണംകരാതെ എഴുന്നേറു. അരപ്പും മരിക്കിൽ നിന്ന് പിതെതാണ്ടാഡിഞ്ചു ശമ്പും കേട്ടോ എന്നാൽ ശുക്ര തോന്തി. പുച്ച പിന്നൊയം പററിപ്പേഡാ എന്നക്കയൽ തോൻ പഠംജിളിക്കുന്നതാലിം വേഗത്തിൽ മരിക്കിൽ എത്തി. പുച്ച പഠംത്മാഡം തിന്നു ശമ്പും ശോൻ കേട്ട്. ഒരു ചുരൈ പുത്തിയാക്കാൻ സമ്മതിക്കുവില്ലെന്ന നിശ്ചയിച്ചു തോൻ തീപ്പട്ടിയും. അരപ്പും ചുംപുട്ട മുഖക്കിൽ കണ്ണ കാഴ്ചയാൽ ആരുവുള്ളവും അന്വരപ്പും അന്യാളിപ്പും കൊണ്ട് എൻ്റെ വായ പിളന്നപോധി. തോൻ കണ്ണതു നിലത്തു ചല്ലുംപടിയിട്ടിങ്ങും ചൊറം കറിയും വിപ്പുച്ചു തിന്നുന്നീക്കുന്ന എൻ്റെ സ്വന്തമാളുള്ളതു അനുകരിക്കു.

തോൻ:—ഈതാങ്ക നീംകൊ? കിഞ്ചി തു! ഇവത്തു തെ വാട്ടവും കോട്ടവും വേണാം.

ഭാഞ്ജ:—ചിലച്ചുരു മതി. നിങ്ങളും വന്നാൽ ഇതിനുതന്നു ഓലുള്ള?

തോൻ:—ഈതാറിന്തിങ്ങും എക്കിൽ എനിക്കിത്തു കണ്ണപ്പുട്ടു വേണായിങ്ങുണ്ടോ.

ഭാഞ്ജ:—നിങ്ങൾ പബ്ലിക്കുറ്റും പോകുന്ന ആളുകൾ; എന്തി നിന്തു കണ്ണപ്പുട്ടു.

തോൻ:—ഒരുചെറു ചൊറി തീരുത്തുകളുണ്ടെന്നു.

ഭാഞ്ജ:—ഒരപ്പുംബേം. വേണിത്തുനാം.

തോൻ:—അരപ്പും ഇന്നാലെത്ത പുച്ച എ തന്നൊയായി തന്ന അണ്ടു.

ഭാത്രഃ:—മെല്ലു പറയു. ഉറങ്ങുന്നവരെ ഉണ്ടേന്താം. കഴി ഞതു കഴിഞ്ഞില്ലോ?

തൊൻ:—എതാധാരം പട്ടിണിയിട്ട് പണം സവാദിച്ചിട്ട് ഫുമില്ലു അല്ലോ?

ഭാത്രഃ:—എന്നാണോ എനിക്കും തൊന്നുന്നതോ.

തൊൻ:—ശരി. മഹതൊക്കെന മണ്ണാണോ. എനിക്കു പറാഡി യ ഭാത്രഃ നി തന്നാധാരാണോ.

ഭാത്രഃ:—മിണ്ണാതെ ഉണ്ണോള്ളി.

ഹാമിനെ കുനിയുടെ ചികിത്സയും പണ്ണുണ്ടാക്കാരുള്ള തൊബള്ളടെ അതശയും വനിച്ചു അ മിനിട്ടിനു അസ്തു ചി ചെയ്ക്കില്ലും, എനിക്കു പെണ്ണുണ്ടാക്കിയ ബഹുമാനം അന്ന നീ വല്ലിച്ചുവന്നുതേയുള്ളി.

ധനകൂർ നോവലുകൾ.

1.	കമലയുറ കാച്ചകൻ—	2—0
എം. ആർ. നാരായണപിള്ള		
2.	പ്രേതഖായ—	1—12
3.	മാസ്ത ചഞ്ചൻ—	1—2
4.	കാമിനി—	1—4
5.	മരണമാളിക—	2—
6.	അംഗോക്കവന്തിലെ കൊല്ലപാതകം	2—
എം. ആർ. നാരായണപിള്ള		
7.	മരണകളി—	0—1
8.	കനകാലയം—	2—
9.	ജ്യോതിമ്പയി—	1—1
10.	നീചകാച്ചകൻ—C. K സഖംപ്ലൈറ്റ്	1—0
11.	തലച്ചുറാം കെക്കത്തോക്കം—	1—0
12.	അഭിമല്ലുൻ—ഈ. വി. ഗദ്ദുയൻ,	0—12
13.	വിഷസുചി—പി. യം. കുമാർന്നായൻ.	1—12
14.	ആരംകരടി—പി. കെ. നായൻ.	1—12
15.	മായാതസ്സുരൻ—എ. വി. ഭാസ്കരൻ.	1—0
16.	ത്രാഗക്കുസരി—ആവിശ്വരി ഭരതൻ.	0—1

കെ. ആർ. പ്രദേശൻ,

കോഴിക്കോട്.

Phone 634.

